

420112
๕ ๑๗๖
๖.๕

การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูด แรงจูงใจ
และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธี
ตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและวิธีการ
สอนตามคู่มือครู

ห้องสมุดบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญานิพนธ์

ของ

ยุพิน พุทธิพิพัฒน์

๕-7 พ.ค. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

เมษายน 2531

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๓๑๖๖๒

178432

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต และคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

.....ศาสตราจารย์ รัตนพร.....ประธาน

.....ศาสตราจารย์ ดร. อนุสรณ์.....กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

.....ศาสตราจารย์ รัตนพร.....ประธาน

.....ศาสตราจารย์ ดร. อนุสรณ์.....กรรมการ

.....ดร. วิมล.....กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ดร.จุติมา เจียมศิริ ดร.พัชรประภา อกุลวิทย์
อาจารย์อาวุธ วัฒนสิน ศาสตราจารย์ ดร.คงเดือน พัทธมนาวิน ดร.ลัดดาวัลย์
เกษมเนตร อาจารย์ทัศนีย์ ทองภักดี และอาจารย์ขจร สุขรังสรรค์ ที่ได้กรุณา
ให้คำแนะนำในการศึกษาค้นคว้า ให้คำปรึกษา ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
ตลอดจนให้คำปรึกษาในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ซึ่งช่วยให้ปริญญานิพนธ์สำเร็จ
ได้ด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ
ที่นี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณ ท่านอาจารย์ใหญ่ หัวหน้าหมวด และคณาจารย์ภาษาอังกฤษ
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวก
ในการทดลองครั้งนี้ด้วยดีตลอดมา และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 ที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ พี่น้อง เพื่อน ๆ โดยเฉพาะวิชาเอกการมัธยมศึกษา (การสอน
ภาษาอังกฤษ) คุณบรรยง - กายแก้ว พุทธาพิพัฒน์ คุณเสฏฐา รัตนวรารักษ์
คุณเบญจา สืบเสน และคุณปองรัตน์ นิลคำ ที่ให้ความช่วยเหลือด้วยดีตลอดมา
ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่หอสมุดมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่ให้บริการใน
การค้นคว้าด้วยดี ตลอดจนบุคคลอื่นที่ไม่กล่าวนามที่ให้ความช่วยเหลือ และให้กำลังใจ
ในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ด้วย

และท้ายสุดนี้ ขออ้อมรำลึกถึงพระคุณของคุณพ่อคุณแม่ และพี่ซึ่งเป็นผู้ให้ทุกสิ่ง
ทุกอย่างแก่ผู้วิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเงินทุนอุดหนุนในการศึกษา รวมทั้งครูอาจารย์
ทุกท่านที่มีส่วนประสิทธิประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัยมาตั้งแต่ต้น

ยุพิน พุทธาพิพัฒน์

สารบัญ

บทที่	หน้า		
1		บทนำ	1
		ภูมิหลัง	1
		ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
		ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	6
		ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
		คำนิยามศัพท์เฉพาะ	8
2		เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
		เอกสารที่เกี่ยวกับการฟัง การพูด	12
		มโนทัศน์กับการเรียนการสอน	16
		เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ...	21
		งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ...	32
		เอกสารสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับกิจกรรมกลุ่ม กลุ่มย่อย และกิจกรรมคู่	34
		เอกสารที่เกี่ยวกับบทบาทสมมติ	37
		เอกสารที่เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ ..	38
		งานวิจัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ ..	40
		เอกสารที่เกี่ยวกับความคงทนในการเรียนรู้	43
		งานวิจัยที่เกี่ยวกับความคงทนในการเรียนรู้	48
		สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	50

3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	51
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	51
	เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	52
	การสร้างและหาคุณภาพของ เครื่องมือ	52
	การดำเนินการ ทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล	65
	การวิเคราะห์ข้อมูล	66
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	67
4	การวิเคราะห์ข้อมูล	70
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	70
	การวิเคราะห์ข้อมูล	70
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	71
5	สรุป อภิปรายผล และขอเสนอแนะ	76
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	76
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	76
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	77
	การดำเนินการศึกษาค้นคว้า	78
	การวิเคราะห์ข้อมูล	79
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	79
	อภิปรายผล	79
	ขอเสนอแนะ	84
	บรรณานุกรม	85
	ภาคผนวก	94

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบแผนการทดลอง	65
2 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความแตกต่างก่อนการทดลอง และหลังการทดลองของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง	71
3 แสดงการ เปรียบเทียบคะแนนความแตกต่างก่อนการทดลอง และหลังการ ทดลอง ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	72
4 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความแตกต่างก่อนการทดลอง และหลังการ ทดลอง ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	73
5 แสดง การ เปรียบเทียบความคงทนในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองภายหลังการทดลองสอน 2 สัปดาห์	74
6 แสดงการ เปรียบเทียบความคงทนในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองภายหลังการทดลองสอน 2 สัปดาห์	75

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แผนภูมิแสดงกระบวนการของสมมติฐาน	31
2 รูปแบบของการสื่อสารระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่าง นักเรียนกับนักเรียน	35
3 วงจรของแรงจูงใจ	39
4 แสดงทฤษฎีความจำสองกระบวนการ	46

บทนำ

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษาที่มีความสำคัญ และมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สามารถใช้ติดต่อสื่อความหมายกันได้เข้าใจในระหว่างชนชาติ ซึ่งมีความเจริญรุ่งเรืองในหลายประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา คานาดา อังกฤษ ออสเตรเลีย ฯลฯ นอกจากนั้นบางประเทศได้นำภาษาอังกฤษมาใช้เป็นภาษาที่สอง เช่น มาเลเซีย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย เป็นต้น ภาษาอังกฤษนับวันจะทวีความสำคัญยิ่งขึ้นไปตามความเจริญก้าวหน้าของโลก ทั้งนี้เนื่องจากภาษาอังกฤษมีส่วนเกี่ยวข้องกับอวัยวะของมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นด้านการเมือง การเศรษฐกิจ การสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านการศึกษา ในการแสวงหาวิทยาการใหม่ ๆ และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ส่วนมากหาได้จากตำราภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะฝึกทักษะทางภาษา ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ดังปรากฏในวัตถุประสงค์ของการเรียนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ 2521 : 25) ว่าเพื่อให้เด็กมีความพร้อมที่จะเรียนภาษาอังกฤษเพื่อฝึกฝนทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

ประเทศไทยได้มีการติดต่อกับชาวต่างประเทศมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้เริ่มเข้ามามีบทบาทในสังคมไทยในทศวรรษที่ 19 เมื่อพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้จางครูฝรั่งมาสอนภาษาอังกฤษถวาย พระเจ้าลูกเธอในราชสำนักต่อมาในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชดำริว่าภาษาอังกฤษเป็นสิ่งควรเรียนรู้ จึงโปรดเกล้าฯ ให้มีการสอนภาษาอังกฤษขึ้นอย่าง

เป็นทางการ ใน พ.ศ. 2424 และนับแต่นั้นภาษาอังกฤษก็เข้ามามีบทบาท และ
 ความสำคัญในการศึกษาของไทยในปัจจุบัน (คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ปทุมวัน 2528 : 23) ภาษาอังกฤษจึงมิใช่เป็นวิชาใหม่สำหรับคนไทย แม้ว่าภาษาอังกฤษ
 ได้เริ่มมานานแล้วในโรงเรียนไทย แต่ผลที่ได้ปรากฏตามที่นักการศึกษา และนักวิจัยทาง
 ภาษาหลายท่านได้เสนอความคิดเห็น และผลการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา
 อังกฤษไว้ตรงกันว่า ผลการเรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นต่าง ๆ ยังไม่บรรลุจุดประสงค์
 ที่ตั้งไว้ นักเรียนที่จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาส่วนใหญ่ยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษ
 ได้ดี นักเรียนส่วนมากทั้งภาษาอังกฤษเกือบจะไม่รู้เรื่องพูดภาษาอังกฤษได้น้อย หรือพูด
 ไม่ได้เลย ความสามารถในการอ่านอยู่ในเกณฑ์ต่ำ รู้ศัพท์น้อย และไม่สามารถเขียน
 ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามควรแก่ระดับชั้น (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2525 : 1)

สาเหตุที่การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันไม่ประสบผลเท่าที่ควร เป็นเพราะ
 การสอนเน้นหนักในด้านการอ่าน การเขียน และการแปลมากกว่าการพูดและการฟัง
 (อมร รักษาสมัย 2528 : 34) การสอนด้วยการแปลเป็นภาษาไทยเป็นการผิด
 ธรรมชาติของการเรียนการสอนที่จะเอื้อให้เด็กมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
 ลำดับขั้นตอนในการสอนภาษาต่างประเทศที่ถูกต้องตามหลัก คือ ต้องเรียงลำดับการฟัง
 การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่ง กานดา ณ ถลาง (กานดา ณ ถลาง 2515 : 24)
 และสุไร พงษ์ทองเจริญ (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2525 : 4) ได้ให้ความคิดเห็น
 เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ ควรสอนทักษะการฟังก่อนโดยยึดหลักที่ว่า ภาษาเป็นสิ่งที่
 ที่คนเราเข้าใจและพูดก่อนการอ่าน หรือการเขียน ดังนั้นลำดับการสอนบทเรียนจึง
 ควรเป็นไปตามลำดับของทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ไม่ว่าจะเป็น
 ในชั้นเริ่มต้น หรือในชั้นสูงของการเรียนภาษา เพื่อให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียน
 ภาษาของมนุษย์

ฟिनอคเคียโร (Finocchiaro. 1964 : 28) มีความคิดเห็นว่า การใช้
 ภาษาในการสนทนาติดต่อกันนั้นเริ่มด้วยการฟัง และการพูด โดยเน้นที่การฟัง และ
 สามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ ฟังและแต่งประโยคได้ ฟังและตอบคำถามได้ ดังนั้น

นักเรียนจึงควรฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาต่างประเทศก่อน ทำนองเดียวกับที่เรียนการฟัง และการพูดในภาษาแม่

ซัปโปโล (Zappolo. 1981 : 31) ก็ได้สนับสนุนความคิดดังกล่าว คือต้องเริ่มที่ทักษะการฟัง การพูดก่อน และไล่ศึกษาถึงการใช้ทักษะทั้ง 4 ใน การสื่อสารประจำวัน พบว่ามีการใช้ทักษะการฟังมากที่สุดประมาณ 45 % ทั้งนี้โดยไม่รวมถึงการชมโทรทัศน์ หรือฟังเพลง ในขณะที่ใช้เวลาในการพูด 30 % การอ่าน 16 % และการเขียนเพียง 9 % เพราะฉะนั้นจึงควรเน้นการฟัง และฝึกให้เกิดทักษะ

เท่าที่ผ่านมาในอดีต ทักษะการฟังเป็นทักษะที่ได้รับการละเลยมานาน ดังที่กาลิโวดา (Kalivoda. 1980 : 2) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะที่ได้รับการสนใจน้อยที่สุดในบรรดาทักษะทั้ง 4 เป็นเหตุให้ผู้เรียนเกิดความไม่เชื่อมั่นในตนเอง ถึงแม้จะเรียนภาษาอังกฤษมานาน และรู้โครงสร้าง กัพท์เป็นอย่างดี ผู้เรียนจะเกิดความคับข้องใจ และอึดอัดใจเมื่อต้องพบปะพูดคุยกับชาวต่างประเทศ หรือเมื่อเดินทางไปต่างประเทศ ก็จะทำให้เกิดความขลาดกลัว เมื่อต้องเผชิญหน้ากับชาวต่างประเทศ ผู้เรียนไม่สามารถคิดต่อและเข้าใจเรื่องราวที่ได้ยิน ทั้งนี้เพราะผู้เรียนขาดความสามารถในการเข้าใจภาษาพูดนั่นเอง

และจากงานวิจัยของ พรพนรัตน์ เจริญธรรมสาร (พรพนรัตน์ เจริญธรรมสาร 2524 : 40) มะนียา เลิศลาย (มะนียา เลิศลาย 2528 : 84) และ อารีนานู แก้วแว่น้อย (อารีนานู แก้วแว่น้อย 2524 : 94) ซึ่งได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน

จากปัญหาที่ได้อธิบายมาแล้วข้างต้น ทำให้เห็นว่าสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ยังคงประสบปัญหาคำอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งเป็นปัญหาทั้งในคำที่เกี่ยวกับผู้เรียน ครู วิธีสอน หลักสูตร แบบเรียน ตลอดจนการใช้วัสดุอุปกรณ์ทางโสตทัศนศึกษา ซึ่งปัญหาในด้านต่าง ๆ นี้เป็นสาเหตุให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยปัจจุบันยังไม่สามารถบรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ปัญหาค้นที่เกี่ยวกับวิธีการสอนของครู เพราะครูยังใช้วิธีสอนแบบเก่า นักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสฝึกทักษะทางภาษา นักเรียนขาดการฝึกทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา 2521 : 50)

ปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันบรรลุผลสำเร็จได้ตามจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษนั้น จะต้องอาศัยวิธีสอนของครูเป็นสำคัญ ซึ่งมีการสอนอยู่หลายวิธี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนทางด้านการฟัง การพูดที่ให้ออกาสผู้เรียนได้ฟังมาก ๆ อย่างมีความหมาย และในที่สุดก็สามารถพูดโต้ตอบได้ นวัตกรรมทางการสอนภาษาที่น่าสนใจและอาจจะแก้ไขปัญหาดังกล่าวข้างต้นได้ คือ วิธีการสอนทักษะ การฟัง การพูดโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) ของ แครชเชน (Stephen D. Krashen) วิธีการนี้ได้รับการพัฒนาโดยยึดทฤษฎีการรับรู้ทางภาษาที่สองของ แครชเชน (Stephen D. Krashen) ซึ่งได้ปรับมาจากวิธีการธรรมชาติของ เทอร์เรล (Terrell) แห่งมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย

วิธีการสอนทักษะการฟัง การพูด โดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาตินี้เป็นการให้ผู้เรียนได้ฟังภาษาโดยให้ปัจจัยป้อนที่เขาใจได้ (Comprehensible Input) และผู้เรียนต้องเข้าใจข้อความ (Understand Messages) อาจจะใช้เวลาหลายชั่วโมง หลายเดือน ซึ่งเรียกว่า ระยะเวลาปรับตัว (Silent Period) เมื่อพร้อมที่จะพูด ผู้เรียน จะพูดออกมาได้เองโดยที่การพูดนั้นไม่ต้องการบังคับ (Krashen and Terrell. 1983 : 20 - 21) และเป็นการเรียนจากมโนทัศน์ ไปสู่ภาษา ถ้าผู้เรียนเรียนภาษาจากสถานการณ์จริง โดยใช้ประสาทสัมผัสหลายทาง เช่น ทางหู ตา ฯลฯ สัมพันธ์กับสัญลักษณ์ในภาษาใหม่ ผู้เรียนจะเข้าใจและสื่อสารกันได้อย่างขั้นตอนที่รวดเร็วกว่า โดยสามารถหลีกเลี่ยงการคิดและแปลเป็นภาษาเดิมของผู้เรียนลงได้ ในการสอนภาษา ถ้าครูสอนโดยให้ผู้เรียนรับจากครู วิทย์หรือเทป นับได้ว่าเป็นการใช้ประสาทสัมผัสทางหูอย่างเดียว แต่ถ้าวิธีการสอนแบบโสตทัศนจะช่วยให้เกิดสภาพการณ์ที่มีความหมายต่อผู้เรียน โดยผู้เรียนลดภาระในการสร้างมโนทัศน์ขึ้นเอง และลดความตึงเครียดใน

การแปลความหมายลงได้ (เขาวลัดณ์ บุญศิริ 2522 : 7 - 8) มโนทัศน์จึงเป็น
กลไกเร้นลับที่มีผลต่อความนึกความเข้าใจของคน (หทัย ต้นหยง 2528 : 51)
นอกจากนี้วิธีการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติยังใช้วิธีการสื่อความหมายด้วย
ภาษากาย จากการทดลองของ โวจ (Krashen and Terrell. 1983 : 2 citing
Voge. 1981) ได้ทำการทดลองโดยใช้วิธีการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ
กับวิธีการสอนแบบตรง (Direct Method) ผลปรากฏว่านักศึกษาที่เรียนโดยวิธีตามแนว
ทฤษฎีธรรมชาติมีความสามารถในการใช้คำศัพท์เป็นจำนวนที่กว้างขึ้นในการพูด และสามารถ
ใช้ภาษาได้มากขึ้นในการสื่อสารข้อมูล

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำวิธีการสอนภาษา โดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ
มาทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยเปรียบเทียบกับวิธีการสอนตามคู่มือครู
โดยจะมุ่งศึกษาเปรียบเทียบว่าวิธีการสอนวิธีไหนจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักเรียน เพื่อจะได้เป็นแนวทางสำหรับครู และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาในการ
ปรับปรุงการสอนภาษาให้ได้ดี และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การเรียนภาษาอย่างเข้าใจ
และไต่ความหมายจะทำให้ผู้เรียนสามารถพูดออกมาได้ ซึ่งจะเป็นผลสัมฤทธิ์อันหนึ่งที่จะ
ทำให้ผู้เรียนเกิดความต้องการที่จะเรียนต่อไป จึงทำให้เกิดเป็นแรงจูงใจขึ้น และการที่
ผู้เรียนได้เรียนอย่างต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน จึงมีการทบทวนสิ่งที่เรียนอยู่เสมอ ซึ่งทำให้
เกิดความคงทนในการเรียนได้มากขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการ
การสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตาม
คู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการ
การสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตาม
คู่มือครู

3. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนทักษะการฟัง การพูดโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู

4. เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนทักษะการฟัง การพูดโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าจะเป็นแนวทางและเป็นประโยชน์สำหรับครู และผู้ที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดให้เหมาะสมกับการพัฒนาการรับภาษาของผู้เรียนตามธรรมชาติ เพื่อการทรงจำอย่างถาวร

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 จำนวน 5 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 200 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 จำนวน 60 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แล้วแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน กลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน

3. ระยะเวลาในการทดลอง

ใช้เวลาในการทดลองสอนสัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 7 สัปดาห์ รวมเวลาที่ใช้ในการทดลองทั้งหมด 14 คาบ และใช้เวลาในการทดสอบก่อนและหลังรวม 8 คาบ และทดสอบความคงทนในการเรียน 3 คาบ รวมเวลาที่ใช้ทั้งหมด 24 คาบ

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่นำมาใช้ในการทดลอง ได้คัดเลือกมาจากหนังสือ Keep Talking Book I ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นหนังสือรายวิชา อ ๐41 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยมีเนื้อหา ดังนี้

1. Introduction and Greeting
2. Giving and Asking for Suggestion
3. Buying and Selling
4. Directions and Locations
5. Asking Permission
6. Apologising

5. ตัวแปรที่จะศึกษามีดังนี้คือ

5.1 ตัวแปรอิสระได้แก่

5.1.1 วิธีการสอน 2 วิธี แบ่งออกเป็น

5.1.1.1 วิธีการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ

(The Natural Approach)

5.1.1.2 วิธีการสอนตามคู่มือครู

5.2 ตัวแปรตาม

5.2.1 ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

5.2.2 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

- 5.2.3 แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
- 5.2.4 ความคงทนในการฟังภาษาอังกฤษ
- 5.2.5 ความคงทนในการพูดภาษาอังกฤษ

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิธีการสอนทักษะการฟัง การพูดโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) หมายถึง การสอนทักษะการฟัง การพูดให้ผู้เรียน โดยยึดหลักทฤษฎีการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติของ แครชเชน และเทอร์เรล (Krashen and Terrell) ซึ่งในการสอนจะให้ผู้เรียนได้ฟังภาษาอย่างมีความหมาย และเข้าใจข้อความได้ในระยะหนึ่ง จากนั้นจึงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดในสิ่งที่เคยฟังมาแล้ว โดยที่การพูดนั้นไม่มีการบังคับ นอกจากนี้ยังคำนึงถึงลำดับของภาษาที่ผู้เรียนจะเข้าใจได้อย่างต่อเนื่อง และเป็นการเรียนจากมโนทัศน์ไปสู่ภาษา ถ้าผู้เรียนเรียนภาษาจากสถานการณ์จริง โดยใช้ประสาทสัมผัสหลายทาง เช่น ทางหู ตา มือ ผู้เรียนจะเข้าใจและลดความวิตกกังวลต่าง ๆ ทำให้การพูดภาษานั้นง่าย และถูกต้องมากขึ้น นอกจากนี้ยังใช้วิธีการสื่อความหมายด้วยภาษากาย (Language Body Communication) เช่น ใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เพื่อสื่อความหมายประกอบการพูด และใช้สื่อการสอนอื่น เช่น ใ้รูปภาพ สไลด์ และของจริงประกอบการสอน การสอนทักษะการฟัง การพูดนี้ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ฟังโดยรวมทั้งหมด

ให้นักเรียนฟังเรื่องที่จะพบจริงในชีวิตประจำวัน (Authentic) โดยให้ฟังจากเทปและใช้สื่อประกอบการสอน เช่น รูปภาพ ของจริง หุ่น สไลด์

ขั้นตอนที่ 2 ฟังที่ละส่วน

ให้นักเรียนฟังทีละประโยค โดยครูจะอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำศัพท์ที่ยาก โดยใช้ท่าทาง (Gestures) เกม (Games) รูปภาพ (Pictures) ของจริง (Real Objects) และการวาดภาพบนกระดานประกอบ (Drawing)

ขั้นตอนที่ 3 ฟังและสื่อความหมายประกอบ

ให้นักเรียนฟังเทป หรือที่ครูพจนานุกรมอีกครั้งหนึ่ง โดยให้ดูภาพ หรือสื่อการสอนอื่น เช่น สไลด์ แผนภูมิ แผนที่ ประกอบคำไปจนจบ และให้นักเรียนได้แสดงท่าทางประกอบ

เช่นในบทเรียนเป็นเรื่องการทักทาย (Greeting)

Nitaya : Hello, Sir. I'm Nitaya Borisoot.

Sakato : How do you do ? Miss Borisoot.

Nitaya : Please call me "Nit".

Sakato : All right, Nit. I'm Oshi Sakato.

Nitaya : Nice to meet you.

ครูจะให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบ

ขั้นตอนที่ 4 ฟังเพื่อพบทวน

ให้นักเรียนดูภาพ พร้อมกันนี้ครูจะให้นักเรียนได้ฟังการใช้สำนวนบางสำนวนในหลาย ๆ รูปแบบ

ขั้นตอนที่ 5 ฟังและแสดงท่าทางประกอบ

ให้นักเรียนได้ฟังภาษาที่เคยเรียนมาแล้วในสถานการณ์อื่น โดยฟังจากเทปอีกสำนวนหนึ่งที่ใช้ในการทักทาย

Boon : This is my friend, Dara.

Terry : How do you do ? I'm Terry Smith.

Dara : It's nice to meet you, Mr. Terry.

ครูจะให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบตามบทสนทนา

ขั้นตอนที่ 6 ให้นักเรียนพูดในสถานการณ์

ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม เตรียมการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้น ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ครูจัดให้

2. วิธีการสอนตามคู่มือครู หมายถึง วิธีสอนซึ่งค่าเป็นการสอนที่ยึดคู่มือ Keep Talking Book I ของกรมวิชาการ โดยที่การสอนนี้จะเน้นการฝึกฟังเสียงของภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ และเน้นการฝึกพูดในสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่กันไป ซึ่งมีขั้นตอนในการสอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ฝึกออกเสียง (Practice it)

จะฝึกวิธีการออกเสียง การเน้น และสำเนียงของประโยค และสำนวนประจำบท ให้นักเรียนฝึกกับครูโดยใช้เทปประกอบ

ขั้นตอนที่ 2 ฝึกพูด (Speak)

จะฝึกบทสนทนาโดยเน้นโครงสร้างประจำบทให้นักเรียนฝึกกับครูจนสามารถใช้บทสนทนานั้นได้คล่อง แล้วจึงให้นักเรียนจับกลุ่มหรือจับคู่กันหัดสนทนากับเพื่อนในการฝึกอย่าให้นักเรียนอ่านจากหนังสือ แต่ให้มองหน้าคู่สนทนาระหว่างที่พูด

ขั้นตอนที่ 3 ฝึกฟัง (Listen to that)

จะฝึกการหัดฟังจากเสียงของเจ้าของภาษาที่พูดด้วยความเร็วเกือบปกติ โดยหัดฟังจากเทป แล้วทำงานตามที่กำหนดให้

ขั้นตอนที่ 4 ฝึกฟัง และพูด (Get the Message)

เป็นการฝึกการฟัง ส่วนนหรือประโยคที่นักเรียนอาจเข้าใจผิดได้ง่าย โดยใช้เทปประกอบ โดยอาจจะฝึกทั้งห้อง แล้วให้นักเรียนพูดโต้ตอบกับบุคคลในเทป หรือให้นักเรียนฝึกโต้ตอบกันเอง

ขั้นตอนที่ 5 ฝึกพูด (Let's talk)

เป็นการฝึกให้นักเรียนรวบรวมสิ่งที่เรียนมาแล้วมาใช้สร้างบทสนทนาเอง แล้วให้นักเรียนโต้ตอบกันเอง

ขั้นตอนที่ 6 ฝึกฟัง (Listen and do it)

เป็นการฝึกการฟัง ซึ่งจะให้นักเรียนร่วมทำกิจกรรมกับเทป อาจจะร้องเพลง หรือเล่นเกม โดยใช้เทปประกอบ

3. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน หมายถึง ความสามารถในการฟัง เข้าใจความหมายของคำหรือประโยค สามารถฟังข้อความสั้น ๆ และตอบคำถามได้ถูกต้อง ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้สร้างและได้ตรวจหาคุณภาพแล้ว

4. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของผู้คนที่วัดในด้านสำเนียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องในการใช้ภาษา และการจับใจความ ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยได้สร้างและได้ตรวจหาคุณภาพแล้ว

5. แรงจูงใจ หมายถึง กระบวนการทางจิตใจซึ่งผลักดันให้ผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่างแสดง พฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น แสดงความพึงพอใจ หรือไม่พอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หรือเต็มใจที่จะใช้ความพยายามและเวลาของตนในการเรียนภาษาอังกฤษ ให้บรรลุผลตามที่ตนมุ่งหวัง ตลอดจนก่อให้เกิดนิสัยที่ดีในการเรียนด้วย ซึ่งจะวัดได้จากคะแนนแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้ปรับปรุงมาจากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ สุภา ชาติรินทร์ (สุภา ชาติรินทร์ 2528 : 137 - 141)

6. ความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนเฉลี่ยที่ได้มาจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ โดยทำการสอบภายหลังการสอบหลังสอนทันที (Post test) เมื่อทิ้งช่วงไป 2 สัปดาห์ และใช้แบบทดสอบฉบับเดียวกัน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัย โดยแยกตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟัง การฟัง การพูด
2. มโนทัศน์กับการเรียนภาษา
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม กลุ่มย่อยและกิจกรรมคู่
6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบทบาทสมมุติ
7. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ
9. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการเรียนรู้
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการเรียนรู้

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟัง การพูด

1. ความหมายของการฟัง

การฟังตามความหมายของ แครชเชน (Krashen. 1983 : 79 - 98) การฟังคือการให้ปัจจัยป้อนเข้า (Input) แก่ผู้ฟัง ที่มีลักษณะที่ทำความเข้าใจ (Comprehensible) อย่างพยายามบังคับนักเรียนให้พูดภาษาที่สอง หรือภาษาเป้าหมาย จนกว่านักเรียนหรือผู้ฟังมีโอกาสดของการรับภาษาพอสมควร มีวิธีการหลายอย่างที่จะช่วยการฟัง เพื่อให้การฟังนั้นได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่ทำความเข้าใจ วิธีการหนึ่งก็คือ การใช้วิธีการของ เจมส์ อชเชอร์ (James Asher) ที่เรียกว่า Total Physical Response (T.P.R) วิธีการนี้คือ ครูใช้คำสั่งกับนักเรียน ให้นักเรียนแสดงหรือ

ปฏิบัติตามในสิ่งที่ครูพูด นักเรียนจะไม่ถูกบังคับให้พูดในภาษาที่สอง หรือภาษาเป้าหมาย จนกว่าพวกเขาจะเข้าใจในสิ่งที่ครูได้พูดออกมา

นอกจากนี้การที่จะให้การฟังไ้ประโยชน์ป้อนเข้า ที่มีความหมายนั้น อาจจะใช้หาทางช่วยเหลืออุปกรณต่าง ๆ โดยเฉพาะรูปภาพ ซึ่งสามารถหาได้จากนิตยสารต่าง ๆ เมื่อมีวิธีการหลายอย่างช่วยในการให้ป้อนเข้าแก่นักเรียน หรือผู้ฟัง และชุมชนนั้นมีความหมาย นักเรียนหรือผู้ฟังจะสามารถพูดได้ในที่สุด (Terrell. 1982 : 121 - 129)

รีเวอร์ส (Rivers. 1980 : 16) ได้กล่าวว่าการฟังเป็นทักษะที่เกิดจากการสร้างสรรค์การที่จะเข้าใจเสียงที่เราได้ยิน เราต้องรู้ที่มาของคำ การจัดรูปคำ และเสียงที่ขึ้นสูงและลงต่ำจากเสียงเหล่านี้และสร้างความสำคัญ (Significance) ขึ้นมาอย่างหนึ่ง สิ่งที่เราพูดให้ความหมายนั้น ความสำคัญจะอยู่ที่ความนึกคิดของผู้ฟัง คอยเหตุนี้จึงไม่แปลกเลยที่แม้ว่าเราจะรู้ภาษาของผู้พูดอย่างดี แต่เราจะฟังไม่เข้าใจเลย ซึ่งถ้าหากว่าภาษาและวัฒนธรรมที่เราฟังจะคุ้นเคยแล้ว ความยุ่งยากก็จะมากขึ้นอีก

ลำดับขั้นการฟัง (Krashen. 1983 : 79 - 98)

การฟัง มีลำดับขั้นดังนี้

1. ให้ป้อนเข้าซึ่งเป็นที่เข้าใจได้
2. จดจ่ออยู่ที่ข้อความที่ใดฟัง
3. ให้ผู้เรียนได้เรียนในลักษณะที่มีความวิตกกังวลน้อยที่สุด

แวลเลท (Valette. 1972 : 18 - 21) ได้แบ่งพฤติกรรมการฟังออกเป็น

5 ระดับ คือ

1. ระดับกลไก (Mechanical Skills) เป็นระดับที่ผู้เรียนได้ยินความแตกต่างของภาษาต่างประเทศ แต่ไม่จำเป็นต้องรู้ความหมายของสิ่งที่ได้ยิน
2. ระดับความรู้ (Knowledge) เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำและประโยคที่ได้เรียนไปแล้ว สามารถปฏิบัติตามคำสั่งอย่างง่าย ๆ ได้ และจับคู่ประโยคที่ได้ยินกับรูปภาพได้

3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเสียง คำศัพท์ และโครงสร้างที่ได้เรียนไปแล้ว สามารถตอบคำถามถูก-ผิด เลือกคำตอบที่เหมาะสมกับคำถาม และสามารถเข้าใจข้อความที่ยาวมากกว่าหนึ่งประโยค

4. ระดับสื่อสาร (Communication) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำสั่ง คำอธิบาย สามารถเข้าใจข้อความที่ได้ยินแม้คำที่ไม่รู้ความหมายแทรกอยู่ และสามารถเพิ่มข้อความที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน สามารถฟังข้อความที่พูดอย่างความเร็วปกติ โดยเจ้าของภาษาได้ เช่น คำพูดในบทละคร ภาพยนตร์ วิทยู หรือรายการโทรทัศน์

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถวิเคราะห์ระดับของข้อความ ขาวสาร เห็นความแตกต่างของรูปแบบภาษาพูดโดยตรง และเข้าใจความหมายโดยนัย สามารถแยกแยะไวยากรณ์ เป็นภาษามาตรฐานหรือไม่ เป็นภาษาของชนชั้นใดหรือของท้องถิ่นใด เข้าใจและสามารถประเมินความรู้สึก อารมณ์ ความมุ่งหมายของผู้พูดจากน้ำหนักรำ ประโยคที่เน้น และจากน้ำเสียงได้

สรุปแล้วการฟัง หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจประโยคใดประโยคหนึ่งที่สัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ ที่ได้ยิน แล้วสร้างความสำคัญ หรือความหมายขึ้นมา การฟังจะประสบผลสำเร็จได้ก็เมื่อผู้ฟังมีความเข้าใจเกี่ยวกับสังคม และวัฒนธรรมของผู้พูดด้วย

2. ความหมายของการพูด

แวลเลต (Valette. 1977 : 120) กล่าวว่า การพูด มิได้เป็นเพียงการออกเสียง คำพูด และการออกเสียงสูงต่ำในประโยคเท่านั้น แต่ในคานหนที่ การพูดเป็นการทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และถ้าจะให้ดีขึ้น การพูดยังต้องมีการเลือกใช้นำนวนภาษาที่ถูกต้อง และเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย และยังกล่าวเพิ่มเติมว่า การพูดสื่อสารทัศนคติและท่าทางประกอบมีความสำคัญพอ ๆ กับความรู้เกี่ยวกับภาษา

โฮมส์ (Hymes. 1972 : 269) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดสื่อสารมิได้หมายถึงการใช้รูปแบบภาษาที่ถูกต้อง แต่จะต้องรูวารูปแบบภาษานั้นจะใช้เมื่อไร อย่างไร และกับใคร

พอลสตัน (Paulston. 1978 : 56 - 57) ได้ให้ความหมายที่สอดคล้องกับโฮมส์ว่า ความสามารถในการพูด สื่อสาร มิได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น

แต่ถ้าจะสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้พูดจะต้องมีการแลกเปลี่ยนความหมายของภาษาทางคาน
 สัมคควย นั่นคือจะต้องใช้ภาษาทางกฏของสังคมนั้น ๆ นอกจากนั้นการพูดสื่อสารยังรวมถึง
 พฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดควย (Nonverbal Behavior) ดังนั้น องค์ประกอบที่ไม่ใช่คำพูดควย
 เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร

ซีวีล (Searle. 1978 : 50 - 59) กล่าวว่า การพูดคือสื่อสารจะต้อง
 ประกอบควยดังต่อไปนี้คือ

1. การกล่าวถอยคำ (Utterance Act) หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวคำหรือ
 ประโยคขึ้นมาใช้ในการสื่อสาร ซึ่งคำพูด หรือประโยคดังกล่าวควยมีจุดประสงค์เพื่อการติดต่อ
 สื่อสารควย

2. การกล่าวคำพูดก่อให้เกิดหรือบรรลุอย่างใดอย่างหนึ่งตามเหตุผลของการ
 (Propositionary Act) หมายถึง การที่ผู้พูด ใจถอยคำที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ บุคคลที่
 เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้นอันใดใด การกล่าวคำพูดทำให้ผู้ฟังเกิดความสนใจหรือเชื่อต่อ เช่น
 การพูดก่อให้เกิดแรงบันดาลใจ หรือทำให้เกิดการเข้าใจผิด

3. การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด (Illocutionary Act) หมายถึง
 การแสดงออกซึ่งความตั้งใจของผู้พูดในการกล่าวถอยคำ เช่น ต้องการท้าทาย ขอร้อง ตักเตือน
 ขณรับ ขอโทษ เป็นต้น

ดังนั้น การพูดควยจะสรุปได้ว่า หมายถึง การส่งข่าวสารต่าง ๆ ซึ่งแต่ละครั้งจะต้อง
 ประกอบควยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป จึงจะทำให้การพูดมีประสิทธิภาพ หรือประสมผลสำเร็จ
 รวมทั้งผู้พูดเองก็จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษา ความหมายของภาษา ทางคานสังคม และ
 วัฒนธรรม และการใช้ภาษา

มโนทัศน์กับการเรียนการสอน

1. ความหมายของมโนทัศน์

คำว่า มโนทัศน์ (Concept) มีผู้ใช้คำอื่น ๆ ในความหมายเดียวกัน เช่น ความคิดรวบยอด สังกัป มโนคติ

ชัยพร วิชาวุธ และดาวัดย์ วิทยาวุฒิกุล ได้ให้ความหมายของมโนทัศน์ว่า หมายถึง ความคิดเกี่ยวกับประเภทของสิ่งต่าง ๆ ตามความเข้าใจของแต่ละคน เช่น เข้าใจว่าสิ่งของ ลักษณะใดที่เรียกว่าของแข็ง สิ่งของลักษณะใดที่เรียกว่าสิ่งมีชีวิต

ภูค ได้ให้ความหมายของมโนทัศน์ ดังนี้ คือ

1. ความคิด หรือตัวแทนขององค์ประกอบที่ถูกแบ่งแยกออกเป็นกลุ่ม ประเภทอย่าง เด่นชัด

2. ความเข้าใจเหตุผลเชิงนามธรรมซึ่งเป็นตัวแทนของสถานการณ์สถานการณ์ หรือ จุดประสงค์

3. ความคิด การคิดเห็น หรือการจินตนาการ

พิชัย ตันหยง กล่าววว่า มโนทัศน์ หมายถึง กระบวนการธรรมชาติที่เกี่ยวกับกลไก เสริมสมรรถภาพพัฒนาความคิดความเข้าใจของคนต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เป็นสิ่งเร้าซึ่งเกิดเป็นมโนภาพ ในห้วงความคิด ซึ่งอาจจะมีความแตกต่างกันออกไปตามความเข้าใจ และสถานการณ์ มโนทัศน์อาจเกิดขึ้นในลักษณะเด่นชัด หรือลักษณะที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งอันภายในระบบและโครงสร้าง เดียวกัน เมื่อเกิดมโนทัศน์อย่างชัดเจน มโนทัศน์นั้นก็จะแสดงลักษณะรวมและพัฒนาขึ้นเป็นหลัก การสรุป (Generalization) อยู่ภายในจิตใจ พรหมที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ต่อไป (พิชัย ตันหยง 2528 : 51 - 52)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า มโนทัศน์คือ ความคิดความเข้าใจของคนเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกิดเป็นภาพขึ้นในใจ และมีความแตกต่างกันออกไปตามประเภทความเข้าใจและสถานการณ์

2. การเกิดมโนทัศน์

2.1 มโนทัศน์อาจเกิดขึ้นทันทีทันใด หรือเกิดหลังจากกระบวนการปฏิสัมพันธ์ ผ่านไปแล้ว

- 2.2 มโนทัศน์ที่เกิดขึ้นครั้งแรกอาจจะยังไม่สมบูรณ์จะต้องอาศัยความคิด
ปรุงเสริมแต่งให้เกิดความสมบูรณ์จากประสบการณ์ของผู้เรียน
- 2.3 มโนทัศน์เกิดขึ้นไ้กระตอม่มีความเข้าใจ หย้งเห็นควย เพียงแค่รับทราบ
รับรู้เขามาสูตนเอง นันมิใช่มนทัศน์
- 2.4 มโนทัศน์เกิดขึ้นไมไ้จากักการะ เษะ และภาวะที่มีปฏิสัมพันธ์กับ
สิ่งแวดล้อม
- 2.5 มโนทัศน์เกี่ยวกับนามธรรมเป็นระดับสูง จำเป็นต้องยกอุปธรรม เป็น
ตัวอย่างสำหรับเปรียบเทียบให้เกิมนทัศน์ได้
- 2.6 มโนทัศน์จะเกิดสมบูรณไ้จากองไ้ภาวะหลายอย่างเขามาประกอบ
เช่น การยกตัวอย่างหลายตัวอย่าง จึงจะเกิดมนทัศน์ที่สมบูรณไ้
- 2.7 มโนทัศน์จะเกิดขึ้นจาภาวะที่เข้าใจงายก่อน แลวจึงการไ้สู่ภาวะที่
ซับซ้อน
- 2.8 มโนทัศน์เกี่ยวกับความหมายที่เข้าใจตรงกัน เช่น ความเข้าใจเรื่อง
ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ คนไทยควรมีมโนทัศน์ตรงกัน รวมกัน จึงจำเป็นต้องผนทวน
แนะนำ ย้ำ เตือน ขยายความไ้เกิดความเชื่อนั่นใจ
- 2.9 มโนทัศน์เกิดขึ้นแล้ว อาจจะมองไ้เ้ไ้ควยลักษณะการแสดงออกทางภาษา
รูปธรรม และนามธรรม คือ
- 2.9.1 การพูดจาแสดงความคิดเห็นอย่างประจักษ์แจ้ง
 - 2.9.2 การแสดงออกเป้นผลงานอย่างประจักษ์แจ้ง
 - 2.9.3 แสดงประพจน์ปฏิบัติตนอย่างประจักษ์แจ้ง (เทย์ ดันหยง

2525 : 230 - 231)

3. คุณลักษณะของมนทัศน์

3.1 มโนทัศน์เป็นกระบวนการทางธรรมชาติของมนุษย์ มีความซับซ้อนลึกซึ้งกว่า
ความคิดตามปกติวิสัย และทักษะ ความจดจำ เป็นความคิดและความเข้าใจที่เกิดขึ้นคล้ายกับการ
รู้แจ้งหรือการหย้งเห็น (Insight) ที่คอยคึกใจเป็นภาพในใจที่เกิดขึ้น สัมพันธ์กับพัฒนาการทาง
สมองและสติปัญญา

3.2 มโนทัศน์จะช่วยชดเชยการระของมนุษย์ที่จะต้องจดจำ (Memory) อะไรหลายสิ่งหลายอย่าง ที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมเหลือคนนั้น การชดเชยความสูญเสียที่จะเกิดได้จากการลืม (Forgetting) ตัวอย่างเช่น คนเราอยู่ในหมู่บ้านหนึ่ง ยอมรับจากคน สถานที่ เหตุการณ์ในหมู่บ้านนั้นได้ดี โดยไม่ต้องไปจดจำ ท่องชื่อคน สถานที่ เหตุการณ์ให้ลำบาก จะรู้เห็น เข้าใจเองตามธรรมชาติ

3.3 มโนทัศน์ช่วยมนุษย์สามารถจัดระเบียบของสิ่งเร้า (Stimulus) ที่มีลักษณะรวมออกเป็น พวก ประเภท หมวดหมู่ ตามลักษณะของรูปร่าง ขนาด ปริมาณ คุณภาพ ทำให้การเรียนรู้เป็นไปด้วยความสะดวก รวดเร็ว ประหยัดเวลา ง่ายเข้าใจและพลังงาน

3.4 มโนทัศน์ ช่วยให้เกิดความรู้สึกลึกซึ้งความซับซ้อนยุ่งยากของสิ่งแวดล้อม ทำให้สามารถมองสิ่งใด การกระทำใด ๆ ความคิดใด ๆ กระบวนการที่ยิ่งขึ้น

3.5 มโนทัศน์ช่วยลดภาระของมนุษย์ที่จะต้องไปเริ่มต้นเรียนรู้ประสบการณ์ที่เคยมีมาแล้ว ซึ่งเป็นการเสียเวลาและยุ่งยาก

3.6 มโนทัศน์ช่วยเสริมประสบการณ์ ทำให้สามารถวางแผน คาดคะเนที่จะกระทำสิ่งใด ๆ แก้ปัญหาใด ๆ ได้ใกล้เคียง ถูกต้อง

3.7 มโนทัศน์ไม่สามารถจะหยิบนับให้กันได้ แต่ส่งเสริมให้เกิดมโนทัศน์ได้โดยการสร้างเสริมประสบการณ์ของผู้เรียน (พิชัย ตันหยง 2525 : 229 - 230)

4. แนวทางการสอนมโนทัศน์

4.1 การจัดประสบการณ์รูปธรรม (Concrete Experience)

4.1.1 จัดกิจกรรมที่เห็นชัดเจน เช่น รูปภาพ สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติ เป็นต้น

4.1.2 จัดแหล่งวิชาในชุมชน เช่น หัตถศึกษา รายการสื่อมวลชน เป็นต้น

4.1.3 สังเกตวิเคราะห์และเปรียบเทียบ เป็นวิธีการที่ทำให้มโนทัศน์เด่นชัด

4.2 วิธีการอุปนัย (Inductive) และนิรนัย (Deductive) เป็นวิธีการที่ทำให้เกิดมโนทัศน์ เพราะทั้ง 2 วิธี ชี้ให้เห็นข้อสรุปหลักการชัดเจน

4.3 วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่ครูแสดงบทบาทแบบการอธิบาย (Expository) แล้วจัดกิจกรรมรวมงานสนับสนุนการอธิบาย มีการใช้คำอธิบายคำตอบ และตัวอย่างประกอบ

4.4 วิธีสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนค้นคว้า (Discovery) ด้วยตนเอง ครูเป็นผู้คอยเสนอแนะ กระตุ้น จัดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ตรง

4.5 วิธีสอนแบบแก้ปัญหาและสืบสวนสอบสวน (Inquiry) เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ความสัมพันธ์ และค้นคว้าหาเหตุผลที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์ด้วยกฎเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์

4.6 วิธีสอนแบบโน้ตค้นจากสิ่งพิมพ์ หนังสือ เอกสาร เป็นวิธีที่นิยมสอนกันในปัจจุบัน เพราะแหล่งสิ่งพิมพ์ หนังสือเอกสารสามารถจัดหาได้ในราคาถูก เป็นการสอนที่ลงทุนน้อย ถ้ามีการเสริมประสบการณ์ด้วยวิธีการอันทันสมัย จะเป็นการสอนที่โดดเด่น (พิชัย ตันหยง

2525 : 233 - 234)

5. มโนทัศน์กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ในกระบวนการเรียนรู้เพื่อให้เกิดมโนทัศน์ (Concept) นั้น ต้องใช้รูปแบบที่มีอยู่จริง (Object) ที่เป็นโลกแห่งความจริง (Real World) เข้ามาช่วยในการอธิบายและต้องใช้รูปแบบที่มีอยู่จริง (Object) มากกว่า 1 อย่าง จึงจะทำให้เกิดมโนทัศน์ได้

หลักการสอนที่ทำให้เกิดมโนทัศน์

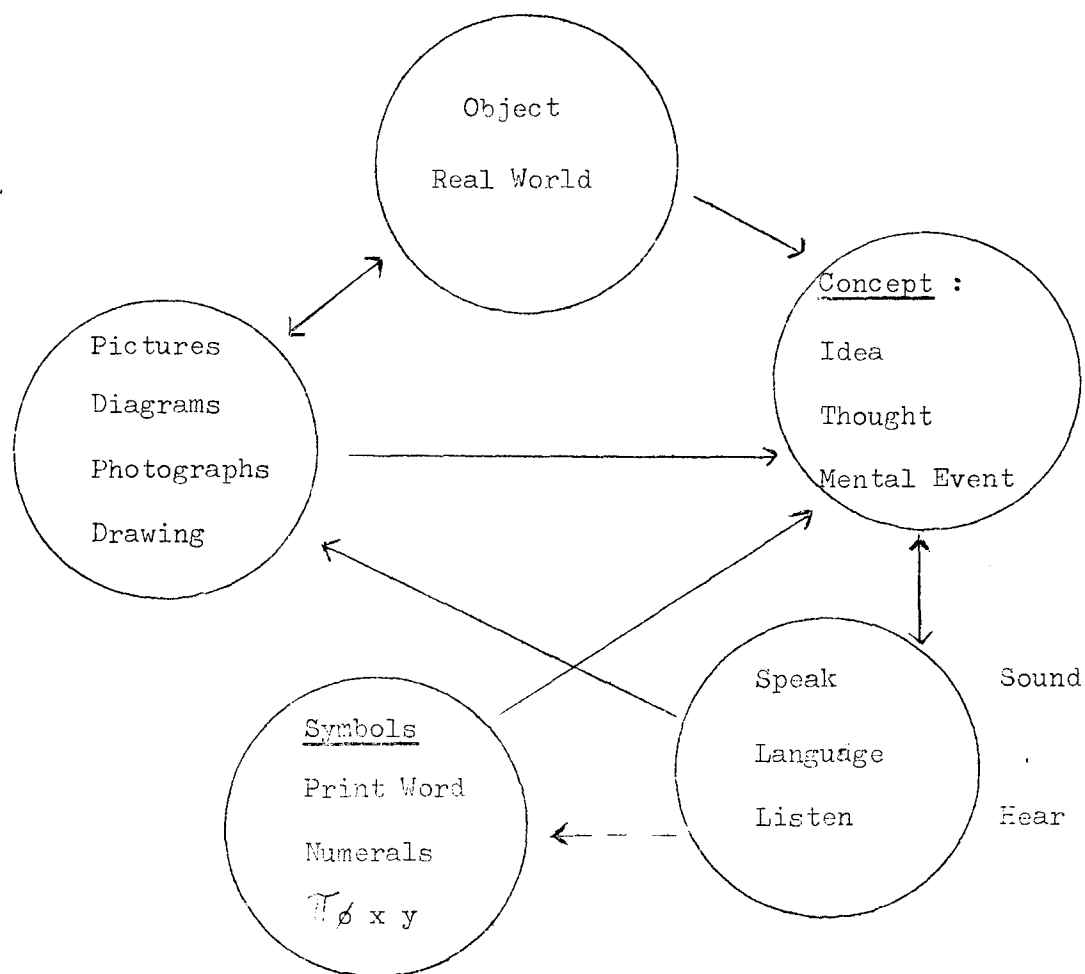
1. ตัวอย่างเพียงอย่างเดียวจะไม่ประโยชน์ (One Example Useless)

เพราะสิ่งของแต่ละอย่างจะมีหลายลักษณะในตัวของมันเอง

2. ใช้ตัวอย่างหลาย ๆ ตัวอย่าง (Use Several Examples) แต่ไม่ควรให้รายละเอียดมาก จะช่วยให้เกิดการสรุปหลักการ

3. ใช้สิ่งที่ไม่ใช่ตัวอย่าง (Use Non - Example) เพื่อเป็นตัวเปรียบเทียบ เพื่อให้เกิดการแยกแยะได้

แต่บางครั้งเราไม่สามารถจะใช้รูปแบบที่มีอยู่จริงได้ ก็สามารถใช้ รูปภาพ ใตอะแกรม ภาพฉาย ภาพวาด เข้ามาช่วยในการเรียนการสอนที่นำไปสู่มโนทัศน์ได้ (ดังภาพประกอบ)

จากไคอะแกรม จะเห็นว่าผู้เรียนจะมีโน้ตขึ้นเกี่ยวกับการฟัง และการพูด ไม่ได้หมายความว่า เขาจะท่องเข้าใจสัญลักษณ์ ตัวหนังสือ ตัวเลข เสียงก่อน ตัวอย่างเช่น จากตัวหนังสือไปสู่การอ่านในใจ ซึ่งเรียกว่า Silent Reading จากตัวหนังสือไปสู่การอ่านออกเสียง ซึ่งเรียกว่า Oral Reading จากการฟังไปสู่การเขียน ซึ่งเรียกว่า Dictation วิธีการเหล่านี้ นักเรียนจะอ่านออกเขียนได้จริง แต่จะไม่เกิดโน้ตขึ้น แต่จะได้จากการจำเท่านั้น

ดังนั้นการใช้ภาพ ไคอะแกรม ภาพถ่าย ภาพวาด เข้ามามีส่วนช่วยในการสอนจะทำให้ นักเรียนเกิดโน้ตขึ้นได้อย่างรวดเร็ว ลดภาระในการสร้างโน้ตขึ้นขึ้นเอง แล้วจึงเขียนสัญลักษณ์ (Symbols) และเสียง (Sounds) เข้าไปในขั้นตอนสุดท้าย จะทำให้เกิด

เมื่อโน้ตขึ้นเกิดขึ้น เท่ากับว่าผู้เรียนได้จับป้อนเข้าที่จะช่วยให้ได้ความหมาย
อีกทางหนึ่ง จึงก่อให้เกิดการรับรู้ได้เร็วขึ้น ซึ่งช่วยให้การฟังได้ความหมายยิ่งขึ้น และไปสู่
การพูดได้งายและเร็วขึ้นตามลำดับ

เอกสารเกี่ยวกับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach)

1. ความหมายของวิธีการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ

แครชเชน และเทอร์เรล (Krashen and Terrell. 1983 : 1) ได้กล่าวถึง
วิธีการสอนต่าง ๆ ที่ผ่านมา เช่น วิธีการสอนภาษาแบบฟัง - พูดหรือวิธีการอื่น ๆ ยังไม่ประสบ
ผลสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะส่วนใหญ่จะเป็นการสอนในเรื่องโครงสร้างทางภาษา ซึ่ง
ไม่สามารถจะนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในชั้นเรียน เนื่องจากวิธีการสอนเหล่านี้ไม่ได้อิง
หลักทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สอง ซึ่งเป็นวิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนภาษาสามารถนำภาษาไปใช้ได้
ในชีวิตจริงทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

วิธีการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติเป็นวิธีการที่ได้รับการพัฒนาโดยยึดทฤษฎี
การรับรู้ทางภาษาที่สองของ แครชเชน ซึ่งได้ปรับมาจากวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติของ เทอร์เรล
แห่งมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย (The University of Southern California) นอกจากนี้
วิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ยังได้รับอิทธิพลมาจากผลงานอัลเซอร์ (Total Physical
Response) ซึ่งเป็นการสอนภาษา โดยอาศัยธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ โดยใช้วิธีการสื่อ
ความหมายด้วยภาษากาย (Language Body Communication)

หลักการของทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สองมีดังนี้คือ

1. ชั้นเรียนจะต้องจัดไว้เพื่อการรับรู้ (Acquisition) ภาษา คือ เป็นการเตรียม
ขมูลที่เด็กจะเกิดความเข้าใจได้งาย นั่นคือ ทำอย่างไรจึงจะให้ผู้เรียนเรียนภาษาที่สองเหมือนกับ
ภาษาแรก (ภาษาแม่)

2. ครูจะต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ไม่ว่าผู้เรียนจะเป็นผู้ที่ใช้ภาษาที่หนึ่งหรือ
ภาษาที่สองก็ตาม ถ้านักเรียนเลือกตอบสนองโดยใช้ภาษาที่สอง ความนึกของนักเรียนยัง
ไม่ควรถูกแก้ไข ถ้าความนึกนั้นไม่ได้เป็นเรื่องรุนแรง

3. รายงานนั้นอาจรวมไปถึงใบงานที่ใช้ในชั้นเรียน การแก้ไขข้อผิดพลาด อาจนำไปแก้ไขโดยให้ทำเป็นรายงาน (Homework)

4. จุดประสงค์ของการเรียนก็คือ ความหมายโดยการทำกิจกรรม ซึ่งอาจรวมไปถึงโครงสร้างที่แน่นอน แต่จุดหมายที่สำคัญคือ นักเรียนจะต้องสามารถพูดและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน รวมทั้งการแก้ปัญหาได้ด้วย

แครชเชน และเทอร์เรล ยังได้กล่าวต่อไปอีกว่า วิธีการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติสามารถใช้กับผู้เริ่มเรียนภาษาหรือผู้ที่เรียนรูภาษาบางส่วนแล้ว วิธีการนี้สามารถใช้ได้กับทุกสถานการณ์ ไม่ว่าจะเป็นภาษาต่างประเทศ ภาษาที่สองในโรงเรียนหรือการศึกษายุ่งใหญ่หรือผู้เรียนโปรแกรมการสอนสองภาษา (Bilingual) และที่สำคัญคือ สามารถนำไปใช้ได้กับนักเรียนทุกประเภท

แครชเชน และเทอร์เรล (Krashen and Terrell. 1983 : 131 - 132) ได้กล่าวว่า วิธีการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ สามารถนำมาใช้ได้กับทุกทักษะคือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

2. ทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรูภาษาที่สอง (Second Language Acquisition Theory)

การเรียนรูภาษาต่างประเทศตามทฤษฎีการรับรูภาษาที่สอง (Second Language Acquisition Theory) ของ แครชเชน และเทอร์เรล (Krashen and Terrell. 1983 : 26) เกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะ ดังนี้ คือ

1. การรับรูภาษา (Acquisition)
2. การเรียนรู้ (Learning)

การรับรูภาษา (Acquisition) เป็นกระบวนการรับภาษาที่ไม่รู้สึกตัว (Pick it up Unconsciously) ทั้งนี้เพราะผู้รับภาษาจะไม่ค่อยตระหนักในข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขา กำลังรับภาษา แต่จะระวังในข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขา กำลังใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร จะไม่ระวังในกฎเกณฑ์ของภาษาที่ใดรับ แต่จะมีความรู้สึกของความถูกต้อง การรับภาษาจะเกิดขึ้นเมื่อผู้รับเข้าใจในข้อความที่เป็นภาษาเป้าหมาย การป้อนปัจจัยที่ไม่ได้ความหมายจะ

ไม่ช่วยในการรับภาษา เหมือนเช่นการฟังวิทยุที่ไรภาษาที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน เราจะรับรู้อาษาว่า เขาพูดอะไรมากกว่าเขาพูดอย่างไร

ปัจจัยอื่นเช่นทัศนคติความหมาย จึงมีความสำคัญสำหรับการรับภาษา เมื่อการรับภาษา ทัศนคติความหมายมีมาก สิ่งตามมาคือ ทักษะการพูด ความสามารถในการพูดยังคงขึ้นอยู่กับ จำนวนเวลา สถานการณ์ และอายุของผู้รับภาษา

ดังนั้นการรับรู้ (Acquisition) จะสามารถเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อคนรับเข้าใจข้อความ

ในภาษาเป้าหมาย (Target Language) (Richards and Rodgers. 1986 : 130)

ส่วนการเรียนรู้ภาษา (Learning) เป็นการเรียนรู้ที่ผู้ศึกษา ศึกษากฎเกณฑ์ ระเบียบวิธี ในการใช้กฎเกณฑ์ และสามารถที่จะพูดเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ได้ เป็นการเรียนรู้ที่รู้ภาษา (Knowing About a Language) การแก้ไขความถูกต้อง จึงมีประโยชน์สำหรับการเรียนรู้ที่ผู้ศึกษา เพราะ จะช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงแบบของความถูกต้องทางกฎเกณฑ์ ยกตัวอย่างเช่น นักเรียน คนหนึ่งที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองพูดว่า "I goes to school every day" แล้วครูได้ช่วยแก้ไขโดยการแก้ไขใหม่ ผู้เรียนจะถูกทำให้เชื่อว่า การลงท้ายด้วย "s" จะไป พร้อมกับบุรุษที่ 3 ไม่ใช่บุรุษที่ 1 และเปลี่ยนแปลงความรู้สึกที่ผู้เรียนในเรื่องกฎเกณฑ์

การสอนอย่างเป็นพิธีการมีความจำเป็นที่จะให้เกิดการเรียนรู้ (Learning) และการแก้ไขความผิดจะช่วยพัฒนาไปสู่การเรียนรู้ กฎเกณฑ์ การเรียนรู้ตามหลักของทฤษฎี จะไม่สามารถนำไปสู่การรับรู้ได้ (Richards and Rodgers. 1986 : 131)

ความแตกต่างของการเรียนภาษา 2 ระบบ คือ การรับภาษา และการเรียนภาษา สรุปได้ดังนี้ (กาญจนา ปราบพาล 1984 : LA1)

การเรียนรู้ภาษา (Learning)

1. ภาษาที่สอนจะเน้นแต่ละจุด แยกองค์ประกอบของภาษาเป็นส่วน ๆ
2. ลักษณะของภาษาที่สอนเน้นความรู้เรื่องกฎ (Usage)
3. ผู้เรียนมีความรู้ทางภาษาจำกัด แยกความรู้ทางไวยากรณ์ (Linguistic

Competence)

4. ผู้สอนให้ความสำคัญกับความถูกต้อง (Accuracy) และรูปแบบ (Form)
5. เป็นกระบวนการเรียนรู้แบบรู้ตัว (Conscious Learning)
6. ผู้เรียนจะเกิดความรู้อย่างชัดแจ้ง (Explicit)

การรับรู้ภาษา (Acquisition)

1. ภาษาที่สอนจะไม่แยกองค์ประกอบของภาษา ศัพท์ โครงสร้าง และการใช้ภาษาแยกกันไม่ได้
2. ลักษณะของภาษาที่สอนเน้นความสามารถทางการใช้ภาษา (Use)
3. ผู้เรียนมีความรู้ทั้งไวยากรณ์ และความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence)
4. ผู้สอนให้ความสำคัญกับความสามารถในการสื่อสาร (Fluency) และความหมาย (Meaning)
5. เป็นกระบวนการเรียนรู้แบบไม่รู้ตัว และค่อย ๆ ใฝ่ภาษา (Unconscious Learning)
6. ผู้เรียนจะเกิดความรู้อย่างแฝง (Implicit)

✳ การสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) ได้ถูกออกแบบขึ้นสำหรับผู้เริ่มเรียน และเพื่อช่วยเหลือด้านไวยากรณ์ในระดับหนึ่งใด โดยมีความหวังว่าผู้เรียนจะสามารถรู้ถึงบทบาทที่เหมาะสมในสถานการณ์ที่เป็นเป้าหมาย ผู้เรียนจะสามารถเข้าใจผู้พูดภาษาเป้าหมายนั้น และยังสามารถถ่ายทอดความต้องการและความคิดเห็นของพวกเขาได้ ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องรู้ทุกคำไม่ว่าจะเป็นคำศัพท์ วิธีการสร้างประโยคและรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับกฎไวยากรณ์ เพียงแต่ทำให้สิ่งที่พูดออกมานั้นเข้าใจ และสามารถทำความเข้าใจอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

การสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติได้ถูกออกแบบขึ้นเพื่อใช้พัฒนาทักษะ การสื่อสาร ลอทางทางการพูด และการเขียน บรรยายภาคในชั้นเรียนจึงมีความสำคัญ และต้องทำให้เหมาะสมกับความต้องการ และความสนใจของผู้เรียน โดยการลดความวิตกกังวลสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตร (Richards and Rodgers. 1986 : 135)

การสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ จะเน้นในการเสนอการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่
ความหมาย (Comprehensible Input) ในภาษาเป้าหมาย ผู้เรียนในท้องฟู่ทำอะไรทั้ง
จนกว่าพวกเขาจะรู้สึกพร้อม แต่พวกเขาจะถูกคาดหวังให้ตอบคำสั่งของครู และคำถามควยวิธีอื่น ๆ

เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะเริ่มพูดในภาษาใหม่ ครูจะให้ภาษาใหม่อย่างมีความหมายและ
โอกาสในการตอบทักทาย โดยที่ครูจะพูดซ้ำ ๆ และอย่างชัดเจน คำถามที่ถามจะตอบโดยการ
ใช้คำ ๆ เดียว ความทักทายจะตอบ ๆ เป็นไปทีละเล็กละน้อยจากการตอบ "Yes" หรือ "No"
จนกระทั่งผู้เรียนสามารถตอบโดยใช้คำที่ได้นั้นจากการใช้ของครู ผู้เรียนจะไม่ได้รับการคาดหวัง
ว่าจะใช้คำใดอย่างคล่องแคล่ว (Actively) จนกระทั่งพวกเขาได้นั้นเป็นจำนวนหลาย ๆ ครั้ง
การใช้แผนภูมิ (Charts) รูปภาพ (Pictures) การโฆษณาต่าง ๆ (Advertisements)
และของจริง ๆ จะช่วยในการตอบคำถาม และช่วยในการเรียน การทำงานเป็นคู่ หรือกลุ่มจะ
ก่อให้เกิดประโยชน์ตามมาด้วยการอภิปรายกันทั้งชั้น ซึ่งมีครู เป็นผู้นำการอภิปราย

กลวิธีที่จะนำไปใช้ในการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาตินี้ ได้มีการขอยืม
มาจากวิธีอื่น ๆ และปรับปรุงให้ไปตามต้องการของทฤษฎีโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ วิธี
เหล่านี้ประกอบไปด้วยการใช้ Total Physical Response การใช้ภาษาท่าทางและการแสดง
บทเลียนแบบ (Mime) กิจกรรมกลุ่ม จะช่วยในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะผู้เรียนได้มี
ส่วนร่วมในการทำงานที่ได้รับมอบ ลักษณะเด่นของการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติคือการ
ให้ปัจจัยป้อนเข้าที่ความหมายและสภาพแวดล้อมของห้องเรียนที่เอื้อต่อการรับปัจจัยป้อนเข้า
ผู้เรียนได้ลดความวิตกกังวลต่าง ๆ จนอยู่ในระดับต่ำที่สุด และในขณะที่เด็กกำลังสร้างใหญ่เรียน
มีความมั่นใจในตนเองมากที่สุด (Richards and Rodgers. 1986 : 136)

บทบาทของผู้เรียน (Learner Roles)

การสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติได้กำหนดสมมติฐานของผู้เรียนว่าจะต้อง
ไม่พยายามที่จะเรียนภาษาโดยเน้นความรู้ เรืองกฎ ผู้รับจะถูกทักทายโดยปัจจัยป้อนเข้าอย่าง
ทีละเล็กละน้อย บทบาทของผู้เรียนจะถูกเปลี่ยนไป ผู้เรียนจะเป็นผู้ตัดสินใจเองว่าจะพูด
เมื่อไร จะพูดเรื่องอะไร และจำนวนอะไรที่จะใช้ในการพูด

ในขั้นก่อนการพูด (Pre-Production Stage) ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมภาษาโดยไม่ต้องตอบในภาษาเป้าหมาย (Krashen and Terrell. 1983 : 76) ตัวอย่างเช่นนักเรียนสามารถแสดงออกตามคำสั่งได้ เช่น Lay your right hand on your head, Slap your left leg หรือชี้ที่รูปภาพ เป็นต้น

ในขั้นแรกของการพูด (Early - Production Stage) ผู้เรียนสามารถตอบคำถามโดยใช้คำเดี่ยว ๆ และเป็นประโยคสั้น ๆ เติมแผนภูมิ และใช้แบบสนทนาที่สมมติ

ในขั้นของการพูด (Speech Emergent Phase) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) และเล่นเกม สามารถพูดในเรื่องส่วนตัว แสดงความคิดเห็น และมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาในกลุ่ม

บทบาทของครู (Teacher Roles)

ครูสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติจะมีบทบาทอยู่ 3 ลักษณะ ประการแรก คือครูเป็นแหล่งแรกของปัจจัยป้อนเข้าที่ได้ความหมายในภาษาที่เป็นเป้าหมาย เวลาในชั้นเรียนจะอุทิศให้กับการจัดปัจจัยป้อนเข้าเพื่อการรับรู้ และครูก็เป็นผู้ให้ปัจจัยป้อนเข้านั้น

ประการที่สอง ครูจะต้องสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้เหมาะสม มีความเป็นมิตร และลดความวิตกกังวลในการเรียน วิธีที่จะทำให้บรรลุผลสำเร็จในการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ก็คือ การไม่ใหญ่เรียนพูดก่อนที่จะมีความพร้อม การไม่แก้ไขความผิด และการไม่ทบทวนที่อยู่นอกความสนใจของผู้เรียน

ประการสุดท้าย ครูต้องเป็นผู้เลือกและประสานกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะใช้ในชั้นเรียน ครูต้องรวบรวมอุปกรณ์ต่าง ๆ และออกแบบในการใช้ อุปกรณ์เหล่านี้ไม่ใช่ว่าจะต้องขึ้นอยู่กับความเข้าใจของครู แต่ต้องขึ้นอยู่กับความสนใจ และความต้องการของนักเรียนเป็นสำคัญ

บทบาทของอุปกรณ์ที่นำเสนอ (The Role of Instructional Materials)

เป้าหมายแรกของการใช้อุปกรณ์ในการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ก็เพื่อที่จะทำให้ชั้นเรียนมีความหมายมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยการใช่วิธีทางไปรษณีย์ให้ผู้รับรู้

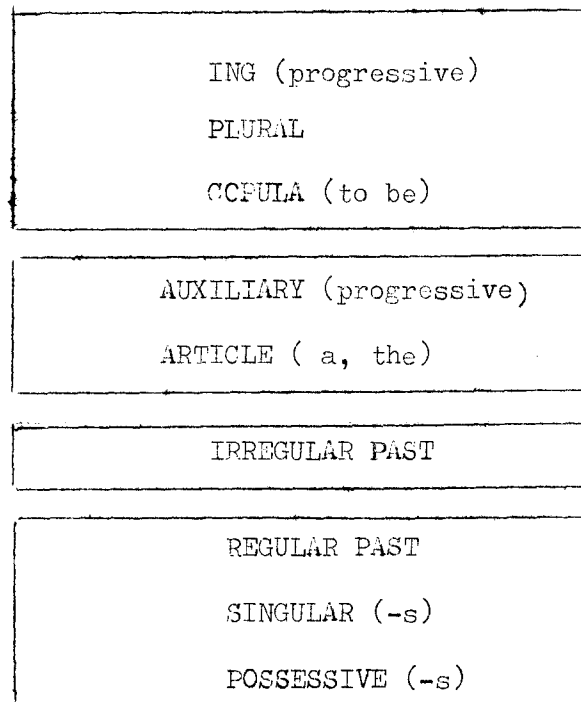
เข้าใจและเกิดการรับรู้ (Krashen and Terrell. 1983 : 55) โดยการประสานกิจกรรมในชั้นเรียนเข้ากับโลกภายนอกที่เป็นจริง (Real World) และโดยการให้มีการสื่อสารที่เป็นจริงในระหว่างผู้เรียน อุปกรณ์ใดจากโลกภายนอกที่เป็นจริงมากกว่าจะไผ่มาจากในหนังสือเรียน จุดประสงค์แรกของการใช้อุปกรณ์เพื่อทำให้การไคความหมายและการสื่อสารเพิ่มขึ้น การไคภาพและอุปกรณ์ไคมีความจำเป็น เพราะจะก่อให้เกิดการสื่อสาร สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้การรับรู้คำศัพท์ไคในวงกว้างขึ้น และเกิดการรับรู้ไคเร็วขึ้น (Richards and Rodgers. 1986 : 136 - 139)

3. สมมติฐาน 5 ขอ ของการรับรู้ภาษาต่างประเทศ ของ แครชเชน มีดังนี้

(Krashen. 1983 : 27 - 37)

3.1 สมมติฐานแห่งการรับ - การเรียนภาษา (The Acquisition - Learning Hypothesis) สมมติฐานนี้ไคว่า "สมรรถภาวะในภาษาที่สอง" (Second Language Competence) เกิดขึ้นไคโดย "การรับภาษา" ซึ่งทำให้เกิดความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารไคตามธรรมชาติ และ "การเรียนภาษา" หรือการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับภาษา สมมติฐานนี้ไคว่า ความสามารถในการ "การรับภาษา" มีไคสิ้นสุดลงเมื่อย่างเข้าสู่วัยรุ่น (Puberty) ไคที่เคยเชื่อกันเป็น "ระยะวิกฤติ" (Critical Period) ไคสมองเพศ "ความยืดหยุ่น" (Plasticity) ทำให้รับภาษาไคไค (Penfield and Roberts. 1959, Lennebert. 1967) ไคนั้น จึงอาจสรุปไคว่าการ เรียนการสอนภาษาจะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นไคสามารถส่งเสริมให้ "สภาพการไคที่เหมาะสมในการรับภาษา"

3.2 สมมติฐานแห่งการจัดลำดับตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis) สมมติฐานนี้ไคว่า การรับโครงสร้างทางไคยไคกรรมลำดับไคก่อนหลังกัน ผลการวิจัยแสดงให้ไคเห็นว่าเด็กและผู้ใหญ่ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีลำดับการรับไคไคหน่วยคำไคนี้

ความรู้เรื่องนั้นมีความประโยชน์อย่างยิ่งในการจัดเนื้อหาหลักสูตร และการสร้าง
 สื่อการเรียนให้ "สอดคล้อง" และ "ประสาน" กันตามลำดับ (Sequencing)

3.3 สมมติฐานแห่งการตรวจสอบ (The Monitor Hypothesis) สมมติฐาน
 นี้เชื่อว่า "สมรรถนะที่เกิดขึ้นจากการเรียน" (Learned Competence) นั้นเป็นเพียง
 "ตัวตรวจสอบ" (The Monitor) ความสามารถที่ได้อาจเรียกว่า "สมรรถนะที่รับไว้แล้ว"
 (Acquired Competence) ดังแผนภูมิข้างล่างนี้

เป็นที่น่าสังเกตว่าการใช้ "ตัวตรวจสอบ" จะไหน่หรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่อไปนี้

3.3.1 ผู้ใช้ภาษาต้องมีเวลาเพียงพอ

3.3.2 ผู้ใช้ภาษาต้องคิดหาวิธีการแก้ไขไว้อย่างรวดเร็ว

3.3.3 ผู้ใช้ภาษาต้องรู้จักเกณฑ์

สมมติฐานนี้มีส่วนช่วยให้เราเห็นความแตกต่างระหว่าง "การรับ" และ "การเรียนรู้" ภาษาคือ การที่คนเข้าใจเนื้อหาของ "การตรวจสอบ" ขึ้น

3.4 สมมติฐานแห่งการป้อนเข้า (The Input Hypothesis) สมมติฐานนี้เชื่อว่า เราจะรับภาษาใดเมื่อเกิดความเข้าใจที่จำเป็นป้อนเข้า แต่ "ปัจจัยป้อนเข้าจะต้องมีระดับความยากง่ายสูงกว่า" สมรรถภาพที่รับไว้แล้ว เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เราจึงจะเข้าใจได้สาระสำคัญของสมมติฐานนี้คือ

3.4.1 เราจะรับภาษาใดที่ละเอียดน้อย ๆ โดยเข้าใจเพิ่มขึ้นจากความสามารถเดิมที่ปรับป้อนเข้าเล็กน้อย

3.4.2 ความคล่องแคล่วในการพูดจะค่อย ๆ เกิดขึ้นเอง โดยไม่ต้องสั่งสอนตรง ๆ

3.4.3 เมื่อผู้รับภาษาเข้าใจสาร (Message) "ปัจจัยป้อนเข้า" จะกลายเป็น "i + 1" (นั่นคือระดับความสามารถจะเพิ่มขึ้นจากเดิมอีกหนึ่งส่วนหนึ่ง)

การกำหนดปัจจัยป้อนเข้าสำหรับการรับ (Providing Input) (Krashen, 1982 : 57 - 82)

1. ความเป็นไปได้ของภาษาที่สองในชั้นเรียน (The Potential of the Second Language Classroom)

ชั้นเรียนให้ประโยชน์อย่างมากสำหรับเป็นแหล่งให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย เพื่อให้เกิดการรับภาษา แต่คนแต่ละคนมีแหล่งปัจจัยป้อนเข้าที่สมบูรณ์อยู่นอกชั้นเรียน และผู้ที่มีความสามารถอย่างพอเพียงที่จะได้รับประโยชน์จากนอกชั้นเรียน (คือ สามารถเข้าใจได้บางส่วน) ชั้นเรียนก็จะไม่มีความสำคัญในการให้ปัจจัยป้อนเข้า

คุณค่าของภาษาที่สองในชั้นเรียนในด้านที่เกี่ยวกับปัจจัยป้อนเข้า คือ การพูดของครู (Teacher Talk) ก็เป็นปัจจัยป้อนเข้าที่ดีตัวหนึ่ง

2. ขีดจำกัดของชั้นเรียน

นอกจากในชั้นเรียนจะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการรับรู้ในภาษาที่สอง นอกชั้นเรียน (Outside World) ที่อยู่รอบ ๆ ตัวผู้รับรู้ ก็มีผลสำคัญอย่างมากเช่นกัน โดยเฉพาะสำหรับนักเรียนที่เรียนภาษาที่สอง ประการแรกเป็นการแน่นอนที่เดิยวว่า นอกชั้นเรียนสามารถให้ปัจจัยป้อนเข้าได้มากกว่า การอาศัยอยู่ในประเทศที่พูดภาษานั้นเท่ากับว่าได้ปัจจัยป้อนเข้าอยู่ตลอดเวลา

ประการที่สอง นักการศึกษาชี้ให้เห็นว่านักเรียนสามารถแสดงออกในชั้นเรียนเป็นภาษาที่สองได้ค่อนข้างจำกัด เฉพาะจะทำให้ดูเหมือนธรรมชาติ (Natural) อย่งไร เป้าหมายในชั้นเรียนไม่ใช่เพื่อแทนที่สำหรับนอกชั้นเรียน แต่เพื่อนำนักเรียนไปสู่จุดซึ่งพวกเขาสามารถเริ่มใช้นอกชั้นเรียน เพื่อการรับรู้ต่อไปและซึ่งพวกเขาสามารถเริ่มเข้าใจภาษาที่ใช้นอกชั้นเรียน ซึ่งมีอยู่ 2 ทาง โดยการให้ปัจจัยป้อนเข้าเพื่อความก้าวหน้าของนักเรียนในการรับรู้ภาษา และโดยการทำให้นักเรียนสนทนาได้

3. ลักษณะของปัจจัยป้อนเข้าที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดการรับรู้ (Characteristics of Optimal Input for Acquisition) มีลักษณะดังนี้ (Krashen. 1982 : 138 - 139)

3.1 มีความหมาย (Comprehensible) เป้าหมายในชั้นเรียนที่สอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) นั้นก็คือการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย ครูที่สอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติจะใช้ของจริง วัสดุภาพและความรู้เดิมของนักเรียน เพื่อทำให้เกิดการพูดที่มีความหมาย

3.2 ปัจจัยป้อนเข้าต้องน่าสนใจและเกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน (Interesting or Relevant) ปัญหาเป็นเรื่องที่น่าหนักใจสำหรับชั้นเรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศ วิธีสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาตินี้ พยายามที่จะดึงดูดสนใจของนักเรียนโดยการใช้หลักของ เทอร์เรด ที่ใช้กิจกรรมเพื่อมาดความกังวลในการเรียนรู้ ในขั้นตอนของวิธีการนี้ได้นิยามเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวที่น่าสนใจเอาไว้ด้วยกัน ต่อจากนั้นให้นิยามเรื่องเกี่ยวกับความหวังและโครงการในอนาคตของพวกเขาได้

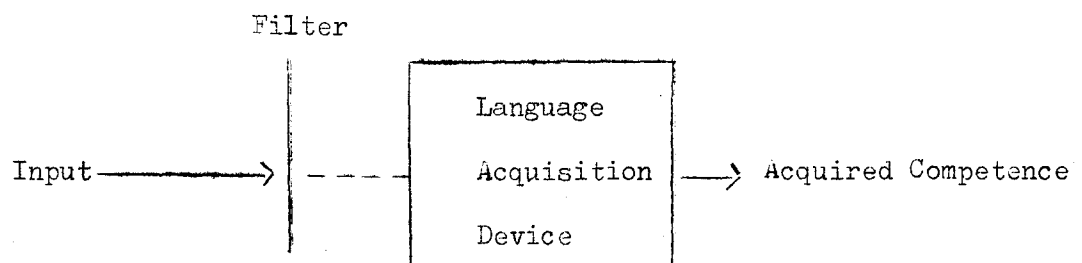
3.3 ปัจจัยป้อนเข้าที่ไม่เรียงตามลำดับของการสอนไวยากรณ์ (Input is not Grammatically Sequenced) จุดเด่นในชั้นเรียนไม่ใช่อยู่ที่การเสนอไวยากรณ์ที่มีแนวโน้มสำหรับโครงสร้างอย่างแน่นอนเพื่อนำไปใช้โดยไม่ต้องมีความละเอียดมากนัก

3.4 ปริมาณของปัจจัยป้อนเข้า (Quantity) ในชั้นเรียนจะได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่ให้ความหมายอยู่ในระดับ $i + 1$ นั่นคือ ระดับความสามารถจะเพิ่มขึ้นจากเดิมอีกหนึ่งส่วนหนึ่งที่

3.5 ระดับของการลดความวิตกกังวล (Affective Filter Level) แหล่งต่าง ๆ ที่จะให้ความวิตกกังวล จะได้รับการลดลงหรือขจัดออกไป โดยที่นักเรียนจะไม่ต้องแสดงออกในภาษาที่สอง จนกว่าพวกเขาพร้อม อีกทั้งการแก้ไขความผิด (Error Correction) ก็จะไม่กระทำในชั้นเรียน

3.6 กระบวนการสำหรับการจัดการเกี่ยวกับการสนทนา (Tools for Conversational Management) กระบวนการนี้จะถูกเสนอในลักษณะของบทสนทนาสั้น ๆ (Short Dialogues) ที่ได้รับการสร้างขึ้นเพื่อช่วยให้นักเรียนได้สนทนากับเจ้าของภาษาในหัวข้อที่เลือกขึ้นมอย ๆ และเรื่องที่คาดหวังจะเกิดขึ้น เป็นสิ่งที่ผู้เรียนนำไปปฏิบัตินอกห้องเรียนได้

3.5 สมมติฐานแห่งการกรองทางจิต (The Affective Filter Hypothesis) สมมติฐานนี้อธิบายว่า "ตัวแปรทางจิต" (Attitudinal Variables) มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จและความล้มเหลวในการรับภาษา นั่นคือ ถ้ามีเหตุผลที่ถูกต้องที่จะรับปัจจัยป้อนเข้ามาก หรืออีกนัยหนึ่งถ้า "ตัวกรอง" (Filter) น้อยก็จะรับได้มาก ดังนั้นการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทางปฏิรูปธรรมชาติ จึงพยายามให้ปัจจัยที่เข้าใจได้ดี และพยายามลดตัวกรองทางจิตให้น้อยลง (Supply Good Comprehensible Input and Lower the Affective Filter) แผนภูมิแสดงกระบวนการของสมมติฐานนี้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงกระบวนการของสมมติฐาน

สมมติฐานทั้งห้าข้อดังกล่าวจึงถือว่าเป็นหลักการของการสอนภาษาโดยวิธีแนวทฤษฎีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach)

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ

ในปี 1981 โวจ (Krashen and Terrell. 1983 : 2 citing Voge. 1981) แห่งสถาบันภาษาศาสตร์ประยุกต์ ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนมหาวิทยาลัยชาวเยอรมันที่ได้รับการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับวิธี Contextualized Grammar (คล้ายกับวิธีการสอนภาษาแบบตรง - Direct Method) ซึ่งครูจะพูดแต่ภาษาที่สองแต่จะสอนไวยากรณ์ โดยการบอกความหมายตรง ๆ โวจ (Voge) ได้รายงานว่า นักเรียนที่เรียนวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ หลังจาก 1 เทอมได้ทำการทดสอบ ผลปรากฏว่า นักเรียนสามารถทำการทดสอบเกี่ยวกับการพูดและการเขียนได้ดี รวมทั้งใช้คำศัพท์ได้ในจำนวนที่กว้างขึ้น ตลอดจนสื่อสาร ชมูลและใช้ภาษาได้มากขึ้นด้วย และมีความเที่ยงตรงสูงขึ้นในการใช้ไวยากรณ์ ส่วนในการทดสอบไวยากรณ์แบบจุดย่อย (Discrete Point Grammar) ทั้งสองกลุ่มทำคะแนนได้เท่ากัน สำหรับการสอนทักษะการฟังการพูดโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ยึดหลักสมมติฐานของ แครชเชน ที่ว่าการเข้าใจจบบ่อนเข้าใจมีความหมาย

สมมติฐานข้อนี้จะชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนหรือผู้รับรู้อาจจะรับภาษาโดยการเข้าใจในใจจบบ่อนเข้าใจอย่างทีละเล็กละน้อย ความสามารถทางการพูดไม่สามารถสอนได้อย่างตรง ๆ แต่การพูดนั้นจะพูดออกมาได้เอง หลังจากที่ได้รับภาษาได้สร้างศักยภาพ (Competence) จากปัจจัยบ่อนเข้าใจที่มีความหมาย

การทดลองที่น่าสนใจในเรื่องของการรับรูภาษาที่สอง (Robin and Krashen. 1980 : 1 - 2) ซึ่งได้ทำการทดลองกับเด็ก 2 คน ในการรับรูภาษาอังกฤษ คนหนึ่งประสบความสำเร็จ ส่วนอีกคนไม่ประสบความสำเร็จ พอล (Paul) ซึ่งประสบความสำเร็จมีอายุ 5 ปี โดยมี ฮวง (Huang) เป็นผู้สังเกตการทดลองนี้ ปัจจัยบ่อนเข้าใจที่เด็กได้รับ (Input) เป็นปัจจัยบ่อนเข้าใจที่ให้ความหมายเหมาะสมสำหรับการรับรูภาษา

ริคาโด (Ricardo) ซึ่งเป็นเด็กที่ไม่ประสบความสำเร็จในการรับภาษาที่ 2 มีอายุ 13 ปี และได้รับการสังเกตจากบัทเทอร์เวิร์ท (Butterworth) ปัจจุบันเขาที่ริคาโดได้รับนั้นเป็นสิ่งทอนขางยาก และสับสน

แวกเนอร์กีฟ (Wagner - Gough) เสนอว่าเป็นเพราะปัจจัยบ่อนเขาที่แตกต่างกันมากกว่าจะเป็นเรื่องความแตกต่างระหว่างอายุทั้ง พอล และริคาโด ได้รับทำให้ความสำเร็จของการรับภาษาที่สองของทั้งสองคนแตกต่างกัน

อีกตัวอย่างหนึ่ง แวกเนอร์กีฟ เสนอไว้คือ ตัวของแครชเชน (Krashen) ที่ได้เขาเรียน 4 ภาษา ที่แตกต่างกัน เป็นภาษาที่ 2 คือ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาฮิบรู และภาษาแอมฮาริค (Amharic)

แครชเชน บอกว่าเขาได้ฟังการพูดของครู เป็นจำนวนมากทั้งในภาษาเยอรมัน และภาษาฝรั่งเศส แครชเชนได้เขาเรียนภาษาเยอรมันเป็นภาษาที่ 2 ในระหว่างที่อยู่ในเวียนนา การเรียนในชั้นภาษาเยอรมันตลอด นอกจากนี้เขายังได้ประสบการณ์จากการพูดของครูที่เป็นภาษาฝรั่งเศส ระหว่างที่เขาอยู่ในปารีส และนอกจากนี้ แครชเชน ก็ยังเรียนภาษาฝรั่งเศส ด้วยวิธี Pucciani-Hamil (Pucciani-Hamil Method) ที่ลอสแอนเจลิส (Los Angeles) แครชเชนบอกว่า Interlanguage Talk เขาได้พบทั้งในภาษาฝรั่งเศสและภาษาเยอรมัน ในระหว่างที่เขาอยู่ในออสเตรีย (Austria) เขาได้สมัครเป็นสมาชิกของ "Foreign Student Peer Group" ซึ่งประกอบด้วยนักศึกษาต่างชาติจากนานาประเทศ และภาษาที่ใช้ ก็เป็นภาษาเยอรมัน

จากการที่ได้ศึกษาด้วยตัวเอง แครชเชน เข้าใจภาษาเยอรมันและภาษาฝรั่งเศสได้ดี แต่จะเข้าใจภาษาเยอรมันได้ดีกว่า ทั้งนี้เป็นเพราะได้รับปัจจัยบ่อนเขาที่มากกว่าภาษาฝรั่งเศส

อีกตัวอย่างหนึ่ง แครชเชน ได้เรียนภาษาฮิบรู และในชั้นเรียนจะสอนโดยการใช้ภาษาฮิบรูตลอด ตัวเขาก็ต้องพูดภาษาฮิบรู ในการติดต่อกับชาวต่างชาติ สำหรับการเรียนภาษาแอมฮาริค ในชั้นเรียนจะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการอธิบายกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ แครชเชนไม่เคยได้ใช้ภาษาแอมฮาริค หรือใช้ก็เพียงแต่กับพวกที่ไม่มีการศึกษา

ทั้งนี้ความสามารถทางภาษา แอมฮาริก ของแควซเซเน อยู่ในเกณฑ์ต่ำ ในขณะที่เดียวกันกับภาษาฮิบรู เขารับรู้ภาษาฮิบรู และแก้ไขความผิดของภาษาได้

จากการที่ แควซเซเน ได้ทดลองด้วยตัวของเขาเอง ทำให้เขาสรุปว่าปัจจัยป้อนเข้า เช่น การพูดของครู หรือ Interlanguage Talk จะเป็นประโยชน์ในการรับภาษาอย่างมา

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม กลุ่มย่อย และกิจกรรมคู่

1. กิจกรรมกลุ่ม (Group Work)

มีผู้ให้ความหมายของคำว่า "กลุ่ม" ไว้หลายคนดังนี้

เลวิน (จันทร์ภา ลิขิตเจริญ 2522 : 37) อ้างอิงมาจาก Lewin. n.d.)

กล่าวว่ากลุ่ม หมายถึง กลุ่มคนที่มารวมกัน และมีความสัมพันธ์ต่อกันในลักษณะที่ต่างคนต่างขึ้นต่อกันและกัน

กัลลี (Gulley. 1963 : 63) กล่าวว่า กลุ่มมีความหมายลึกซึ้งกว่าการที่บุคคลมาอยู่รวมกันเฉย ๆ เท่านั้น แต่การรวมกลุ่มจะต้องประกอบด้วยลักษณะสำคัญ 3 ประการ คือ

1. มีวัตถุประสงค์รวมกัน และวัตถุประสงค์สนองความต้องการของสมาชิกแต่ละคนด้วย

2. ผลการทำงานจะเกิดจากความร่วมมือของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม

3. มีการสื่อสารทางวาจา (Verbal Communication) หรือมีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง

2. กลุ่มย่อย (Small Group)

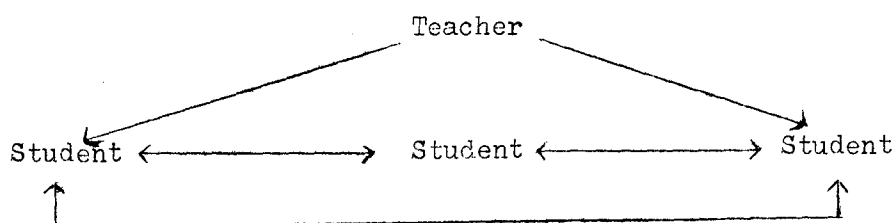
มีผู้ให้ความหมายของคำว่า "กลุ่มย่อย" ไว้ดังนี้

เขาวภา เกษะคุปต์ (เขาวภา เกษะคุปต์ 2517 : 20) กล่าวว่า กลุ่มย่อย เป็นคำที่ใช้ในวงการต่าง ๆ ที่ศึกษาเกี่ยวกับธรรมชาติของกลุ่ม ซึ่งกลุ่มย่อยจะมีความหมายเฉพาะเจาะจงลงไปถึงการรวมกลุ่มของบุคคลเพียงไม่กี่คน เพื่อจุดมุ่งหมายอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ การรวมกลุ่มเป็นกลุ่มขนาดเล็ก ๆ ที่มีจำนวนสมาชิกไม่มากนัก เพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด

รูธ (Ruth. 1985 : 48) กล่าวว่า การเรียนเป็นกลุ่มย่อย คือ สถานการณ์ในการเรียนที่นักเรียนทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือกัน ร่วมกันแสดงความคิดเห็น และวิจารณ์ความคิดเห็นนั้น ๆ บทบาทของครูในขณะที่นักเรียนร่วมกันทำงานเป็นกลุ่มย่อยคือ ครูมีหน้าที่สังเกตการทำงานของนักเรียน ตลอดจนทำหน้าที่ประเมินผลการเรียนของนักเรียนแต่ละกลุ่ม

รีด (Read. 1982 : 1) กล่าวว่า เมื่อไม่นานนี้ได้มีการให้ความสนใจต่อการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมาก โดยเฉพาะการสื่อสารกันระหว่างนักเรียนกับนักเรียน ซึ่งวิธีที่ง่ายที่สุด คือการแบ่งนักเรียนในชั้นออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติสัมพันธ์ต่อกันในการใช้ภาษา

ฮอว์กินส์ (Read. 1982 : 7 - 8 citing Hawkins. 1976 : 25 - 28) ให้คำแนะนำว่าในการทำกิจกรรมกลุ่ม ครูมีบทบาทเป็นผู้คอยสังเกตว่านักเรียนแต่ละกลุ่ม กลุ่มไหนทำกิจกรรมได้ดี กลุ่มไหนมีปัญหาและต้องการความช่วยเหลือ นอกจากนี้แล้ว ครูยังสามารถที่จะเข้าร่วมในกิจกรรมกลุ่มใดด้วย ทั้งนี้ไม่ใช่ในฐานะผู้นำกลุ่ม แต่เป็นสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่ม เทียบเท่ากับนักเรียน ครูไม่ควรยืนอยู่หน้าชั้น หรือตรงกลางห้องเรียน แต่ควรที่จะเดินไปรอบ ๆ ห้อง ในระหว่างที่นักเรียนทำกิจกรรม ซึ่งรูปแบบของการสื่อสารระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียนจะเป็นดังภาพประกอบต่อไปนี้

ภาพประกอบ 2 รูปแบบของการสื่อสารระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียน

รีด (Read. 1982 : 8) และบราวน์ (Brown. 1982 : 10 - 22) กล่าวถึงผลดีของการจัดกิจกรรมกลุ่มดังนี้

1. นักเรียนได้ปฏิบัติสัมพันธ์กัน และมีโอกาสฝึกการใช้ภาษาเป้าหมายทักษะ อย่างมีความหมายและเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้นักเรียนยังได้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

2. กระตุ้นให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานในกลุ่ม เช่น ให้นักเรียนตรวจงานกันเอง นักเรียนจะรู้จักข้อผิดพลาดของตนเอง และของผู้อื่น ให้นักเรียนอภิปรายกันถึงสิ่งที่ผิดและถูกต้อง การรับผิดชอบของนักเรียนทำให้ครูลดภาระในการตรวจงาน

3. กระตุ้นให้นักเรียนรู้จักแลกเปลี่ยนประสบการณ์และข้อมูลต่าง ๆ โดยใช้ภาษาในการสื่อสารกับเพื่อนในกลุ่ม

4. สนับสนุนการใช้ภาษาแม่ในการเขียน โดยจัดให้นักเรียนที่พูดภาษาแม่เดียวกันเรียนด้วยกัน ยังเพิ่มความสัมพันธ์ทางสังคม และช่วยลดความกังวลใจของนักเรียนด้วย

เรอเน (Renee. 1975 : 172 - 173) ให้ความเห็นว่าการให้นักเรียนฝึกทักษะการพูดโดยการถามและตอบคำถามในกลุ่มย่อย และมีการแสดงความคิดเห็นโดยการพูดเป็นภาษาต่างประเทศนั้น ทำให้นักเรียนได้สื่อสารกันอย่างอิสระ เพิ่มความสามารถในการพูดและสามารถฝึกเป็นรายบุคคลได้มากขึ้น แต่จะมีปัญหาบางกรณีที่นักเรียนอาจพูดผิด ทั้งนี้แก้ไขได้โดยจัดให้นักเรียนคนหนึ่งคอยฟัง รวมทั้งครูด้วย นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในตนเอง กล้าพูด ไม่กลัวว่าจะพูดผิดแล้วต้องถูกครูแก้ไขต่อหน้าเพื่อนทั้งชั้น

สเปรนเจอร์ (Sprenger. 1973 : 12 - 15) กล่าวถึงข้อดีของการใช้กิจกรรมกลุ่มในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ว่า ทำให้ผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้น และได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารจริง ๆ ผู้เรียนกล้าแสดงออก มีความมั่นใจ และรับผิดชอบงาน และหน้าที่ของตัวร่วมกัน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นอกจากนี้แล้ว การใช้กิจกรรมกลุ่มยังช่วยแก้ปัญหาการขาดแคลนอุปกรณ์ในการเรียนการสอน และการขาดแคลนครู และปัญหาจำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นมากเกินไป

3. กิจกรรมคู่ (Pair Work)

กิจกรรมคู่ (Pair Work) ใช้ฝึกฝนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารได้ ทุกทักษะ ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตลอดจนการสอนไวยากรณ์ และคำศัพท์

ซาบูดา และบรูตัน (Samuda and Bruton. 1981 : 23 - 25) เสนอแนะการฝึกกิจกรรมคู่ไว้หลายวิธี เช่น บทสนทนา และบทสมมติการออกเสียงคำศัพท์โดยใช้วิธีหาความแตกต่าง

เนชั่น (Nation. 1979 : 138) กล่าวถึงการเรียนแบบร่วมกันของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ เพราะผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารกันได้ง่าย และได้เห็นผลงานที่ตนเองทำ เมื่อให้ผู้เรียนทำกิจกรรมคู่ ผู้เรียนต้องนั่งใกล้กัน เช่น ในการตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน นักเรียนสองคนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยการพิจารณาคำตอบและเวลาที่หมดความหมาย ช่วยกันตอบคำถามและอภิปรายเกี่ยวกับคำตอบนั้น

เนชั่น (Nation. 1979 : 138) กล่าวว่า การทำกิจกรรมคู่มีผลดังต่อไปนี้

1. ผลงานที่ทำโดยนักเรียนสองคนช่วยกันย่อมดีกว่าผลงานที่ทำโดยบุคคลเพียงคนเดียว โอกาสที่จะผิดพลาดมีน้อยกว่า
2. นักเรียนสามารถอธิบายในสิ่งที่ไม่เข้าใจให้เพื่อนฟังได้ชัดเจนกว่าครู เพราะครูไม่ได้เห็นจุดบกพร่องของนักเรียนอย่างชัดเจนเท่ากับนักเรียนกันเอง
3. ทำให้ครูตรวจแก้ไขผลงานของนักเรียนน้อยลง
4. ช่วยปลูกฝังให้นักเรียนรู้จักการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

เอกสารที่เกี่ยวข้องบทบาทสมมติ (Role - Play)

ความหมายของบทบาทสมมติ

กริฟฟี่ (Griffie. 1986 : 18) กล่าวว่า การให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติไม่ใช่การสอนหรือการให้ข้อมูลใหม่ แต่เป็นการฝึกความสามารถทางภาษาที่นักเรียนมีอยู่ และเป็นการบังคับให้เขาใคร่จึกคิดแปลงสิ่งที่เขาอยู่เดิมมาใช้ในการพูดและจะเป็นการขยายสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้เกิดขึ้นกับนักเรียนไ้มาก

ลอนเนอร์แกน (Lonergan. 1984 : 85) กล่าวว่า การแสดงบทบาทสมมติ เป็นการให้โอกาสที่ดีแก่นักเรียน ในการที่จะแสดงความสามารถในการใช้ภาษา ถ้านักเรียนใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เหมาะสม แสดงว่าเขาเข้าใจสถานการณ์ต่าง ๆ สถานการณ์จะมีประโยชน์ในการฝึกพูดไ้มาก

กาญจนา เกียรติประวัติ (กาญจนา เกียรติประวัติ 2524 : 89) ได้กล่าวถึงการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติว่า ประกอบด้วยการแสดงที่ไม่มีการชมลงหน้า ซึ่งผู้แสดงพยายามที่จะทำให้สถานการณ์นั้น ๆ ชัดเจนสำหรับตนเอง และสำหรับบุคคลที่ช่วย ฟังผู้พูด

ของการแสดงบทบาทสมมติต้องการช่วยใหญ่ๆ ใจใส่สถานการณ์ด้วยตนเอง ดังนั้น สถานการณ์สมมติขึ้นจึงต้องใกล้เคียงกับความเป็นจริงอย่างยิ่ง และผู้แสดงต้องมีปฏิริยาตอบโต้ ในสถานการณ์อย่างอิสระด้วยตนเองเท่าที่จะทำได้

กล่าวโดยสรุป การแสดงบทบาทสมมติ หมายถึง การสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสแสดงออกได้หลายทาง ทั้งทางการพูดและการแสดงท่าทาง นักเรียนได้แสดงเป็นบุคคลต่าง ๆ ในสังคม เช่น พ่อค้า ครู ชาวต่างประเทศ คนไข้ นายแพทย์ ตำรวจ ฯลฯ ✓

เอกสารที่เกี่ยวข้องแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

1. ความหมายของแรงจูงใจ

แรงจูงใจ เป็นสภาวะที่เกิดขึ้นในบุคคลเพื่อควบคุมพฤติกรรมที่จะมุ่งไปสู่เป้าหมายประสงค์

(ชม ภูมิภาค 2516 : 54)

แรงจูงใจ หมายถึง การกระตุ้นหรือล่อให้เกิดพฤติกรรมเรียนรู้ขึ้นด้วยสิ่งเร้าใดสิ่งเร้าหนึ่ง

(กมลรัตน์ หลาสว่าง 2528 : 227)

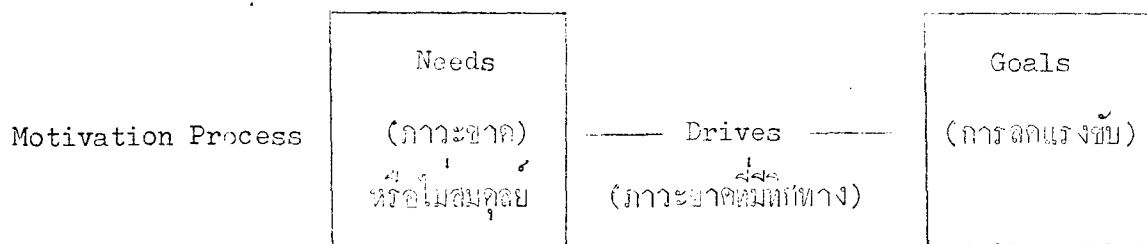
แรงจูงใจ เป็นองค์ประกอบภายในซึ่งกระตุ้นหรือนำทาง เป็นตัวรวมพฤติกรรมต่าง ๆ ไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ เมอร์เรย์ (Murray. 1938 : 84) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญมากในการเรียนภาษา จาโคโบวิทส์ (Jakobovitz) ได้ทำการวิเคราะห์องค์ประกอบในการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน พบว่า มีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ คือ ความถนัด สติปัญญา ความมานะพยายามหรือแรงจูงใจในการเรียน และองค์ประกอบอื่น ๆ ต่อมานักจิตวิทยาชาวอเมริกันและนักจิตวิทยาชาวแคนาดา ได้ทำการศึกษาโดยยึดพื้นฐานการวิเคราะห์ของ จาโคโบวิทส์ แล้วสรุปองค์ประกอบสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศออกมาเป็นเปอร์เซ็นต์ดังนี้

1. ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ (Aptitude)	33	เปอร์เซ็นต์
2. สติปัญญา (Intelligence)	20	เปอร์เซ็นต์
3. ความพยายามของความมานะพยายามหรือแรงจูงใจ
(Perseverance or Motivation)	33	เปอร์เซ็นต์
4. องค์ประกอบอื่น ๆ (Others)	14	เปอร์เซ็นต์

จะเห็นว่า แรงจูงใจในการเรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ พอ ๆ กับความถนัด
ทางการเรียน ดังนั้นในการสอนภาษาต่างประเทศ ผู้สอนไม่ควรละเลยองค์ประกอบด้าน
แรงจูงใจนี้

การตั้งใจเรียนและการใช้เวลาในการศึกษาเล่าเรียน เป็นผลสะท้อนมาจากแรงจูงใจ
ของผู้เรียน และเป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่อย่างเด่นชัด นักเรียนที่มีแรงจูงใจที่เกิดจากแหล่งแรงจูงใจที่มี
ความหมาย จะมีความมานะพยายามในการเรียนมาก (Jakobovitz. 1971 : 69)

อรรถชัย ชำนาญชัย (นิยม สารรัตน์ 2524 : 16 - 17 อ้างอิงมาจาก อรรถชัย
ชำนาญชัย 2520) ได้กล่าวถึงวงจรของแรงจูงใจ (The Motivation Cycle) ว่าประกอบด้วย
วนประกอบ 3 ประการ ที่ต้องการพึ่งพิงซึ่งกันและกัน และมีผลกระทบต่อกัน คือ ความต้องการ
(Need) แรงขับ (Drives) และเป้าหมาย (Goals) ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 3 วงจรของแรงจูงใจ

- Needs** เป็นสภาพที่ขาดแคลนซึ่งเกิดขึ้นเมื่อใดก็ตามที่มีความไม่สมดุลทางสรีระ
หรือทางใจ
- Drives** เป็นตัวสำคัญของกระบวนการมีแรงจูงใจ หรือวงจรแห่งแรงจูงใจเพราะ
แรงขับ หรือ Drives จะเป็นตัวมุ่งกระทำ Action Oriented และเสริม
กำลังเพื่อไปสู่การบรรลุเป้าหมาย
- Goal** เป็นจุดสุดท้ายของแรงจูงใจ หมายถึง อะไรก็ตามที่จะนำไปสู่การลดแรงขับ หรือ
บรรเทาความต้องการ เพราะฉะนั้น การบรรลุเป้าหมายก็มีความไม่เอียง
ที่จะช่วยให้ภาวะสมดุลของกายหรือทางใจกลับมาใหม่ขึ้น

สำหรับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น การ์ดเนอร์ และแลมเบิร์ต

(พวงเพ็ญ อินทรประวัติ 2523 : 45 อ้างอิงมาจาก Gardner and Lambert. 1959)

ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือแรงจูงใจที่เป็นเครื่องช่วยให้เกิดการเรียนรู้อย่างแรงจูงใจที่จะช่วยสนับสนุน ซึ่ง การ์ดเนอร์ กล่าวว่าแรงจูงใจประเภทหลังมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมากกว่า

สวอน แมคนามารา (พวงเพ็ญ อินทรประวัติ 2523 : 45 อ้างอิงมาจาก

Macnamara. 1971) ได้ชี้ให้เห็นว่า ข้อแตกต่างระหว่างการเรียนในห้องเรียนกับการเรียนในประเทศที่โรภาษานั้น ๆ อยู่ที่แรงจูงใจ และตามปกติแล้วผู้เรียนมักจะไม่มีเรื่องปัจจุบันทันด่วนที่จะพบกับครู โดยที่ยังไม่เคยเตรียมตัวมาก่อน อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนภาษาที่ดึกดำบรรพ์จะมีแรงจูงใจอย่างแรงกล้าที่จะศึกษาสื่อความหมายโดยไม่คำนึงว่าเขาจะอยู่ที่ไหน ดังนั้นผู้เร่ร่อนจึงมีอยู่ว่า ครูจะสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียนในห้องเรียนได้อย่างไรบ้าง คูเปอร์ (Cooper) ได้เน้นถึงปัจจัยสำคัญในการเรียนภาษาวา ครูต้องจัดให้นักเรียนอยู่ในสถานการณ์ที่จำต้องใช้ภาษานั้น ๆ (พวงเพ็ญ อินทรประวัติ 2523 : 45 อ้างอิงมาจาก Cooper. 1973)

สรุปได้ว่า แรงจูงใจมีความสำคัญอย่างมากต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งนักเรียนแต่ละคนย่อมมีแรงจูงใจต่างกัน บางคนอาจมีแรงจูงใจ มีความสนใจที่จะเรียนรูภาษาต่างประเทศ บางคนอาจรู้สึกเฉย ๆ ไม่สนใจ บางคนอาจไม่ชอบเรียนภาษาต่างประเทศ เพราะเป็นวิชาที่ยาก ดังนั้น ครูผู้สอนสามารถที่จะช่วยให้นักเรียนเหล่านั้นเกิดการเรียนรูที่ขยันได้ ด้วยการพยายามสร้างแรงจูงใจประเภทที่ช่วยสนับสนุนให้เกิดขึ้นทุกครั้งการสอน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น เนลสัน และจาโคโบวิทซ์ (Nelson and Jakobovitz. 1971) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ว่า มีองค์ประกอบมากมาย บัณฑิตยหลายอย่างมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาต่างประเทศ เช่น การสอน เอกกัภาพ และองค์ประกอบทางสังคม วัฒนธรรม และหากแยกย่อยไปจากองค์ประกอบเหล่านี้ ยังประกอบไปด้วย สติปัญญา ความเฉลียวฉลาด เจตคติ ความพากเพียร วิธีการสอนสิ่งอื่นที่เข้ามา

บกาน และการประเมินตนเอง ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะมีความสัมพันธ์ในทางบวกหรือทางลบ
 เองแรงจูงใจนั้นแล้วแต่ลักษณะของแต่ละบุคคล และสถานการณ์นั้น ๆ

ใน ค.ศ. 1977 กิราร์ด (Girard. 1977 : 100) ได้ทำการสำรวจโดยใช้
 แบบสอบถามความเห็นจากนักเรียนชายหญิง ซึ่งมีอายุระหว่าง 12 - 17 ปี จำนวน 1,000 คน
 เกี่ยวกับลักษณะของครูที่ตนต้องการ ได้คำตอบดังนี้

1. เป็นผู้สามารถสร้างบทเรียนได้ที่น่าสนใจ
2. ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน
3. อธิบายชัดเจน
4. พูดภาษาอังกฤษเก่ง
5. แสดงความสนใจนักเรียนอย่างทั่วถึง
6. ให้นักเรียนทุกคนได้ส่วนร่วมกิจกรรม
7. มีความอดทนสูง
8. ใช้ภาษาพูดอยู่เสมอ
9. มีความสามารถในการทำให้นักเรียนทุกคนเรียนได้
10. ใช้สื่อที่ทันสมัย

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทย อัจฉรา วงศ์โสม (อัจฉรา วงศ์โสม
 : 519 : 217) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับนิสิต จำนวน 120 คน
 จากสถาบันการศึกษาต่อไปนี้แห่งละ 30 คน คือ นิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตปทุมวัน
 และบางแสน ผลการวิจัยปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างกลุ่ม
 แรงจูงใจสูงกับกลุ่มแรงจูงใจต่ำ กล่าวคือ กลุ่มแรงจูงใจสูงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง กลุ่ม
 แรงจูงใจต่ำมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

นิยม สารรัตน์ (นิยม สารรัตน์ 2524 : 50) ได้ทำการวิจัยโดยเปรียบเทียบ
 จิตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนโปรแกรมศิลปภาษากับผู้เรียน
 โปรแกรมวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เปรียบการศึกษา 9 ปรากฏผลดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจสูงก็จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจต่ำผลสัมฤทธิ์ก็จะต่ำ

2. นักเรียนทั้งสองโปรแกรมมีเจตคติและแรงจูงใจสูงกว่า เมื่อเรขาคณิตเฉพาะเรื่อง การรู้จักความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ ความต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษ และเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษเท่านั้น ส่วนเจตคติต่อเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความเข้มข้นของแรงจูงใจ แรงสนับสนุนของผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษก็นับในการเรียนภาษาอังกฤษ

3. เจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนทั้งสองโปรแกรม ไม่แตกต่างกัน

สุภา ชাত্রีรัตน์ (สุภา ชাত্রีรัตน์ 2528 : 74) ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู สรุปผลการวิจัยได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู มีคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อารีย์ แวชาญ (อารีย์ แวชาญ 2529 : 88) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยวิธีสอดแทรกวัฒนธรรม โดยให้เฝ้าความหมายของสำนวนจากปริบท และโดยการสอนตามคู่มือครู สรุปผลการวิจัยได้ว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

รัชณี ศิริมาลา (รัชณี ศิริมาลา 2529 : 68) ได้ทำการวิจัยโดยศึกษาผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบชีแนะ (Suggestopedia) กับวิธีสอนตามคู่มือครู สรุปผลการวิจัยได้ว่า นักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบชีแนะ และเรียนโดยการสอนตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา

ก่อนและหลังการทดลอง มีแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .01

เบญจา สืบเสน (เบญจา สืบเสน 2530 : 80) ได้ทำการวิจัยโดยศึกษาผลสัมฤทธิ์
ทักษะการฟัง - การพูด และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โดยวิธีฝึกความเข้าใจ แบบคู่บัดดี้ของ เคลลี่ สรุปผลการวิจัยได้ว่า นักเรียนที่เรียนโดย
วิธีฝึกความเข้าใจแบบคู่บัดดี้ของ เคลลี่ และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู มี
แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการเรียนรู้

1. ความหมายของการจำ มีผู้ให้ความหมายของการจำไว้หลายความหมายด้วยกัน
เป็นต้นว่า

ประสาธ อิศรปริศา (ประสาธ อิศรปริศา 2522 : 137) กล่าวว่า ความจำ
คือการรักษารูปร่างผลที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ให้คงอยู่ตลอดไป

ทวี ทอแก้ว (ทวี ทอแก้ว 2517 : 70) กล่าวว่า การจำ คือการที่ร่างกาย
สามารถจะคิดแสดงอาการหรือพฤติกรรมที่เคยเรียนมาแล้วภายหลังที่ได้ออกถึงไว้ชั่วระยะ
เวลาหนึ่ง โดยไม่ได้อาศัยหรือแสดงอาการอย่างนั้นออกมา

2. กระบวนการแห่งความจำ การที่บุคคลจะจดจำสิ่งใดนั้นเราอาจแยกพฤติกรรม
ออกเป็นส่วน ๆ ได้ 4 ส่วน คือ (ทวี ทอแก้ว 2517 : 71)

2.1 บุคคลยอมเรียนรู้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Learning)

2.2 บุคคลยอมสะสมสิ่งที่เรียนรู้ไว้ในระบบประสาท (Retention)

2.3 เมื่อบุคคลจำเป็นต้องใช้หรือมีสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งมากระตุ้นสิ่งที่ได้
สะสมไว้จะถูกนำออกมา

2.4 การที่บุคคลนำความรู้ ความเข้าใจเก็บไว้เพื่อมาใช้ บุคคลก็สามารถที่จะ
แสดงพฤติกรรมซ้ำเดิมที่กระทำมาแล้วอีก

3. ส่วนประกอบของความจำ ความจำของคนน่าจะมีองค์ประกอบส่วนมองและมีองค์ประกอบอื่น ๆ บาง เช่น การกระทบกระเทือนทางสมองจะทำให้ความจำเปลี่ยนแปลงไปเป็นต้น ในที่นี้จะขอเสนอความคิดกว้าง ๆ ว่าความจำน่าจะมาจากสิ่งต่อไปนี้

3.1 เซลล์ประสาทหรือสมอง แคนรับความรู้สึกนึกคิดของคนนั้นอยู่ที่สมองจึงน่าจะมีลักษณะบางอย่างของประสาทที่สามารถในการจำ และความจำน่าจะมีความสัมพันธ์กับเซวอน (I.Q.) มากอยู่เหมือนกัน จะเท็จจริงอย่างไรก็หาพิจารณาอยู่ แต่ส่วนอื่น ๆ ก็มีอิทธิพลในการจำอีกไม่แพ้เรื่องเซลล์ประสาทหรือสมอง

3.2 ความตั้งใจขยันหมั่นเพียร นักเรียนผู้ใดที่หมั่นท่องบนอกสาหะพยายามสามารถจะทำให้ความจำยืนนานอยู่ได้ คือการฝึกฝนทุกวันนั่นเอง

3.3 ความเข้าใจในเรื่องที่เรียน การเรียนที่ผู้เรียนมีความเข้าใจ มีความหมายต่อผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนจำได้ดีกว่าการเรียนโดยไม่เข้าใจ เพราะทำให้เกิดความเบื่อหน่ายเกลียดชัง มีเจตคติไม่คิดการเรียนคิดถามมาควย

3.4 การใช้ประสาทสัมผัสมาก ๆ เป็นบ่อเกิดของความจำอีกทางหนึ่ง คือผู้เรียนได้กระทำในหลาย ๆ อย่าง เช่น การเรียนภาษา นอกจากการพูดแล้วยังได้เห็น ได้ยิน และยังได้กระทำอาการเคลื่อนไหวอีกก็จะจำได้ดี

3.5 ความจำจากการใช้กล้ามเนื้อ จะเป็นความจำที่คงทนถาวรมากไม่ลืมง่าย ๆ เช่น คนที่ขจกรยานเป็น แม่จะทิ้งไปสักสิบปีเขาก็ไม่ลืม ลักษณะการทำอย่างนั้น และแสดงออกมาง่ายมาก

4. ชนิดของการจำ ความจำสามารถแบ่งออกได้ดังนี้ คือ

4.1 การระลึกได้ (Recall) หมายถึง การที่บุคคลระลึกถึงเหตุการณ์ หรือสิ่งที่เรียนรู้แล้วสามารถนำออกมาใช้ได้อีกตอน เช่น เคยเรียนบทของจำกสามารถท่องได้อีก

4.2 การจำได้เมื่อพบเห็น (Recognition) หมายถึง การที่บุคคลสามารถที่จะแสดงพฤติกรรมได้อีกเมื่อสิ่งเรานั้นมาปรากฏเฉพาะหน้า เช่น เมื่อเราระลึกว่าคน ๆ นั้นเราเคยรู้จัก

4.3 การจำเหตุการณ์และรายละเอียด (Reintegration) หมายถึง การที่บุคคลพบกับสิ่งเรายางอย่างแล้วบุคคลนั้นจะระลึกถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านมาแล้วได้โดยมีการระลึกย้อนหลัง วาดภาพเหตุการณ์ขึ้นมาใหม่ เช่น ผมเพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งทำให้ระลึกถึงตอนที่เรียนอยู่ชั้นเดียวกันว่ามีเหตุการณ์อย่างไรบ้าง เป็นต้น

4.4 การเรียนรู้ซ้ำ (Relearning) หมายถึง การที่บุคคลได้เรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมาแล้ว เมื่อเรียนครั้งต่อมาจะกระทำไ้เร็วกว่าครั้งแรก เพราะมีความจำจากครั้งแรกเหลือเก็บไว้ เช่น การท่องสูตรคูณครั้งแรก และครั้งที่สองจะจำไ้ดีขึ้น เป็นต้น

4.5 การจำโดยความเคยชินหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า "การจำแบบนกแก้ว" คือ เพียงแต่จำคำต่าง ๆ ไ้แต่ไม่รูความหมายของคำนั้น ๆ เช่น เกี่ยวกับการเรียนของคนเรายางเรื่องแม่จะจกจำไ้จริง แต่หาสาระจากเรื่องราวนั้นไ้ไ้เลย ในการสอนครูควรหลีกเลี่ยงไม่ให้เด็กจำแบบนี้นัก

5. ระบบความจำของมนุษย์

ความจำของมนุษย์เรานั้นสามารถแบ่งออกไ้เป็น 3 ระบบ คือ (ชัยพร วิชาวุธ 2520 : 399)

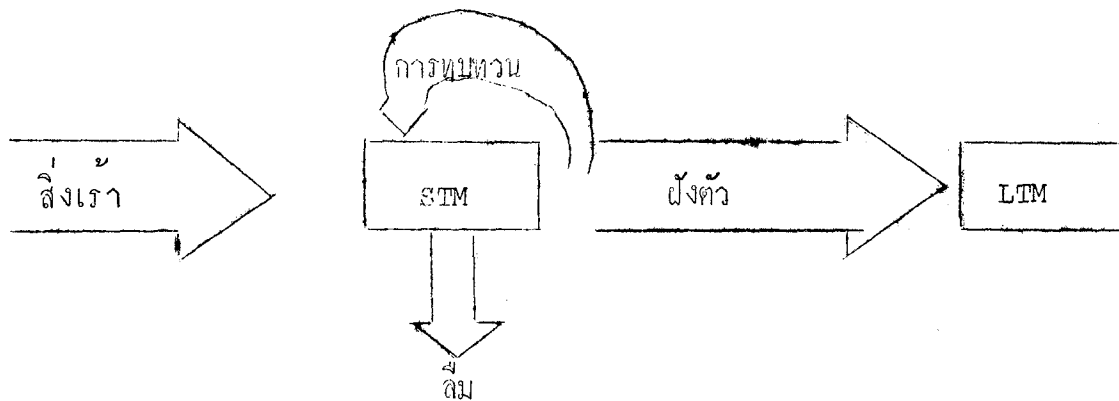
5.1 ระบบความจำจากการรู้สึกสัมผัส (Sensory Memory) หมายถึง การคงอยู่ของความรู้สึกสัมผัสหลังจากที่เสนอสิ่งเราสั้นสุดคง การสัมผัสนี้เป็นการสัมผัสด้วยอวัยวะสัมผัสทั้ง 5 ไ้แก่ หู ตา จมูก ลิ้น และผิวหนัง หรือส่วนหนึ่งส่วนใด

5.2 ระบบความจำระยะสั้น (Short - Term Memory) เขียนย่อว่า STM. คือ ความจำหลังการเรียนรู้เป็นความจำที่คงอยู่ในระยะเวลาดสั้น ๆ ที่ตั้งใจจำหรือใจจดใจจ่อต่อสิ่งนั้นเท่านั้น เมื่อไม่ไ้ใส่ใจในสิ่งเหล่านั้นแล้ว ความจำจะเลือนหายไป

5.3 ระบบความจำระยะยาว (Long - Term Memory) เขียนย่อว่า LTM. คือ ความจำที่คงทนถาวรมากกว่าความจำระยะสั้น ไ้ว่าจะทิ้งระยะเวลาวไ้เนิ่นนานเพียงไ้เมื่อต้องการรื้อฟื้นความจำนั้น ๆ จะระลึกออกมาไ้ทันทีและถูกต้อง ระบบความจำระยะยาวนี้เป็นระบบความจำที่มั่นคงถาวร เป็นความหมายหรือความเข้าใจในสิ่งที่ตนรู้สึก เป็นการตีความจึงขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิม ความสนใจและความเชื่อของแต่ละคน

6. ทฤษฎีการจำการลืม

เป็นการอธิบายกระบวนการต่าง ๆ ในระบบความจำระยะสั้น STM และระบบความจำระยะยาว LTM แอตกินสัน และซีฟฟริน เป็นผู้สร้างทฤษฎีขึ้นมา (ชัยพร วิชาวุธ 2520 : 71 - 72) ซึ่งชี้ใจความว่า ระบบความจำระยะสั้นเป็นความจำชั่วคราว สิ่งใดก็ตามที่อยู่ในความจำระยะสั้นจะต้องได้รับการทบทวนอยู่เสมอ มิฉะนั้นแล้วความจำก็จะสลายตัวไปอย่างรวดเร็ว การทบทวนเป็นการป้องกันมิให้ความจำสลายตัวไปจากความจำระยะสั้น ถ้าสิ่งใดก็ตามที่อยู่ในความจำระยะสั้น เป็นระยะเวลาสั้น สิ่งเหล่านั้นก็จะมีโอกาสฝังตัวในความจำระยะยาว ไคมาก และจะติดอยู่ในความจำตลอดไป ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 4 แสดงทฤษฎีความจำสองกระบวนการ

ทั้งความจำระยะสั้นและความจำระยะยาวจะเกิดหลังจากการเรียนรู้หรือรับรู้ผ่านไปแล้ว เราใช้ความจำระยะสั้นสำหรับการจำเพียงชั่วคราว ความจำระยะยาวเป็นความจำที่คงทนกว่าความจำระยะสั้น เราจะไม่รู้สิ่งใดที่อยู่ในความจำระยะยาว แต่เมื่อต้องการหรือมีสิ่งใดมาสะกิดใจก็จะสามารถดึงฟื้นขึ้นมาได้ กล่าวโดยสรุปความจำระยะยาวก็คือ ความคงทนในการจำนั่นเอง ซึ่งหมายถึง การคงไว้ซึ่งความรู้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง หลังจากการเกิดการเรียนรู้ไปแล้ว สิ่งสำคัญนี้จะช่วยให้เกิดความคงทนในการจำอาจสรุปได้เป็น 2 ประการ คือ

ประการแรก ไตเก ลักษณะความสัมพันธ์หรือความต่อเนื่องของประสบการณ์จะทำให้เกิดการเรียนรู้

ประการที่สอง ไตเก การทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้วเสมอ และการศึกษาทบทวนสิ่งที่ทำได้ก็อยู่แล้วซ้ำอีกจะช่วยให้ความจำถาวรยิ่งขึ้น

ช่วงระยะเวลาที่ความจำระยะสั้นฝังตัวกลายเป็นความจำระยะยาวหรือความถาวรในการจำ ประมาณ 14 วันหลังจากการที่ได้ผ่านการเรียนรู้ไปแล้ว (ชัยพร วิชชาวุธ 2519 : 125)

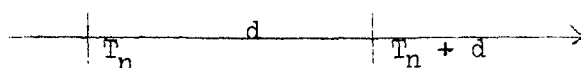
7. ความสัมพันธ์ของการเรียนรู้กับการจำ

ชัยพร วิชชาวุธ (ชัยพร วิชชาวุธ 2520 : 36 - 37) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้และการจำไม่อาจแยกออกจากกันได้ ในการศึกษาการเรียนรู้ "ความจำ" ต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับ และในการศึกษาความจำ "การเรียนรู้" มักจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับควยเช่นกัน ดังนั้นการหาความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้กับความจำได้ ดังนี้

T_n การเสนอสิ่งเร้าเมื่อเวลา = n

$T_n + d$ การทดสอบเมื่อเวลา $n + d$

d ระยะเวลาระหว่างการเสนอสิ่งเร้าและการทดสอบลำดับขั้นของเหตุการณ์ ซึ่งสามารถเขียนเป็นเส้นกราฟได้ดังนี้

ระยะเวลา d จะมีระยะเวลาเท่าไรก็ได้ แต่ค่าที่ d จะมีค่าไม่เท่ากับ 0 เพราะว่าการทดสอบจะต้องทำหลังจากการเสนอสิ่งเร้าไปแล้ว

ดังนั้น การทดสอบ $T_n + d$ จะเป็นการทดสอบผลที่เกิด T_n (การเรียนรู้) และการคงอยู่ของผลการเรียนรู้ที่ $T_n + d$ ซึ่งสามารถทดสอบผลการเรียนรู้ จึงมีความจำรวมอยู่ควยทุกครั้ง

ดังนั้น ในการศึกษาความจำโดยทั่วไปจะให้ผู้รับการทดลองประสบสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งที่ T_n แล้วปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยอาจจะมีการสอดแทรกในช่วงระยะเวลา d แล้วทดสอบที่ $T_n + d$ แต่การศึกษาความจำแตกต่างจากการศึกษาการเรียนรู้ที่จุดมุ่งหมายของการศึกษา ใน

การศึกษาความจำเราต้องการทราบว่าจะระยะและกิจกรรมสอดคล้องในช่วงเวลา d มีต่อผลที่เกิดจาก T_n อย่างไร หากผลของ T_n เป็นการเรียนรู้ การทดสอบความจำคือ การทดสอบว่าผลการเรียนรู้อยู่คงอยู่หรือไม่

กล่าวโดยสรุป การศึกษาการเรียนรู้ที่ผลที่เกิดจาก T_n ว่าทำให้พฤติกรรมที่ T_{n+d} เปลี่ยนไปหรือไม่ ส่วนการศึกษาความจำมุ่งที่การทรงไว้ซึ่งผลที่เกิดจากการเรียนรู้รับรู้ หรือการประสมสิ่งเร้าที่ T_n และให้ความสำคัญต่อ d และกิจกรรมแทรกมากกว่าการศึกษาการเรียนรู้

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความคงทนในการเรียนรู้

พินเตอร์ (Pinter. 1977 : 710) ได้ทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยไซเกม และโดยไซดำรากับนักเรียนระดับ 3 ในรัฐเพนซิลวาเนีย จำนวน 94 คน 4 ห้องเรียน ทำการสอบก่อนและหลังการทดลองภายหลังการทดลอง 3 สัปดาห์ทดสอบเป็นครั้งที่ 3 เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการสะกดคำ ปรากฏว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำของกลุ่มที่ไซเกมสอนสูงกว่ากลุ่มที่ไซดำราสอน และมีความคงทนในการจำสูงกว่าด้วย

นันทพร ศษศิริพงศ์ (นันทพร ศษศิริพงศ์ 2526 : 52 - 53) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสอน โดยไซเกมฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบ แล้วได้ทำการทดสอบความคงทนในการเรียนรู้หลังจากการทดลองผ่านไป 1 สัปดาห์ และ 2 สัปดาห์ ผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียนจากการสอน โดยไซเกมฝึกหัดที่มีเกมกับไม่มีเกมประกอบ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หลังจากการสอนทั้งช่วงไป 1 สัปดาห์ มีความคงทนในการสะกดคำ ทราบความหมาย และใช้คำได้ถูกต้องในประโยคแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อทั้งช่วงไป 2 สัปดาห์ ปรากฏว่าความคงทนในการเรียนรู้ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมจิตร วรรณวิไล (สมจิตร วรรณวิไล 2527 : 46 - 49) ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษโดยการสอนเสริมและไม่เสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยสอนเสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกับกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความคงทนในการเรียนรู้ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุดา ชาทรีนันท์ (สุดา ชาทรีนันท์ 2528 : 80) ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่กิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู ปรากฏผลว่าคะแนนความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษจากการทดสอบเมื่อถึงช่วง 2 สัปดาห์ ภายหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่กิจกรรมเสริมและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อรรดา รัชมนิธี (อรรดา รัชมนิธี 2529 : 78) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เจตคติและความคงทนในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคกับการสอนโดยใช้คู่มือครู ปรากฏผลว่า การสอนโดยวิธีวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคทำให้นักเรียนมีความคงทนในการเรียนการอ่านหลังจากจบบทเรียนไปแล้ว 1 สัปดาห์ ช่วง 2 สัปดาห์ สูงกว่าการสอนโดยใช้คู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพ็ญศรี ปิยะทุม (เพ็ญศรี ปิยะทุม 2529 : 76) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ความสนใจและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดการใช้ภาษาที่เป็นเกมและการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดการใช้ภาษาในแบบเรียน สรุปผลการวิจัยได้ว่า การสอนโดยใช้แบบฝึกหัดการใช้ภาษาที่เป็นเกม มีความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อสอนเสร็จสิ้นไปแล้ว 1 สัปดาห์ และ 2 สัปดาห์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การฟัง การพูดโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) สามารถนำมาใช้กับการสอนทักษะการฟัง การพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยการจัดขั้นตอนที่ให้ผู้ฟังได้ฟังมาก ๆ ได้ฟังข้อความที่มีความหมาย ฟังจนถึงขั้นตอนหนึ่งที่ผู้ฟังสามารถพูดออกมาได้เอง ซึ่งเป็นวิธีสอนที่ยังไม่มีใครได้วิจัยเปรียบเทียบกับการสอนตามคู่มือครู ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องนี้

สมมติฐานในการศึกษาครั้งนี้

1. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
3. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
4. ความคงทนในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
5. ความคงทนในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2530 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง - การพูด (อ 041) 5 ห้องเรียน จำนวน 200 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 จำนวน 60 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 200 คน หลังจากนั้นได้ทำการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง โดยการจับสลากเข้าสู่กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จำนวนกลุ่มละ 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. แผนการสอนทักษะการฟัง การพูด โดยวิธีธรรมชาติ จำนวน 6 แผน
2. แผนการสอนทักษะการฟัง การพูด โดยใช้คู่มือครู จำนวน 6 แผน
3. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้วิจัยที่ทำการปรับปรุง
แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ สุกา ชาครีนันท์ (สุกา ชาครีนันท์
2528 : 137 - 141)
4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. การเขียนแผนการสอน ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้
 - 1.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ จุดมุ่งหมายการฟัง การพูด
วิชาภาษาอังกฤษ จุดประสงค์ของการฟัง-การพูด รายวิชา อ 041 จุดประสงค์การเรียนรู้ของ
การฟัง-การพูด รายวิชา อ 041 คู่มือครู แบบเรียนและขอหมายเนื้อหาวิชาที่จะสอน
 - 1.2 เลือกจุดประสงค์การเรียนรู้การฟัง-การพูด อ 041 ภาคเรียนที่ 1
 - 1.3 ศึกษาและคัดเลือกเนื้อหาการฟัง การพูด ที่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้
ของการฟัง การพูด ทั้ง 14 คาบ จากหนังสือ Keep Talking Book I ซึ่งเป็นหนังสือที่
กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นหนังสือเรียนวิชา อ 041 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
 - 1.4 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่คัดเลือกมาในแต่ละเรื่องก่อนสร้างแผน
การสอน
 - 1.5 สร้างแผนการสอน 2 วิธี
 - 1.5.1 แผนการสอนการฟัง-การพูด โดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ
โดยศึกษาทฤษฎีและหลักการสอนการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ โดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ
แล้วสร้างแผนการสอนจำนวน 6 แผน ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

การให้ปัจจัยป้อนเข้าอย่างมีความหมาย (Comprehensible Input)

ขั้นตอนที่ 1 ฟังฟังโดยรวมทั้งหมด

ให้นักเรียนฟังเรื่องที่พบจริงในชีวิตประจำวัน (Authentic) โดยให้ฟังจากเทป และใช้สื่อประกอบการสอน เช่น รูปภาพ ของจริง หุ่น สไลด์

ขั้นตอนที่ 2 ฟังฟังทีละส่วน

ให้นักเรียนฟังทีละประโยค โดยครูจะอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำศัพท์ที่ยาก โดยใช้ท่าทาง (Gestures) เกม (Games) รูปภาพ (Pictures) ของจริง (Real Objects) การเลียนแบบ (Mime) และการวาดภาพบนกระดานประกอบ (Drawing)

ขั้นตอนที่ 3 ฟังฟัง และสื่อความหมายประกอบ

ให้นักเรียนฟังเทป หรือที่ครูพูดจนจบอีกครั้งหนึ่ง โดยให้รูปภาพ หรือสื่อการสอนอื่น เช่น สไลด์ แผนภูมิ แผนทีประกอบตามไปจนจบ และให้นักเรียนได้แสดงท่าทางประกอบ เช่น ในบทเรียนเป็นเรื่องการทักทาย (Greeting)

Nitaya : Hello, Sir. I'm Nitaya Borisoot.

Sakato : How do you do? Miss Borisoot.

Nitaya : Please call me "Nit".

Sakato : All right, Nit. I'm Oshi Sakato.

Nitaya : Nice to meet you.

ครูจะให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบ

ขั้นตอนที่ 4 ฟังฟังเพื่อทบทวน

ให้นักเรียนดูภาพ พร้อมกันนี้ครูจะให้นักเรียนได้ฟังการใช้สำนวนบางสำนวนในหลาย ๆ

รูปแบบ

ขั้นตอนที่ 5 ฟังฟังและแสดงท่าทางประกอบ

ให้นักเรียนได้ฟังภาษาที่เคยเรียนมาแล้วในสถานการณ์จริง โดยฟังจากเทป อีกสำนวนหนึ่งที่ใช้ในการทักทาย

Boon : This is my friend, Dara.

Terry : How do you do ? I'm Terry Smith.

Dara : It's nice to meet you, Mr. Terry.

ครูจะให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบตามบทสนทนา
ขั้นตอนที่ 6 ให้นักเรียนพูดในสถานการณ์

ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มเตรียมการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้น ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่
ครูจัดให้

1.5.2 แผนการสอนการฟัง - การพูด ตามคู่มือครูของ กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ ผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการวิธีการจัดกิจกรรม และลำดับขั้นการสอน โดย
ศึกษาแผนการสอนตัวอย่าง จากหนังสือคู่มือการใช้หลักสูตรการสอนรายวิชา อ 041 ของ
กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตรพุทธศักราช 2524 แล้วสร้างแผนการสอน
จำนวน 6 แผน โดยยึดจุดประสงค์และเนื้อหาเกี่ยวกับที่ใช้ในแผนการสอนของกลุ่มทดลอง ซึ่งมี
ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ฝึกออกเสียง (Practice it)

จะฝึกวิธีการออกเสียง การเน้น และสำเนียงของประโยคและสำนวนประจำบทให้
นักเรียนฝึกกับครู โดยใช้เทปประกอบ

ขั้นตอนที่ 2 ฝึกพูด (Speak)

จะฝึกบทสนทนา โดยเน้นโครงสร้างประจำบทให้นักเรียนฝึกกับครูจนสามารถจับบทสนทนา
นั้นได้คล่อง แล้วจึงให้นักเรียนจับกลุ่ม หรือจับคู่กัน หัดสนทนากับเพื่อน ในการฝึกอย่าให้นักเรียน
อ่านจากหนังสือ แต่ให้มองหน้าคู่สนทนาระหว่างที่พูด

ขั้นตอนที่ 3 ฝึกฟัง (Listen to that)

จะฝึกหัดฟังจากเสียงของเจ้าของภาษาที่พูดด้วยความเร็วเกือบปกติ โดยการหัดจากเทป
แล้วทำงานตามที่กำหนดให้

ขั้นตอนที่ 4 ฟังฟังและพูด (Get The Message)

เป็นการฝึกการฟังส่วนหรือประโยคที่นักเรียนอาจเข้าใจผิดได้ง่าย โดยใช้เทปประกอบ โดยอาจจะฟังทั้งห้อง แล้วให้นักเรียนพูดโต้ตอบกับบุคคลในแบบ หรือให้นักเรียนฝึกโต้ตอบกันเอง

ขั้นตอนที่ 5 ฟังพูด (Let's Talk)

เป็นการฝึกให้นักเรียนรวบรวมสิ่งที่เรียนมาแล้วมาสร้างบทสนทนาเอง แล้วให้นักเรียนโต้ตอบกันเอง

ขั้นตอนที่ 6 ฟังฟัง (Listen and Do It)

เป็นการฝึกการฟัง ซึ่งให้นักเรียนร่วมทำกิจกรรมกับเทป อาจจะร้องเพลงหรือเล่นเกม โดยใช้เทปประกอบ

1.5.3 ผู้วิจัยนำแผนการสอนที่สร้างแล้วทั้ง 2 วิธี ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ คือ ผศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ดร.ชุติมา เจียมศิริ และ ดร.พัชรประภา อุดุทธิย์ เป็นผู้ตรวจสอบแผนการสอน โดยพิจารณาในเรื่องความชัดเจนถูกต้องของจุดประสงค์ ความสอดคล้องของกิจกรรม และเนื้อหา

1.5.4 นำแผนการสอนให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจและแก้ไขแล้ว ไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน จำนวน 80 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข ✓

2. แบบสอบถามวัดแรงงูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถามดังนี้ คือ

2.1 ศึกษาหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2524 : 137 - 139) และปรับปรุงแบบสอบถามวัดแรงงูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ สุคา ชาทรีนนท์ (สุคา ชาทรีนนท์ 2528 : 137 - 141)

ขอความในแบบสอบถาม ถามในค่านความรู้สึกลึกพอใจ ความต้องการ ความมานะพากเพียรพยายามที่จะเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแสดงความรู้สึก หรือการกระทำที่ตรงขอไ้มากที่สุด โดยมีตัวเลือกอยู่ 5 ระดับ ดังนี้ มากอย่างยิ่ง มาก ปานกลาง น้อย และน้อยอย่างยิ่ง

2.2 การกำหนดน้ำหนักในการให้คะแนนการตอบตัวเลือกของแต่ละข้อความ

ไว้ดังนี้

ให้คะแนนดังนี้

ข้อความนั้นแสดงศรัทธา (Positive)

มากอย่างยิ่ง 5 คะแนน

มาก 4 คะแนน

ปานกลาง 3 คะแนน

น้อย 2 คะแนน

น้อยอย่างยิ่ง 1 คะแนน

ข้อความนั้นแสดงความรู้สึก หรือการกระทำไปในทางลบ (Negative)

ให้คะแนนดังนี้

มากอย่างยิ่ง 1 คะแนน

มาก 2 คะแนน

ปานกลาง 3 คะแนน

น้อย 4 คะแนน

น้อยอย่างยิ่ง 5 คะแนน

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างข้างชื่อของนักเรียนเฉพาะข้อความที่ตรงกับ

ความรู้สึก หรือการกระทำของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว

ข้อความ	ความรู้สึก	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อย
		อย่างยิ่ง			อย่างยิ่ง
1. ในชั่วโมงภาษาอังกฤษเรา ติดตามเรื่องที่ครูสอนอย่าง จริงจัง					
2. เราเข้าใจถึงความสำคัญ ของภาษาอังกฤษ					

2.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสร้างแบบสอบถาม

3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของการใช้ภาษา ลักษณะของข้อความทางบวก และทางลบ ตลอดจนตรวจสอบว่าคำถามนั้นวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่

2.4 นำแบบสอบถามไปหาคุณาพาโดยนำไปทดลองกับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2529 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 80 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ในการทดลอง

2.4.1 นำผลการตรวจวิเคราะห์คะแนนของแบบสอบถามมาหาค่าอำนาจจำแนกของข้อความรายข้อ โดยตรวจสอบและรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ตอบใดคะแนนสูงที่สุดถึงต่ำสุด นำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25 % แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมาทดสอบหาค่านี้สำคัญ โดยใช้ t-test (สวนสายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 185) แล้วคัดเลือกแบบสอบถามข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ซึ่งถือว่ามีความอำนาจจำแนกสูงอยู่ในเกณฑ์ใด ดังแสดงไว้ในตาราง 7 (ภาคผนวก)

2.4.2 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกแล้วไปหาความเชื่อมั่นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2529 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน จำนวน 60 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ในการทดลอง โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา

(α -Coefficient) สูตร Cronbach (ฉวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 170 - 172) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .87

3.) แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

3.1 /แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น เพื่อวัดความสามารถในการเรียน โดยได้ศึกษาวิธีการสร้างข้อสอบของ ขวาล แพร์ทกุล (ขวาล แพร์ทกุล 2520 : 118 - 210) และเทคนิคการวัดและการประเมินผลการเรียน วิชาภาษาอังกฤษจากหนังสือของ Valette (1977) Oller (1979) Harris (1969)

3.2 /สร้างแบบทดสอบโดยแบ่งเป็น 2 ฉบับ

ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ฟังประโยคจากเทป เลือกที่มีระดับเสียงสูง - ต่ำ (Intonation)

ที่ถูกต้อง จาก 4 ตัวเลือก

ตอนที่ 2 ฟังประโยคจากเทป เลือกภาพที่ถูกต้องจาก 4 ตัวเลือก

ตอนที่ 3 ฟังข้อความ 1 - 2 ประโยค ฟังบทสนทนา แล้วฟังคำถาม เลือก

คำตอบที่ถูกต้องจาก 4 ตัวเลือก

ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูด

ฟังคำถามจากครู ครูรูปภาพประกอบข้อความ เพื่อเป็นแนวทางในการตอบคำถาม ให้ตอบคำถามลงไปบนแถบบันทึกเสียง โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เกณฑ์การตรวจให้คะแนน

1. ใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามแบบ FSI (The Foreign Service Institute Oral Interview) ของ **อลเลอร์** (Oller. 1979 : 320 - 323) ซึ่งขึ้นตอนดังนี้

1.1 กำหนดระดับความสามารถจากพฤติกรรม 5 อย่าง คือ สำเนียง คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา การจับใจความ ตามระดับความสามารถ

1.2 นำระดับความสามารถที่ได้ไปลงตารางนำหน้าพฤติกรรม ซึ่งหาผลรวมทั้งหมด มีคะแนนเต็มเท่ากับ 99 คะแนน

ทศ. ๔๐

๒. กำหนดผู้ให้คะแนน 3 คน รวมทั้งผู้วิจัย มีคุณวุฒิ วิทยุณี และประสบการณ์ทางการสอนใกล้เคียงกัน ซึ่งได้รับการฝึกและแนะนำเกี่ยวกับวิธีการประเมินผลให้ความเข้าใจตรงกัน ในข้อความทั้งหมดของแบบทดสอบ เข้าใจเกณฑ์การให้คะแนนและวิธีบันทึกคะแนน การพูดภาษาอังกฤษมาแล้วเป็นอย่างดี

เกณฑ์การดำนานักพฤติกรรมต่าง ๆ ตามระดับความสามารถของการพูด

ทางด้านสำเนียง

- ระดับ 1 ออกเสียงในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้
- 2 พูดอย่างตะกุกตะกัก ยากแก่การเข้าใจ ต้องขำบ่อย ๆ
- 3 ออกเสียงผิด ซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจผิดในบางครั้ง ทั้งในด้านกฎไวยากรณ์

หรือคำศัพท์

- 4 ออกสำเนียงต่างประเทศ และผิดบางครั้งซึ่งไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเข้าใจ
- 5 ไม่มีการออกเสียงผิดที่เด่นชัด แต่อาจจับใจบาง
- 6 ออกเสียงแบบเจ้าของภาษา ไม่มีสำเนียงต่างประเทศ

ทางด้านไวยากรณ์

- ระดับ 1 เกือบไม่มีไวยากรณ์ถูกเลยในแต่ละประโยค
- 2 มีข้อผิดพลาดคงที่ ซึ่งไม่สามารถระบุรูปแบบประโยคที่สำคัญจนไม่ทำให้เกิดการสื่อสารได้
- 3 ผิดบ่อยครั้ง ไม่สามารถควบคุมรูปแบบประโยคที่สำคัญ ซึ่งทำให้เกิดการเข้าใจผิดได้
- 4 มีข้อผิดพลาด ซึ่งแสดงความไม่สมบูรณ์ของรูปแบบประโยค
- 5 มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย แต่ไม่ไรข้อผิดพลาดในรูปแบบประโยค
- 6 มีข้อผิดพลาดไม่เกิน 2 แห่งตลอดการสัมภาษณ์

๖ ทางคานคำศัพท์

- ระดับ 1 มีคำศัพท์ไม่เพียงพอสำหรับบทสนทนาง่าย ๆ
- 2 มีศัพท์ในวงจำกัดในเหตุการณ์ประจำวัน
- 3 ใช้คำศัพท์ไม่ละเอียดพอ และในวงที่จำกัดในบางครั้ง
- 4 ใช้ศัพท์ระดับอาชีพเพียงพอที่จะอธิบายในความรู้สึกพิเศษ ไม่มีศัพท์เทคนิค
- 5 ใช้ศัพท์ระดับอาชีพได้อย่างกว้างขวาง ในสถานการณ์ต่าง ๆ
- 6 ใช้คำศัพท์ถูกต้องและกว้างขวางเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

๖ ทางคานความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา

- ระดับ 1 การพูดมีการหยุดแยกคำซึ่งทำให้การสนทนาค่าเงินไปไม่ได้
- 2 การพูดช้ามากจนไม่เป็นที่คาดหวังว่าจะจบประโยค
- 3 การพูดที่สั่นเส และกระตุกบ่อยครั้ง ไม่ทำให้ประโยคสมบูรณ์
- 4 การพูดที่สั่นเส และอีกอีก บางครั้ง
- 5 พูดได้คล่อง รวดเร็ว แต่ยังไม่มีใครระดับเจ้าของภาษา
- 6 พูดได้คล่องแคล่วเทียบได้กับเจ้าของภาษา

๖ ทางคานการจับใจความ

- ระดับ 1 เข้าใจได้เพียงเล็กน้อย แม้ในสถานการณ์ธรรมดาที่สุด
- 2 เข้าใจได้ช้าในคำพูดง่าย ๆ ต้องย้ำ
- 3 ต้องระมัดระวังจึงจะเข้าใจ ในคำพูดที่เข้าใจง่ายแล้ว
- 4 เข้าใจได้ชัดในคำพูดทางการศึกษา
- 5 เข้าใจพูดทุกอย่างในบทสนทนาธรรมดา ยกเว้นแบบสนทนาเฉพาะ ๆ
- 6 เข้าใจพูดทุกอย่างโดยปราศจากความยุ่งยาก และเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาคณหนึ่ง

3. ตารางที่ใช้สำหรับลงน้ำหนักพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งสามารถแปลงเป็นคะแนนได้
ดังนี้ คือ (Oller. 1979 : 320 - 323)

ระดับความสามารถ	1	2	3	4	5	6
ขอความ						
สำเนียง	0	1	2	2	3	4
ไวยากรณ์	6	12	18	24	30	36
คำศัพท์	4	8	12	16	20	24
คลองแคลวในการใช้ภาษา	2	4	6	8	10	12
การจับใจความ	4	8	12	15	19	23
					รวม	

ตัวอย่างข้อสอบ ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง

ตอนที่ 1 (Part I)

Listen to the sentences. Then choose the best answer which indicates the intonation pattern by marking an X under letter a, b, c or d on your answer sheet.

Example

You hear : 1. Where can I buy one ?

You see : a. Where can I buy one ?

b. Where can I buy one ?

c. Where can I buy one ?

d. Where can I buy one ?

The correct answer is c.

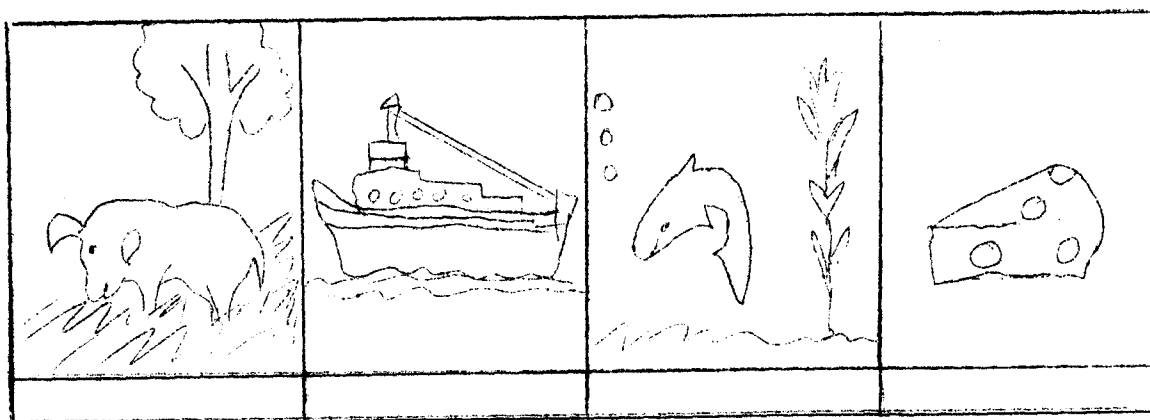
ตอนที่ 2 (Part II)

Look at the pictures. Listen to the sentences then choose the best answer which matches the picture by marking an X under letter a, b, c or d on your answer sheet.

Example

You hear : It's a ship

You see :

The correct answer is b.

ตอนที่ 3 (Part III)

In this part you will hear short conversations. At the end of the conversations you will hear the questions. Then choose the best answer by marking an X under letter a, b, c or d on your answer sheet.

Example

You hear

A : What will you buy for Bob as a New Year present ?

B : He can ride now. The bike will please him.

Question : What will be the New Year present for Bob ?

You see :

- a. a car
- b. a van
- c. a bike
- d. a motorcycle

The correct answer is c.

แบบที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูด

In this part you will see the pictures. Then you will hear the questions. Answer the questions by recording in the tape recorder.

You see

Mary

John

You hear : Who is taller ?

You answer into the tape recorder : _____

3.2 นำแบบทดสอบที่สร้างแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน คือ ผศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ ดร.สุทิมา เจียมศิริ ดร.พัชรประภา อุดลวิทย์ ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และลงความเห็นว่าจะสอบแต่ละข้อสามารถวัดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของการวัดหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้ (บุญเชิด วิทยุโชนันตพูน 2526 : 88 - 91)

+1 = แน่ใจว่าข้อสอบวัดวัตถุประสงค์ของข้อ

0 = ไม่แนใจว่าข้อสอบวัดวัตถุประสงค์ของข้อหรือไม่

-1 = แน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดวัตถุประสงค์ของข้อ

บันทึกผลการพิจารณาถึงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ โดยผู้วิจัยจะคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ .5 ซึ่งแสดงว่าข้อสอบนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ส่วนข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องน้อยกว่า .5 ผู้วิจัยจะตัดออกหรือไม่ก็นำไปแก้ไขใหม่

3.4

3.4.1 นำแบบทดสอบที่ตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนสามัคคีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุมวัน ที่เคยเรียนวิชา ทักษะการฟัง การพูด (อ 041) มาแล้ว

3.5

3.5.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง

3.5.1.1 นำแบบทดสอบที่ได้ตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้ว และมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสามัคคี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุมวัน ปีการศึกษา 2530 ที่เคยเรียนวิชาทักษะการฟัง การพูด (อ 041) จำนวน 60 คน เพื่อหาคุณภาพโดยให้ข้อถูก 1 คะแนน ข้อผิด 0 คะแนน แล้วนำมาหาคุณภาพโดยการวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27 เปอร์เซนต์เบงกอลสูงและกลุ่มต่ำ (ขวาด แพทย์กุล 2520 : 295 - 323) หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยเปิดตารางสำเร็จของ ฟาน (Fan. 1952 : 1 - 32) แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีระดับความยากง่าย (p) อยู่ในช่วง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป เป็นจำนวน 35 ข้อ ไว้มั้งคร่อมจุดประสงค์การเรียนรู้ ดังตาราง 8 (ภาคผนวก)

3.5.1.2 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกได้ตามเกณฑ์จำนวน 35 ข้อ ไปหาค่าความเชื่อมั่นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสามัคคี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุมวัน ปีการศึกษา 2530 จำนวน 60 คน โดยใช้สูตร KR-20 ของ กูเทอรวิชาร์ดสัน (จวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 169 - 170) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .51 .68 และ .73

3.6

3.6.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูด

3.6.1.1 นำแบบทดสอบที่ตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มเดียวกับที่ทดสอบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและทักษะการฟังหาค่าอำนาจจำแนก

เป็นรายข้อ โดยตรวจและรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แลวนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ได้อันดับสูงสุดถึงต่ำสุด นำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25 % แลวนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมาทดสอบหาค่าสำคัญ โดยใช้ t-test (ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 185) แล้วคัดเลือกแบบทดสอบขอสมัครค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ซึ่งถือว่ามีความจำเป็นสูงอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ ดังแสดงไว้ในตาราง (ภาคผนวก)

3.5.2 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้ไปหาความเชื่อมั่นโดยใช้วิธี

สัมประสิทธิ์อัลฟา (α -Coefficient) (Cronbach. 1970 : 161) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .91

การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ Randomized Controlled Group Pretest - Posttest (ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 226) ซึ่งมีแบบแผนการทดลองดังตาราง

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T_1	X	T_2
CR	T_1	$\sim X$	T_2

ความหมายของสัญลักษณ์

- T_1 แทน การสอบก่อนที่จะทำการทดลอง (Pre - test)
 T_2 แทน การสอบหลังจากทำการทดลอง (Post - test)
 R แทน การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม (Random Assignment)

- C แผน กลุ่มควบคุม (Control Group)
- E แผน กลุ่มทดลอง (Experimental Group)
- X แผน การสอนทักษะการฟัง การพูด โดยใช้วิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ
- ~X แผน การสอนทักษะการฟัง การพูด โดยใช้วิธีการสอนตามคู่มือครู

2. วิธีดำเนินการทดลอง

- 2.1 ทำการสอบก่อนเรียน (Pre - test) ทั้งนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
- 2.2 นำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมาให้นักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมตอบก่อนการทดลอง
- 2.3 ดำเนินการทดลองกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้เนื้อหาและระยะเวลาที่เท่ากัน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งสองกลุ่ม
- 2.4 ทำการทดสอบหลังจากการทดลองทันที (Post - test) โดยทดสอบกับนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษ ฉบับเดียวกับที่ทำก่อนการเรียน
- 2.5 นำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมาให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบหลังจากการทดลองแล้ว
- 2.6 ทำการทดสอบหลังการทดลองเมื่อเวลาถึงช่วงไป 2 สัปดาห์ ด้วยข้อสอบวัดความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษฉบับเดิม

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้ t-test ในรูป Difference Score
2. เปรียบเทียบคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้ t-test ในรูป Difference Score

3. เปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เมื่อเวลาถึงช่วงไป 2 สัปดาห์ ภายหลังจากทดลอง โดยใช้ t-test ในรูป Difference

Score

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หากคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 หากหาความสัมพันธ์ของความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้โดยใช้สูตร (บุญเชิด ภิญโญนนันทพงษ์ 2526 : 88 - 91)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน หาค่าความสัมพันธ์ของความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความถูกต้องของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 หากหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้สูตร KR-20 (สวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 168 - 170)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

s_t^2 แทน ค่าความแปรปรวนรวมของคะแนนรวมทั้งฉบับ

p แทน สัดส่วนของการตอบถูกในแต่ละข้อ = $\frac{\text{จำนวนคนที่ตอบถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$

q แทน สัดส่วนของการตอบผิดในแต่ละข้อ หรือ $q = 1 - p$

1.3 หากหาอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจ และวัดความสามารถในการพูด โดยคำนวณจากสูตร (Ferguson. 1971 : 152)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}, \quad df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ t	แทน ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ
$\bar{X}_1$	แทน คะแนนเฉลี่ยของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อในกลุ่มสูง
$\bar{X}_2$	แทน คะแนนเฉลี่ยของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อในกลุ่มต่ำ
s_1^2	แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อในกลุ่มสูง
s_2^2	แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อในกลุ่มต่ำ
n_1	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง
n_2	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มต่ำ

1.4 หากหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดแรงจูงใจ และวัดความสามารถในการพูด โดยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) สูตร Cronbach (ดวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 170 - 172)

$$\alpha_k = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ α_k	แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
s_t^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนนแบบสอบถามทั้งฉบับ
$\sum s_i^2$	แทน ผลรวมของค่าความแปรปรวนของคะแนนของแบบสอบถามแต่ละข้อ
k	แทน จำนวนข้อในแบบสอบถาม

2. เปรียบเทียบความสามารถในการฟังการพูดภาษาอังกฤษ คะแนนแรงจูงใจและความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยคำนวณจากสูตร t-test ในรูป Difference Score (Scott, 1967 : 262 - 265)

$$t = \frac{MD_1 - MD_2}{s_{MD_1 - MD_2}}$$

$$s_{MD_1 - MD_2} = \sqrt{\frac{s_{D_1}^2}{n_1} + \frac{s_{D_2}^2}{n_2}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ t	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา
MD_1	แทน คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบหลัง การเรียนกับการเรียนของกลุ่มทดลอง
MD_2	แทน คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบหลัง การเรียนกับการเรียนของกลุ่มควบคุม
$s_{D_1}^2$	แทน ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่างการทดสอบ หลังการเรียนกับการเรียนของกลุ่มทดลอง
$s_{D_2}^2$	แทน ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่างการทดสอบ หลังการเรียนกับการเรียนของกลุ่มควบคุม
n_1	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลอง
n_2	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มควบคุม

การวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ไดจากการทดลอง การแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้ให้ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
M_{t_1}	แทน คะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง
M_{t_2}	แทน คะแนนเฉลี่ยหลังการทดลอง
$\bar{X}$	แทน คะแนนเฉลี่ย
S	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน ค่าอัตราส่วนวิกฤติ t ใน t-distribution
*	แทน นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้ทำการวิเคราะห์ค่าสำคัญดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง
2. เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง
3. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง
4. เปรียบเทียบความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความแตกต่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	M_{t_1}	M_{t_2}	$\bar{X}$	S	t
กลุ่มทดลอง	30	23.87	26.13	2.27	3.12	1.00
กลุ่มควบคุม	30	24.80	26.13	1.33	4.06	

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 2 แสดงว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สรุปได้ว่า การสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติทำให้การฟังไม่แตกต่างกับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู

2. เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความแตกต่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	M_{t_1}	M_{t_2}	$\bar{X}$	S	t
กลุ่มทดลอง	30	19.47	46.90	27.43	8.31	2.68**
กลุ่มควบคุม	30	22.23	44.13	21.90	7.68	

**p < .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 3 แสดงว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สรุปได้ว่า การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ทำให้การพูดแตกต่างกับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มืออย่างมีนัยสำคัญสถิติระดับ .01

3. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความแตกต่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองของ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	M_{t_1}	M_{t_2}	$\bar{X}$	S	t
กลุ่มทดลอง	30	63.37	64.87	1.50	13.92	0.08
กลุ่มควบคุม	30	63.33	64.57	1.23	12.05	

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 4 แสดงว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สรุปได้ว่าการสอนทักษะ การฟัง การพูด โดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจ ไม่แตกต่างกับนักเรียน ที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู

4. เปรียบเทียบความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองภายหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ ในตาราง 5 และตาราง 6

ตาราง 5 แสดงการเปรียบเทียบความคงทนในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองภายหลังการทดลองสอน 2 สัปดาห์

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S	t
กลุ่มควบคุม	30	26.7000	3.535	1.31
กลุ่มทดลอง	30	27.8000	2.929	

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 5 แสดงว่า ความคงทนในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สรุปได้ว่าการสอนทักษะการฟังโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ทำให้นักเรียนมีความคงทนในการฟังไม่แตกต่างกับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู

ตาราง 6 แสดงการเปรียบเทียบความคงทนในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองภายหลังการทดลองสอน 2 สัปดาห์

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S	t
กลุ่มควบคุม	30	45.3600	7.340	2.19*
กลุ่มทดลอง	30	48.7267	4.160	

*p < .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 6 แสดงว่า ความคงทนในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองภายหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สรุปได้ว่า การสอนทักษะการพูดโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ทำให้นักเรียนมีความคงทนในการพูดแตกต่างกับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูด แรงจูงใจ และความคงทนในการ เรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอน โดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) และวิธีการสอนตามคู่มือครู (The Teacher's Manual) ซึ่งสรุปผลได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการ เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน ทักษะการฟัง การพูด โดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอน ตามคู่มือครู
4. เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการ เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน ทักษะการฟัง การพูด โดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอน ตามคู่มือครู

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนว ทฤษฎีธรรมชาติ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนว ทฤษฎีธรรมชาติ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน

3. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกัน
4. ความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาครั้งนี้

1. ประชากร

กลุ่มตัวอย่างใหม่

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพฯ

จำนวน 60 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย แยกแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน

จำนวน 30 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคนควา ทดลอง

3.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตาม
ทฤษฎีและหลักการสอนภาษาอังกฤษ โดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ซึ่งผ่าน
การทดลองใช้ และการปรับปรุงมาแล้ว

3.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามขั้นตอน
คู่มือครู Keep Talking ของ กรมวิชาการ

4. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

4.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็น
แบบทดสอบที่ให้นักเรียนฟังประโยคและบทสนทนาจากเทปบันทึกเสียง ให้เลือกคำตอบจาก

4 ตัวเลือก จำนวน 35 ข้อ ซึ่งมีค่า p ระหว่าง .28 - .94 และมีค่า r ระหว่าง .12 - .45

และมีความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ ซึ่งหาโดยวิธี KR-20 เท่ากับ .51, .68 และ .73

4.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบสัมภาษณ์ - ตอบ โดยครูเป็นคนถาม นักเรียนดูภาพประกอบ เพื่อเป็นแนวทางในการตอบคำถามเพื่อบันทึกเทป จำนวน 10 ข้อ ซึ่งมีค่า t ระหว่าง 1.78 - 5.02 และมีความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ ซึ่งหาโดยวิธี α -Coefficient ได้เท่ากับ .91

4.3 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยปรับปรุงจากสุภา ชาศรีนนท์ เป็นแบบทดสอบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 2.21 - 5.31 และมีความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ ซึ่งหาโดยวิธี α -Coefficient ได้เท่ากับ .87

การดำเนินการศึกษาคนควา

1. ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) กับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ด้วยแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษ
2. ดำเนินการทดลองสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้ทดลองสอนเองทั้งสองกลุ่ม กลุ่มทดลอง ดำเนินการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และกลุ่มควบคุมดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่สร้างขึ้นตามคู่มือครู โดยใช้เวลาสอนกลุ่มละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที สัปดาห์ละ 2 คาบ รวมเวลาในการทดลองสอน 7 สัปดาห์
3. ทำการทดสอบหลังการทดลองกับนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยแบบสอบถามวัดแรงจูงใจ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนการทดลอง
4. ทำการทดสอบหลังการทดลองสองสัปดาห์กับนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนการทดลอง
5. ตรวจสอบคะแนนแบบ FSI ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดโดยผู้ตรวจให้คะแนน 3 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ภายหลังจากทดลองระหว่างกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง โดยใช้ t-test ในรูป Difference Score
2. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้ t-test ในรูป Difference Score
3. เปรียบเทียบความคงทนในการเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง เมื่อเวลาถึงช่วงไป 2 สัปดาห์ ภายหลังจากทดลอง โดยใช้ t-test ในรูป Difference Score

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
2. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
4. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีความคงทนในการฟังภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
5. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีความคงทนในการพูดภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการทดลองเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูด แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจสรุปตามสมมติฐานได้ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการฟัง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 1 ทั้งนี้โดยมีสาเหตุดังต่อไปนี้ คือ

1.1 ความไม่คุ้นเคยกับวิธีสอนของกลุ่มทดลอง

จากการสังเกตของผู้วิจัยวิธีสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ เป็นวิธีสอนแนวใหม่ ที่เน้นผู้เรียนให้ฟังอย่างเดียวก่อน โดยไม่มีการพูดซ้ำ (Repeat) ซึ่งในความเป็นจริงที่พบในชั้นเรียน ผู้เรียนได้พูดซ้ำอยู่เสมอ ๆ จึงทำให้ผู้เรียนในกลุ่มทดลองเกิดความกังวลและยุ่งยากใจมากขึ้น เนื่องจากความไม่คุ้นเคยกับวิธีสอนดังกล่าว จึงเป็นผลทำให้ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ บัลลังก์ บทเจริญ (บัลังก์ บทเจริญ 2526 : 18) อภิรุณ วรสัตยาภรณ์ (อภิรุณ วรสัตยาภรณ์ 2529 : 65) และเกษม บำรุงเวช (เกษม บำรุงเวช 2530 : 86 - 87) ที่ว่า เหตุผลสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้งานวิจัยของเขาเหล่านั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เพราะว่าผู้เรียนไม่คุ้นกับวิธีสอนแบบใหม่ จึงควรต้องใช้เวลาทำให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับวิธีการใหม่ให้มากกว่านี้

1.2 คาบเวลาที่ใช้ในการทดลองไม่เหมาะสม

จากการสังเกตของผู้วิจัยทางโรงเรียนได้จัดการการสอนวิชาทักษะฟัง พูด ไว้ในคาบที่ 6 และ 7 ซึ่งเป็นคาบสุดท้ายของการเรียน ประกอบกับก่อนคาบสุดท้ายทางโรงเรียนจะให้ผู้เรียนได้พักพัฒนาประมาณ 10 นาที ช่วงเวลาดังกล่าวค่อนข้างจะวุ่นวายและสับสน ผู้เรียนจะเข้าชั้นเรียนได้ก็ต้องเสียเวลาไปส่วนหนึ่ง อีกทั้งช่วงเวลาดังกล่าวไม่ส่งเสริมในการเรียนรู้เท่าที่ควร นอกจากนั้นผู้เรียนยังเกิดความเหนื่อยล้า (Fatigue) จากการเรียนมาตลอดวัน ความสนใจในการเรียนจึงลดลงตามลำดับ แม้วิธีการสอนจะเอื้อต่อการเรียนการสอนมากเพียงไรก็ตาม เหตุผลดังกล่าวได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ กรรณิการ์ ทองทา (กรรณิการ์ ทองทา 2528 : 67) และเกษม บำรุงเวช (เกษม บำรุงเวช 2530 : 88) ที่สรุปว่า แม้วิธีการสอนจะดีเพียงไร ก็ไม่สามารถทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนได้อย่างเต็มที่ เพราะผู้เรียนเกิดความเหนื่อยล้ามาตลอดวันแล้ว

1.3 ปัจจัยอื่น ๆ

จากการสังเกตของผู้วิจัย ห้องเรียนที่ใช้ในการทดลองอยู่ใกล้กับสถานที่กำลังก่อสร้างอาคารเรียนใหม่ ซึ่งมีเสียงรบกวนอยู่ตลอดเวลาของการทดลองในครั้งนี้ ผู้เรียนจึงขาดสมาธิในการฟังอย่างมาก

นอกจากนี้ในช่วงโม่งที่กำลังทดลอง ผู้เรียนมักจะถูกขัดจังหวะด้วยเหตุการณ์บางอย่าง เช่น ผู้เรียนต้องถูกเรียกตัวให้ไปซ่อมเสื้อผ้า ไปฟังลำบรรยายจากวิทยากรพิเศษ ตรวจสุขภาพ จากแพทย์ให้ความช่วยเหลือโรงเรียน เป็นต้น

ด้วยเหตุผลและหลักการดังกล่าว จึงทำให้ความสามารถในการฟังของนักเรียนที่สอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และโดยวิธีสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและนักเรียนที่ได้รับการ

การสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการพูด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้เพราะ

2.1 จากหลักการผู้เรียนในกลุ่มทดลองได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่ใดความหมาย

อย่างเพียงพอจากการฟัง การดูรูปภาพ ของจริง และการใช้ท่าทางของผู้สอนประกอบการสอนในเวลาเดียวกัน ดังนั้นความสามารถในการพูดจึงเกิดขึ้นอย่างอัตโนมัติหลังจากได้รับปัจจัยป้อนเข้าอย่างใดความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของ แครชเชน (Krashen. 1983 : 15, 35) ทว่าความสามารถในการพูดจะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติหลังจากที่ผู้เรียนได้รับปัจจัยป้อนเข้าอย่างเพียงพอและอย่างใดความหมาย และยังสอดคล้องกับหลักการเรียนรู้ของ ทัตย์ คันทอง (ทัตย์ คันทอง 2525 : 229) ทว่าผู้เรียนเกิดความเข้าใจภาพรวมก่อนที่จะดูส่วนย่อยของภาษา

2.2 กิจกรรมการเรียนการสอนและสื่อที่ใช้ การใช้รูปภาพ ของจริง บทบาทสมมติ

กิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมคู่ มีส่วนช่วยใหญ่ผู้เรียนที่ใดเรียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติเกิดการรับรู้ได้รวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับหลักการทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของ แครชเชน (Krashen. 1983 : 99 - 124) และริชาร์ด และรอคเจอร์ (Richards and Rodgers. 1986 : 136 - 139) ทว่า การใช้ของจริง ภาพ ภาษาท่าทาง และอุปกรณ์อื่น ๆ ที่จำเป็น จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้มากขึ้น

และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุธีรา เหมะศิลป์ (สุธีรา เหมะศิลป์ 2529 : 43 - 44) และบวรเพ็ญ ทิวะเวช (บวรเพ็ญ ทิวะเวช 2530 : 84 - 85) ที่กล่าวว่าการใช้เอกสารจริงให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่า

2.3 จากการสังเกตของผู้วิจัยเองผู้เรียนในโรงเรียนสาธิต เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ มีโอกาสได้ดูภาพยนตร์และวีซีดีเสียงในฟิล์ม อีกทั้งกล้าแสดงออก กล้าทำ และกล้าเขียนแบบ เมื่อใหญ่เรียนได้ออกมาแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นจึงเป็นทางหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนได้แสดงออกอย่างเต็มที่ ผู้เรียนในวัยนี้กำลังย่างเข้าสู่วัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่ชอบแสดงออกอย่างมาก ดังงานวิจัยของ ฌมรา รัชมนัน (ฌมรา รัชมนัน 2529 : 75) ที่กล่าวว่าผู้เรียนที่อายุประมาณ 12 - 14 ปี เป็นวัยที่ชอบสนุกสนาน ชอบการเปลี่ยนแปลง และทำงานเป็นหมู่คณะ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้ความสามารถในการพูดของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้ในข้อที่ 2

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือ มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้ในข้อ 3 โดยมีสาเหตุดังนี้

3.1 ดังที่ได้อธิบายมาแล้วในเหตุผลของความสามารถในการฟังที่ว่า ผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับวิธีสอนของกลุ่มทดลอง ทำให้ผู้เรียนเกิดความกังวลและยุ่งยากไขว่คว้าสภาพของห้องเรียนที่อยู่ใกล้กับสถานที่ก่อสร้าง ซึ่งส่งเสียงดังรบกวนมาก ชั่วโมงสอนที่อยู่ในช่วงบ่าย ๆ ความเหนื่อยล้า และทั้งผู้เรียนมีกิจกรรมที่ต้องทำมาก ผู้เรียนจึงขาดแรงจูงใจในการเรียนเท่าที่ควร แรงจูงใจเป็นส่วนสำคัญมากในการเรียนการสอน ถ้าผู้เรียนไม่มีแรงจูงใจที่ดีจะส่งผลกระทบต่อกระบวนการเรียนรู้อย่างยิ่ง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกษม บำรุงเวช (เกษม บำรุงเวช 2530 : 87) ที่สรุปว่า ผู้เรียนขาดแรงจูงใจที่ดีในการเรียนย่อมส่งผลกระทบต่อกระบวนการเรียน

เพราะฉะนั้นแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและโดยวิธีสอนตามคู่มือ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้ในข้อ 3

4. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความคงทนในการฟังภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้ในข้อที่ 4 โดยมีสาเหตุคือ

4.1 หลังจากเสร็จสิ้นการทดลองสอนแล้ว ผู้วิจัยยังคงทำหน้าที่สอนทั้งสองกลุ่ม แนวปฏิบัติในการสอนย่อมเป็นไปในทางเดียวกัน ผู้เรียนได้รับการถ่ายทอดความรู้ในช่วงหลัง ๆ คล้ายคลึงกัน เมื่อมีปัญหามาเรียนถาม ผู้วิจัยก็ต้องอธิบายให้เข้าใจตามหน้าที่

4.2 หลังเสร็จสิ้นการทดลอง ทางโรงเรียนได้จัดสอบประจำภาค ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่ม ต้องทบทวนเนื้อหาเพื่อเตรียมสอบ จึงมีส่วนทำให้การทดลองผิดพลาด ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

ทวนเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ความคงทนในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้ในข้อที่ 4

5. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความคงทนในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้ในข้อที่ 5 ดังนี้ คือ

5.1 จากการสังเกตการณ์ที่ผู้เรียนได้รับปัจจัยป้อนเข้าอย่างใดความหมาย เป็นเวลาพอสมควร เมื่อผู้เรียนพร้อม ผู้เรียนจะพูดออกมาได้อย่างอัตโนมัติ (Krashen, 1983 : 15, 35) นอกจากผู้เรียนในกลุ่มทดลองจะได้อ่านอย่างเดียวก่อน ไม่มีการพูดจนกว่าจะพร้อมเพราะฉะนั้นการได้ฟังตลอดเหมือนเป็นการย้ำหรือซ้ำ การกระทำอะไรก็ตามที่ซ้ำหรือย้ำอยู่เสมอจะทำให้ผู้เรียนเกิดความจำได้ดี ดังที่ หวี ห่อแก้ว (หวี ห่อแก้ว 2517 : 71) ได้กล่าวไว้ว่า การไขว่คว้าสัมผัสซ้ำ ๆ หรือการฝึกทำอะไรซ้ำ ๆ กัน เป็นบ่อเกิดของความจำและทำให้การจำดียิ่งขึ้น

ทวนเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ความคงทนในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้ในข้อที่ 5

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะซึ่งอาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนดังนี้

คือ

1.1 ในการที่ผู้สอนจะนำขั้นตอนการสอนของกลุ่มทดลองไปใช้ ควรจะได้ฝึกให้ผู้เรียนได้คุ้นเคยและคลายความกังวลในการเรียนด้วยวิธีนี้

1.2 ผู้สอนอาจจะนำขั้นตอนในการสอนของกลุ่มทดลองไปปรับปรุงใช้กับคู่มือครู โดยการให้ฟังจนจนใจแล้วว่าเขาใจ จึงให้ผู้เรียน Repeat ในตอนสุดท้าย

1.3 ใช้วิธีโอประกอบการสอนกับวิธีนี้จะทำให้การสอนน่าสนใจและผู้เรียนตั้งใจเรียนด้วย

1.4 ผู้สอนที่จะนำขั้นตอนการสอนของกลุ่มทดลองไปใช้ ควรจะเป็นผู้ที่กล้าแสดงออก เพราะผู้สอนต้องแสดงบทบาทสมมติหน้าห้องเรียน กล้าที่จะใช้ภาษาทางประกอบการสอน

1.5 ผู้สอนที่จะนำขั้นตอนการสอนของกลุ่มทดลองไปใช้ ไม่ควรให้ผู้เรียนฟังจากเทปทุกครั้ง ควรสลับให้ผู้สอนพูดเองบ้าง แสดงท่าทางประกอบ ซึ่งทำให้การสอนจะสนุกสนานขึ้นมาก และผู้เรียนต้องการที่จะร่วมแสดงด้วย

1.6 การใช้วิธีสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกและกล้าพูด

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาในเรื่องเดียวกันนี้กับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หรือผู้ที่กำลังจะเริ่มเรียนภาษาอังกฤษว่าจะมีความสามารถในการฟัง - การพูด แตกต่างกันหรือไม่

2.2 ควรศึกษาในเรื่องเดียวกันนี้กับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หรือผู้ที่กำลังจะเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้ศึกษาพัฒนาการของแรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนภาษา

2.3 ควรศึกษาในเรื่องเดียวกันนี้กับวิชาที่เป็นภาษา เช่น ภาษาเยอรมัน ภาษาฝรั่งเศส เพื่อศึกษาในเรื่องความสามารถในการฟัง การพูด แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนว่ามีความแตกต่างอย่างไร

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะซึ่งอาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนดังนี้

คือ

1.1 ในการที่ผู้สอนจะนำขั้นตอนการสอนของกลุ่มทดลองไปใช้ ควรจะได้ฝึกให้ผู้เรียนได้คุ้นเคยและคลายความกังวลในการเรียนด้วยวิธีนี้

1.2 ผู้สอนอาจจะนำขั้นตอนในการสอนของกลุ่มทดลองไปปรับปรุงใช้กับคู่มือครู โดยการให้ฟังจนจนใจแล้วว่าเขาใจ จึงให้ผู้เรียน Repeat ในตอนสุดท้าย

1.3 ใช้วิดีโอประกอบการสอนกับวิธีนี้จะทำให้การสอนน่าสนใจและผู้เรียนตั้งใจเรียนด้วย

1.4 ผู้สอนที่จะนำขั้นตอนการสอนของกลุ่มทดลองไปใช้ ควรจะเป็นผู้ที่กล้าแสดงออก เพราะผู้สอนต้องแสดงบทบาทสมมติหน้าห้องเรียน กล้าที่จะใช้ภาษาทางประกอบการสอน

1.5 ผู้สอนที่จะนำขั้นตอนการสอนของกลุ่มทดลองไปใช้ ไม่ควรให้ผู้เรียนฟังจากเทปทุกครั้ง ควรสลับให้ผู้สอนพูดเองบ้าง แสดงท่าทางประกอบ ซึ่งทำให้การสอนจะสนุกสนานขึ้นมาก และผู้เรียนต้องการที่จะร่วมแสดงด้วย

1.6 การใช้วิธีสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกและกล้าพูด

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาในเรื่องเดียวกันนี้กับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หรือผู้ที่กำลังจะเริ่มเรียนภาษาอังกฤษว่าจะมีความสามารถในการฟัง - การพูด แยกต่างกันหรือไม่

2.2 ควรศึกษาในเรื่องเดียวกันนี้กับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หรือผู้ที่กำลังจะเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้ศึกษาพัฒนาการของแรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนภาษา

2.3 ควรศึกษาในเรื่องเดียวกันนี้กับวิชาที่เป็นภาษา เช่น ภาษาเยอรมัน ภาษาฝรั่งเศส เพื่อศึกษาในเรื่องความสามารถในการฟัง การพูด แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนว่ามีผลอย่างไร

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าดวงษ์ จิตวิทยาการศึกษา ศรีเคหการพิมพ์ กรุงเทพมหานคร
2528, 274 หน้า
- กรรณิการ์ ทองทา การเปรียบเทียบความเข้าใจและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยการสอนด้วยวิธีการ อาร์ เอส เอ็ม
และวิธีการโคลซ ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2528, 126 หน้า อัครสำเนา
- กาญจนา เกียรติประวัติ วิธีสอนทั่วไปและทักษะการสอน กรุงเทพฯ วัฒนาพานิช
2524, 175 หน้า
- กาญจนา ปราบพล การสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเพื่อการสื่อสาร ระดับมัธยม
และอุดมศึกษา Thai/TESOL's Occasional Paper No. 1984/2
- กานดา ณ ถลาง วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา ไทวัฒนาพานิช กรุงเทพฯ
2515, 105 หน้า
- เกษม บำรุงเวช การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการ
ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนอ่านโดย
วิธี MIA และวิธีสอนอ่านตามคู่มือครู ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2530, 238 หน้า อัครสำเนา
- คณะมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน รายงานการวิจัย เรื่อง
ความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพฯ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน 2528, 345 หน้า
- ชม ภูมิภาค จิตวิทยาการเรียนการสอน สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด 2516,
238 หน้า
- /ชวาล แพทย์กุล เทคนิคการวัดผล วัฒนาพานิช 2520, 407 หน้า

ชัยพร วิชาวุธ จิตวิทยานับประสบการณ์ โรงพิมพ์บริษัทสารมวลชน จำกัด
2519, 198 หน้า

_____ ความจำมนุษย์ โรงพิมพ์ชวนพิมพ์ 2520, 166 หน้า

ทวี ทอแก้ว จิตวิทยาการศึกษา โรงพิมพ์โอเคียนสโตร์ 2517, 172 หน้า

นิยม สารรัตน์ การเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
ระหว่างผู้เรียนในโปรแกรมวิทยาศาสตร์กับผู้เรียนในโปรแกรมศิลปภาษา ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9 วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์ 2524, 90 หน้า อักสำเนา

นันทพร ศุขศิริพงษ์ การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้
คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัด
ที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบ วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2526, 168 หน้า อักสำเนา

บวรเพ็ญ ทิวะเวช เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ
และการสอนตามคู่มือครู วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2530, 148 หน้า อักสำเนา

บุญเจิด ภิญโญอินตพงษ์ การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 285 หน้า

บัลดังก์ บทเจริญ การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการเรียนการสอนแบบเอกภาพและแบบ 9 ชั้น
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526,
266 หน้า อักสำเนา

เบญจมา สืบเสน การศึกษาดุลสัมฤทธิ์ทักษะการฟัง การพูดและแรงจูงใจในการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีฝึกความเข้าใจแบบสุตทัศน์า
เคลลี วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2530, 158 หน้า อักสำเนา

ประสาธ อิศรปรีดา จิตวิทยาการเรียนรู้กับการสอน สำนักพิมพ์กราฟิกอาร์ต 2523,
195 หน้า

พวงเพ็ญ อินทรประวัติ รวบรวมบทความการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ โครงการ
บริการทางวิชาการ ฝ่ายวิชาการมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา 2523,
367 หน้า

พรพนธ์ศรี เจริญธรรมสาร ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล ซึ่งตั้งอยู่ในท้องที่การศึกษา 5 กรุงเทพมหานคร
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524, 115 หน้า

เพ็ญศรี ปิยะพุม การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ความสนใจและความคงทนในการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัด
การใช้ภาษาที่เป็นเกม และการสอนโดยใช้ภาษาในแบบเรียน วิทยานิพนธ์
กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2529, 172 หน้า
อัครสำเนา

มะนิยา เลิศลาย สมรรถภาพด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสะเดา "ซรรค์ชัยกับพาดาน์ท่อนสุรณ" อ.สะเดา
จ.สงขลา วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2528, 135 หน้า
อัครสำเนา

เขาวพา เกษะคุปต์ ทฤษฎีกระบวนการกลุ่มนสัมพันธ์สำหรับสอนระดับประถมศึกษา
วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2517, 297 หน้า อัครสำเนา

เขาวลักษ์ณ์ บุญศิริ การเปรียบเทียบความเข้าใจภาษาอังกฤษด้านการฟังจากการสอน
โดยใช้เทปกับการสอนโดยใช้สไลด์เทป วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2522, 126 หน้า อัครสำเนา

รัชณี สิริมาลา การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบทีแนะ
(Suggestopedia) กับวิธีสอนตามคู่มือครู วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2529, 163 หน้า อัครสำเนา

ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา ศึกษาพรจำกัค

2528, 314 หน้า

วิเชียร เกตุสิงห์ หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เรือนอักษร

2524, 153 หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวงศึกษาธิการ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521

จงเจริญการพิมพ์ 2520, 210 หน้า

ศึกษานิเทศก์ หน่วยงาน, กรมสามัญศึกษา รายงานสรุปปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรวิชา

ภาษาอังกฤษ 2521, ม.ป.ท.

สมจิตร วรณวิไลย การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้วิชา

ภาษาอังกฤษ โดยการสอนเสริมและไม่เสริมวัฒนธรรมเจ้าของภาษาของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2527, 133 หน้า อักสำเนา

สุคา ชาตรีนันท์ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้

วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R.

(Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู

ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2528,

168 หน้า อักสำเนา

สุธีรา เหมะศิลป์ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในวิชาการอ่านอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 4 โดยการใช้เอกสารจริงและหนังสือแบบเรียน ปริญญาโท กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2529, 121 หน้า อักสำเนา

สุไร พงษ์ทองเจริญ วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน โรงพิมพ์ประมวลศิลป์

2525, 217 หน้า

หทัย ต้นหยง การเขียนหนังสือแบบเรียน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2528, 324 หน้า

หทัย ตันหยง การผลิตหนังสือสำหรับเด็ก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิมพ์โลก
2525, 523 หน้า

อมร รักษาสิทธิ์ ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กไทย สารพัฒนาหลักสูตร
40 : (34 - 35) กรกฎาคม 2528

อมรา รักษาณี การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
เจตคติ และความคงทนในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
ที่ได้รับการสอนโดยวิธีวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคกับการสอนโดย
ใช้คู่มือครู ปรียุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2529, 185 หน้า อัดสำเนา

อารีย์ แวชาญ การเปรียบเทียบการสอนสำนวนภาษาอังกฤษ โดยสอดแทรก
วัฒนธรรมโดยให้อาความหมายของสำนวนจากปริบท และโดยการสอนตามคู่มือครู
ปรียุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2529, 214
214 หน้า อัดสำเนา

อารีนาฏ แก้วแว่น้อย ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลที่ตั้งอยู่ในท้องที่การศึกษา 3 กรุงเทพมหานคร
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524, 115 หน้า อัดสำเนา

อภิรุณ วรสัตยาภรณ์ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยชุดการสอนมินิคอร์สกับการสอน
ตามคู่มือครู ปรียุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2529, 255 หน้า อัดสำเนา

อจธรา วงศ์โสธร "ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังและแรงจูงใจของนักศึกษาต่อผลสัมฤทธิ์
ในวิชาภาษาอังกฤษ" วารสารภาษา 6 : (1 - 2) 2519

Brown, Dorothy F. "Group Why and How?" Guidelines : A Periodical
for Classroom Language Teacher. 4(2) : 10 - 12, December, 1982.

- Ferguson, George A. Statistical Methods for the Behavioral Education. 3 rd. ed., New York, McGraw-Hill Book Company, 1971. 492 p.
- Finocchiaro, Mary. "Reflections on the Past, the Present and the Future," English Teaching Forum. 20(3) : 2 - 13, 1982.
- Girard, Denis. "Motivation : The Responsibility of the Teacher," English Language Teaching Journal. January, 1979. 102 p.
- Griffee, Dale T. "Listen and Act : From Simple Actions to Classroom Drama," English Teaching Forum. 14(2) : 18 - 23 April 1986.
- Gulley, Halbert E. "The Group in Discussion," in Discussion Conference and Group Process. p. 63, New York, : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1963.
- Jakobovitz, Leon A. Foreign Language Learning : A Psycholinguistic Analysis of the Issues. Rowley - Massach esettes : Newbury House 1971. 336 p.
- John, Oller W. Language Tests at School. Longman Group Ltd. 1979. 492 p.
- Kalivoda, Theodore B. "Learning to Listen : What Can Be Done," English Teaching Forum. 18(4) : 2, 1980.
- Krashen, Stephen D. Principles and Practice in Second Language Acquisition. Pergamon Press. 1982. 202 p.
- ✓ Krashen, Stephen D, and Robin C. Scarcella. Research In Second Language Acquisition. Newbury House, Massachusetts, 1980. 181 p.
- Krashen, Stephen D, and Tracy D. Terrell. The Natural Approach : Language Acquisition in the Classroom. Oxford : Pergamon Press, 1983. 183 p.
- Loneragan, Jack. Video in Language Teaching. Cambridge University Press, 1984. 134 p.
- Murry, Henry A. "Exploration in Psychology," A Clinical and Experimental Study of Fifty Men of College Age. New York, Oxford University Press, 1983.
- Nation, I.S.P. Language Teaching Techniques. English Language Institute, Victoria University of Wellington, 1979. 172 p.

- Paulston, Christina Bralt and Howard K. Selekman. "Interaction Activities in the Foreign Classroom: How to Grow the Tulip Rose," in Developing Communications Skills. 1983. 492 p.
- Pinter, Donna Dac Krewedl. "The Effects of an Academic Game on the Spelling Achievement of Third Grades," Dissertation Abstracts International. 21710-A, August, 1977.
- Read, Siew - Hean. "Staging Group Activities in the Classroom," Guidelines: A Periodical for Classroom Language Teachers. 4(2) : 1 - 9, December, 1982.
- Renee, Disick S. Individualizing Language Instruction: Strategies and Methods. Harcourt Brace Javanovich, Inc., 1975. 242 p.
- Richards, Jack C. and Theodore S. Rodgers. Approaches and Methods in Language Teaching: A description and analysis. Cambridge University Press. 1986. 171 p.
- Rivers, Wilga M. "Hearing and Comprehending," English Teaching Forum. 18(4) : 16 - 19, 1980.
- Ruth, Parker E. "Small Group Cooperative Learning - Improving Academic, Social Gains in the Classroom," MASSP Bulletin. 69(479) : 48 - 56, March, 1985.
- Samuda, Virginia and Anthony Bruton. "Tango - Seated Pairs in the Language Classroom," English Teaching Forum. XIX(1) : 23 - 25, January,
- Scott, William A. Introduction to Psychological Research. John Wiley & Sons Inc., New York, 1967. 445 p.
- Searle, J.R. Speech Acts. Cambridge University Press, 1978. 203 p.
- Sprenger, Arnold. "Group Work in Foreign - Language Learning: A Report," English Teaching Forum. XI(5) : 12 - 15, November - December, 1973.
- Terrell, Tracy D. "The Natural Approach to Language Teaching: An Update," The Modern Language Journal. 66(2) : 121 - 129, Summer 1982.
- Valette, Rebecca M. Modern Language Testing. New York, Harcourt Brace Javanovich Inc., 1977. 418 p.
- Valette, Rebecca M. and Renee S. Disick. Modern Language Performance Objective and Individualization. New York, Harcourt Brace Javanovich, Inc., 1972.

Zappolo, Celeste. "A Graded Listening Comprehension Program,"
English Teaching Forum. 18(4) : 31, 1981.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการ เรียนภาษาอังกฤษ
- แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนเกี่ยวกับการ เรียนภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่านและพิจารณาข้อความแต่ละข้อ พฤติกรรมและ ความรู้สึกในแต่ละข้อนั้นตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนมากน้อยเพียงใด สิ่งที่สำคัญที่สุดคือขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
2. วิธีตอบแบบสอบถามในข้อหนึ่ง ๆ จะมีช่องว่างให้นักเรียนเลือกตอบ 5 ข้อ คือ มากอย่างยิ่ง มาก ปานกลาง น้อย และน้อยอย่างยิ่ง ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้ออย่างละเอียดถี่ถ้วน เมื่อคิดว่าจะตอบในช่องใดก็ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ให้ตรงกับข้อของนั้น ๆ
3. การตอบแบบสอบถามฉบับนี้ไม่เป็นผลต่อคะแนนการเรียนของนักเรียนแต่ประการใด นักเรียนมีอิสระในการตอบอย่างเต็มที่ คำตอบของนักเรียนจะมีประโยชน์และมีคุณค่ามากที่สุดต่อนักเรียนตอบตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ตัวอย่าง

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการกระทำ				
	มากที่สุด อย่างยิ่ง	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อย อย่างยิ่ง
(๐) เมื่อเปรียบเทียบกับวิชาอื่นๆ แล้ว ข้าพเจ้าชอบวิชา ภาษาอังกฤษ				✓	

คำอธิบาย

จากตัวอย่างข้อ (๐) แสดงว่า เมื่อข้อความที่ให้แสดง ความรู้สึกเมื่อเปรียบเทียบกับวิชาภาษาอังกฤษกับวิชาอื่น ๆ แล้ว นักเรียนต้องการตอบว่า ชอบวิชาภาษาอังกฤษน้อย

ข้อความ	ความรู้อีกหรือการกระทำ	มาก	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อย
		อย่างยิ่ง				อย่างยิ่ง
10.	ข้าพเจ้าต้องการใช้ภาษาอังกฤษในการปรับปรุงชีวิตและอนาคตของข้าพเจ้า					
11.	ข้าพเจ้ามักจะลงใจในการขอร้องให้ครูอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับบทเรียนที่ไม่เข้าใจ					
12.	ข้าพเจ้ามักจะใช้ภาษาอังกฤษสนทนากับเพื่อน ๆ นอกชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ					
13.	ถ้าข้าพเจ้าล้มเหลวในการพูดข้าพเจ้าจะหาวิธีการใหม่ ๆฝึกจนพูดได้ดี					
14.	การเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีนี้ทำให้ข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาอังกฤษสนทนาติดต่อสื่อสารได้					
15.	การเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีนี้ทำให้ข้าพเจ้าฟังภาษาอังกฤษไม่ได้ดี					
16.	ในชั่วโมงภาษาอังกฤษข้าพเจ้ามีความตั้งใจเรียน					

ความรูสึกหรือการกระทำ ขอความ	มาก อย่างยิ่ง
---	---------------------------------------

Listening Test

Tape ScriptPart I

Listen to the sentences. Then choose the best answer which indicates the intonation pattern by marking an / under letter a, b, c or d on your answer sheet.

Example

You hear : Don't go there.

You see : a. Don't go there.

b. Don't go there.

c. Don't go there.

d. Don't go there.

The correct answer is a

1. Excuse me !

2. Can I buy one here ?

3. Where's the market ?

4. They're fifty baht a pair.

5. Sorry, it's not working.

6. Can I walk there ?
7. Shall I wash it or watch it ?
8. It doesn't matter.
9. Shall we go now ?
10. I want some milk and a pound of sugar.

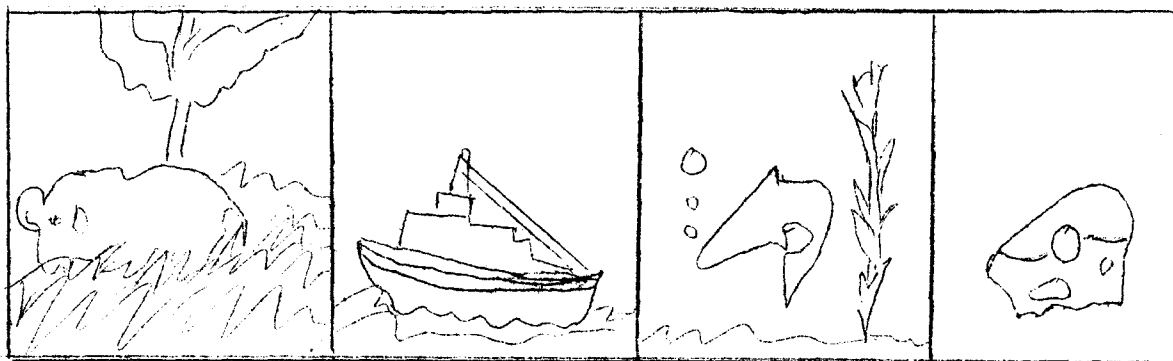
Part II

Look at the pictures. Listen to the sentences then choose the best answer which matches the picture by marking an × under letter a, b, c or d on your answer sheet.

Example

You hear : It's a ship

You see

The correct answer is b.

1. How can I get to the railway station ?
2. I beg your pardon.
3. I'll take 3 kilograms, please.
4. Well, I'll have tuna sandwich, please.
5. Could I come in ?

6. I want to go to the Oriental Hotel.
7. Nice meeting you.
8. I want size five.
9. Sorry, we don't have any pork.
10. Walk down this street and then turn right at the first corner.

Part III

In this part you will hear short conversations. At the end of the conversations you will hear the questions. Then choose the best answer by marking an ~~+~~ under letter a, b, c or d on your answer sheet.

Example

You hear : Bancha is sixteen years old. He comes from
Trang.

Question : How old is Bancha ?

- You see : a. fifteen years old.
b. sixteen years old.
c. seventeen years old.
c. eighteen years old.

The correct answer is b

Conversation 1

Woman : You know, prices are really going up.
I had to pay ten baht for a loaf of bread.
I used to pay only eight baht.

Man : That's all right. I have to pay thirteen baht for a litre
of oil.

Question : 1. How much is a loaf of bread ?

Conversation 2

Jane is reading now. She'll be riding at four o'clock this afternoon. At six o'clock she'll be at home

Question : 2. What will she do in the afternoon ?

Conversation 3

Tom Brook called and wanted to talk to Naree. Lek told him that Naree went out. He said to call him back at 273 - 2576

Question : 3. What were they doing ?

Conversation 4

Woman : How many students do you have in your class ?

Man : In the first term I had 35 students but later 2 boys from Yala joined my class

Question : 4. How many students are there in the class now ?

Conversation 5

Woman : I'd like fried fish, please.

Man : Oh, I'm sorry. There isn't any left.

Woman : That's all right. I'll have fried chicken then.

Question : 5. What will the woman have ?

Conversation 6

Woman : What happened to your daughter ?

Man : She has broken her leg in an accident.

Question : 6. The second speaker is _____

Conversation 7

Woman : Hello, Tom. Are you going to the market ?

Man : No, I'm not. I'm going to the post office.

Woman : Will you go to the cinema ?

Man : No, I won't

Question : 7. Where is the man going to ?

Conversation 8

Woman : Where's Mr. Jones ?

Man : He's gone to Canada, but he'll be back tomorrow. Have you ever been there ?

Woman : No, but I've been to England with my parents.

Question : 8. What country has the woman been to ?

Conversation 9

Woman : Where's the Oriental Hotel ?

Man : It's near the General Post Office.

Woman : How do I get there ?

Man : Walk down this road, or you can take a taxi

Question : 9. How can the woman get to the Oriental Hotel ?

Conversation 10

Woman : I want to order my dinner.

Waiter : I'm very busy, you'll have to wait.

Woman : I've been waiting 10 minutes already.

Waiter : That's not my problem, we have many customers now. If you don't want to wait, you can go to eat somewhere else.

Question : 10. The standard of the language is _____

Conversation 11

Woman : I'd like to see one of these bags, please.
Man : Certainly m'am. Which one do you want to see ?
Woman : The white one
Man : Here you are
Woman : Oh, it's very nice. I like it. How much is it ?
Man : It's 760 baht
Woman : OK. I'll take it.
Question : 11. How much did the woman pay ?

Conversation 12

Man : Excuse me, how can I go to Lumpinee Park ?
Woman : Take the bus number 48.
Man : How often does it run ?
Woman : Every fifteen minutes.
Man : There is a bus coming now. Is that the right one ?
Woman : Yes, I'm going that way too. I'll show you where to get off.
Man : Thank you very much.
Question : 12. What did the man ask the woman about ?

Conversation 13

Man : Does anyone feel like going to see the movie tonight ?
Woman : Yes, but what film ?
Man : Well, how about the "Red Orchid" ?
Woman : Is it a Western ?
Man : Of course, it is.
Woman : It sounds very interesting.
Question : 13. What will they do tonight ?

Conversation 14

Man : Come in. Come in. I'm Mr. Thomson. You are Miss Kunlaya,
aren't you ?

Woman : Yes, that's right. How do you do ?

Man : How do you do ? Please sit down. Well, I've got your
application and I'd like to ask you some questions.

Question : 15. The standard of the language is _____.

Speaking Test

Direction

In this part you will see the pictures. Then you will hear the question. Answer the questions by recording in the tape recorder

1. I'd like to see one of these shirts.
2. Good morning, m'am/sir. What can I do for you ?
3. Excuse me. How can I go to the temple ?
4. Can you lend me your newspaper ?
5. Do you know a good hotel here ?
6. What movie should I see ?
7. Can I help you ?
8. How do you do ?
9. You have the wrong number.
10. Good morning. How are you ?

Listening Test

สำหรับนักเรียน

Part I Listen to the sentence. Then choose the best answer which indicates the intonation pattern by marking an X under the letter a, b, c or d on your answer sheet.

Example

You hear : Don't go there

You see : a. Don't go there

b. Don't go there

c. Don't go there

d. Don't go there

The correct answer is a

1. a. Excuse me !

c. Excuse me !

b. Excuse me !

d. Excuse me !

2. a. Can I buy one here ?

c. Can I buy one here ?

b. Can I buy one here ?

d. Can I buy one here ?

3. a. Where's the market ?

c. Where's the market ?

b. Where's the market ?

d. Where's the market ?

4. a. They're fifty baht a pair.

c. They're fifty baht a pair.

b. They're fifty baht a pair.

d. They're fifty baht a pair.

5. a. Sorry, it's not working.

c. Sorry, it's not working.

b. Sorry, it's not working.

d. Sorry, it's not working.

6. a. Can I/walk there? c. Can I walk there?
 b. Can I walk there? d. Can I walk there?
7. a. Shall I/wash it or watch it? c. Shall I/wash it or watch it?
 b. Shall I/wash it or watch it? d. Shall I wash it or watch it?
8. a. It doesn't matter. c. It doesn't matter.
 b. It doesn't matter. d. It doesn't matter.
9. a. Shall we go now? c. Shall we go now?
 b. Shall we go now? d. Shall we go now?
10. a. I want some milk and a pound of sugar.
 b. I want some milk and a pound of sugar.
 c. I want some milk and a pound of sugar.
 d. I want some milk and a pound of sugar.

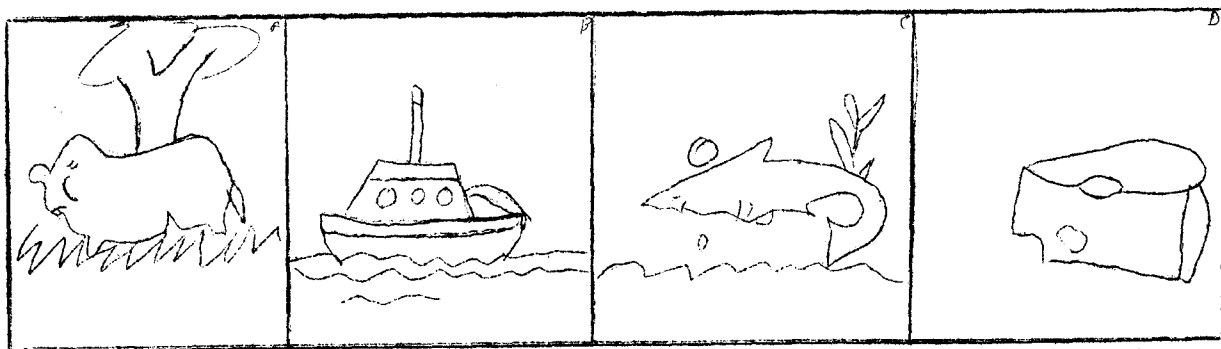
Part II

Look at the pictures. Listen to the sentences then choose the best answer which matches the picture by marking an $\times$ under letter a, b, c or d on your answer sheet.

Example

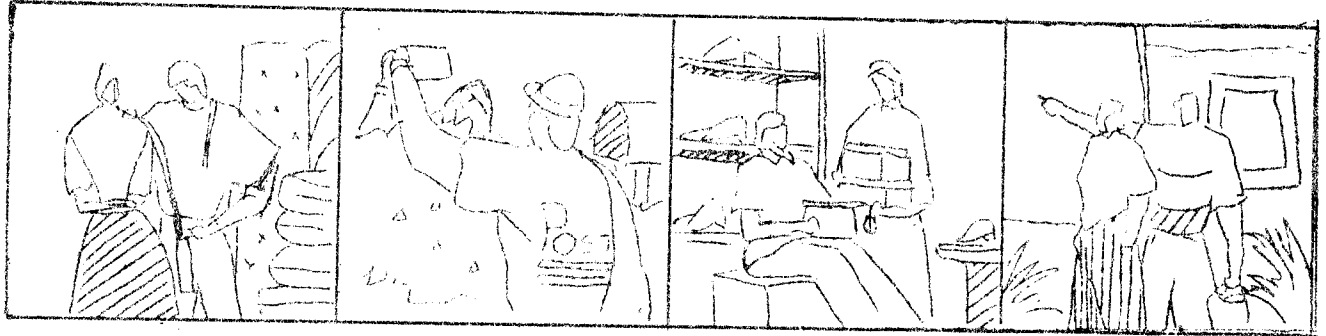
You hear : It's a ship.

You see :

The correct answer is b.

1.

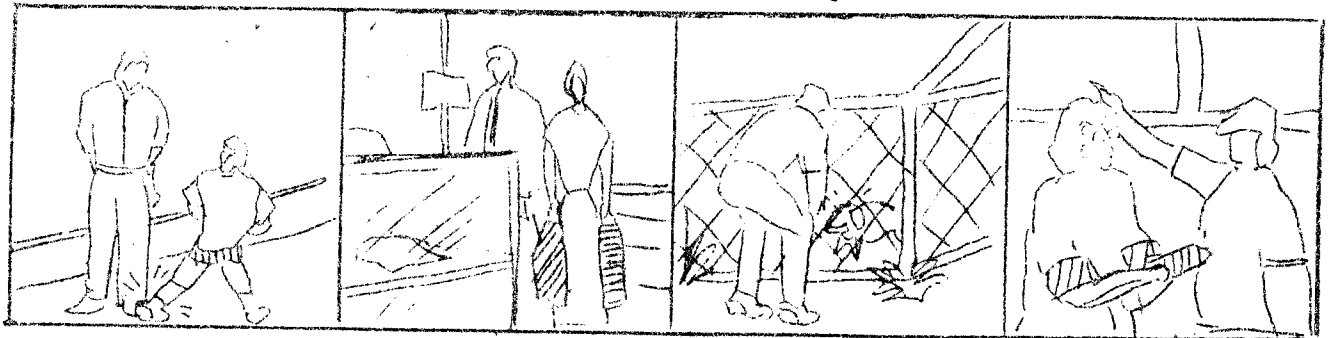
a

b

c

d

2.

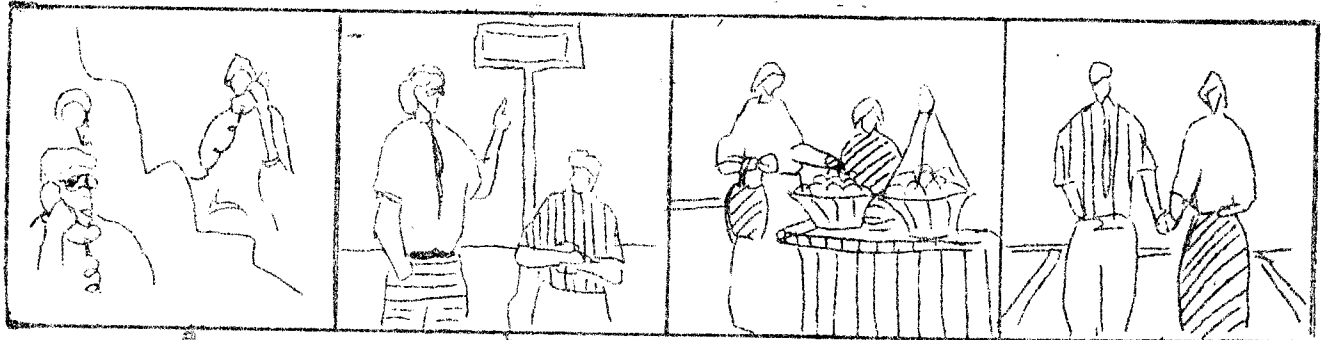
a

b

c

d

3.

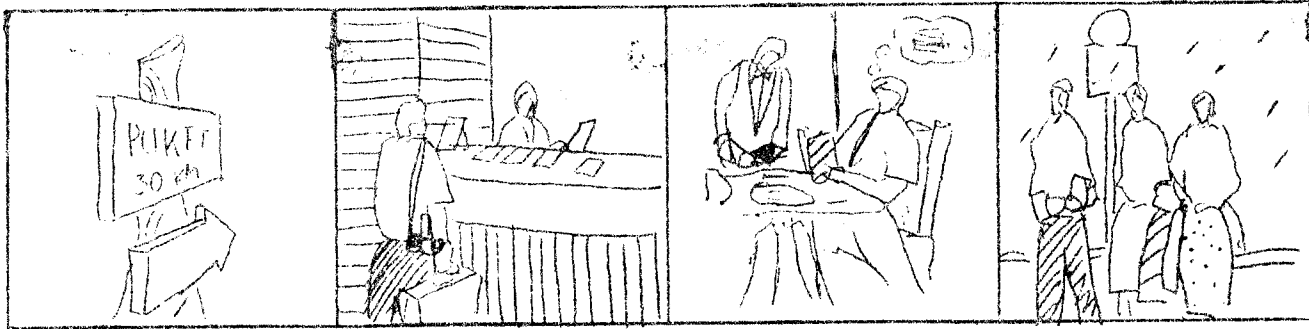
a

b

c

d

4.

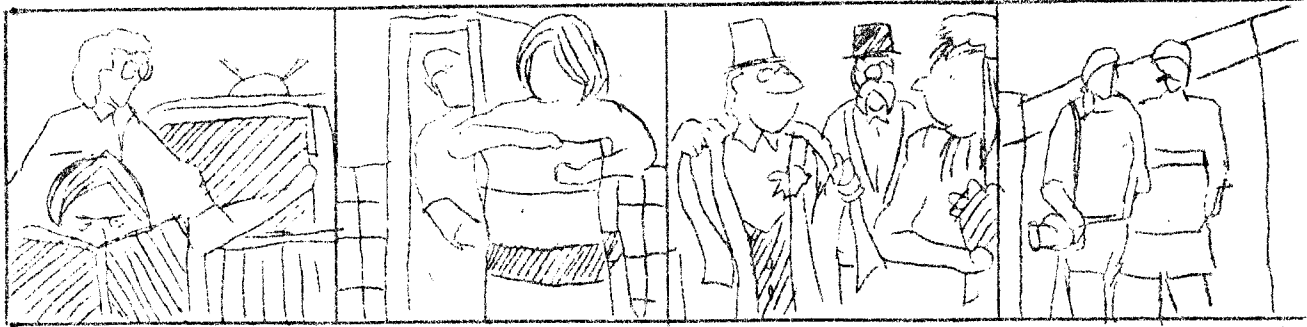
a

b

c

d

5.

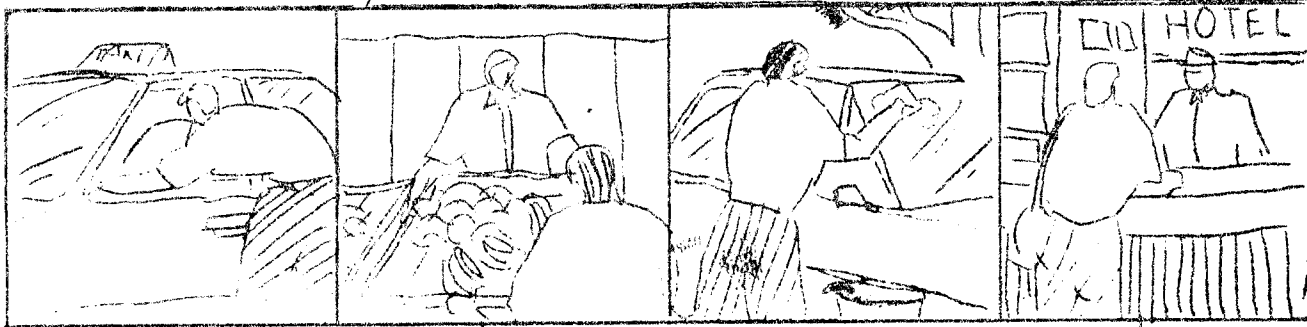
a

b

c

d

6.

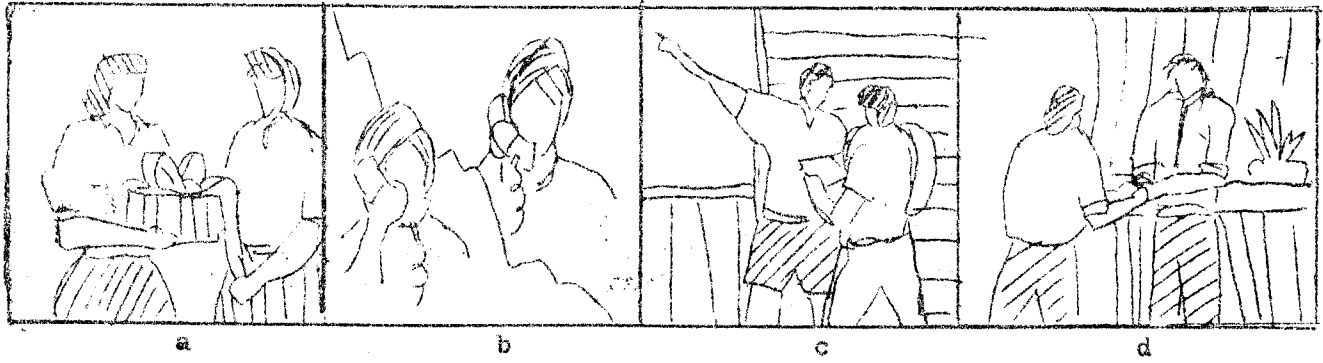
a

b

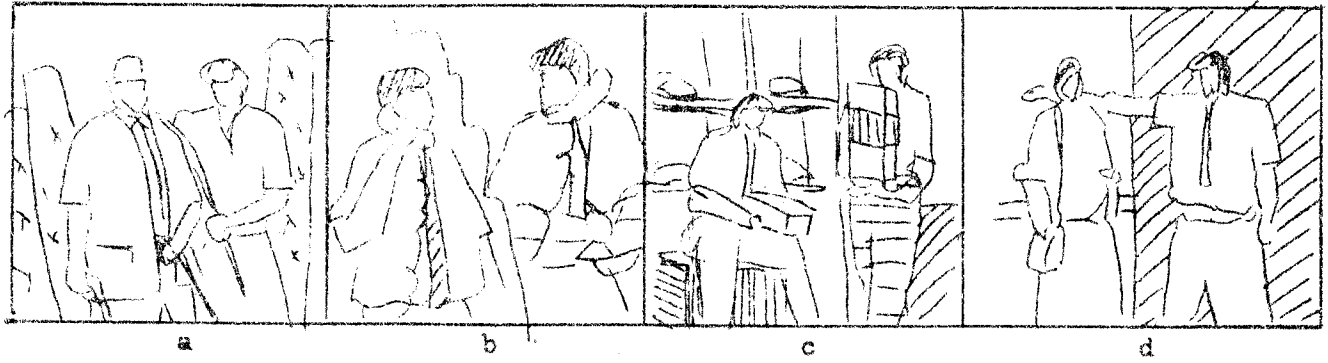
c

d

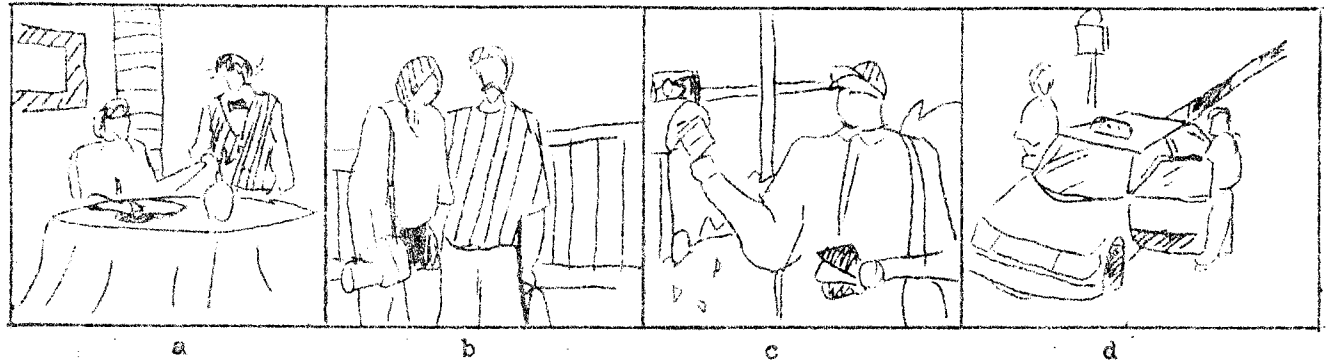
7.

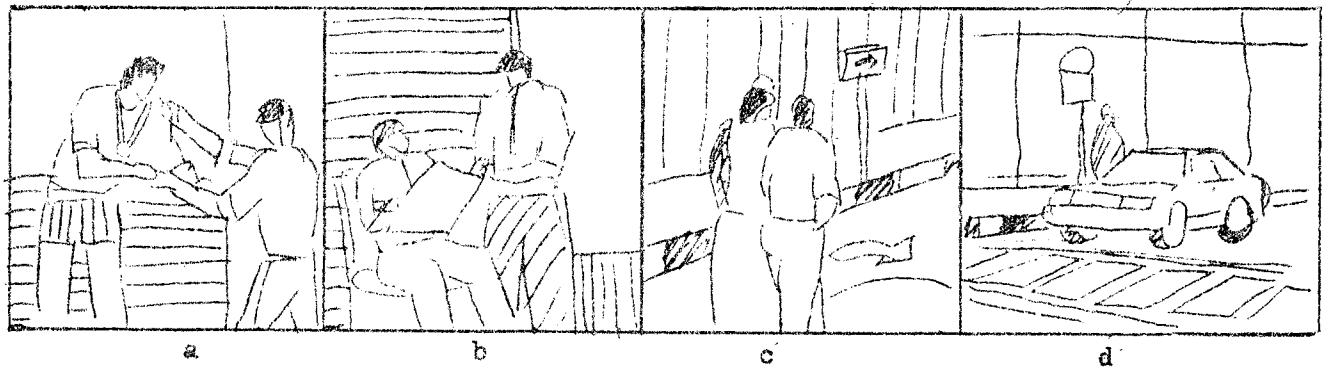
8.

9.

10.

Part III

In this part you will hear short conversations. At the end of the conversations you will hear the questions. Then choose the best answer by marking an X under the letter a, b, c or d on your answer sheet.

Example

You hear : Bancha is sixteen years old. He comes from
Trang.

Question : How old is Bancha ?

You see : a. fifteen years old c. seventeen years old
b. sixteen years old d. eighteen years old

The answer is : b

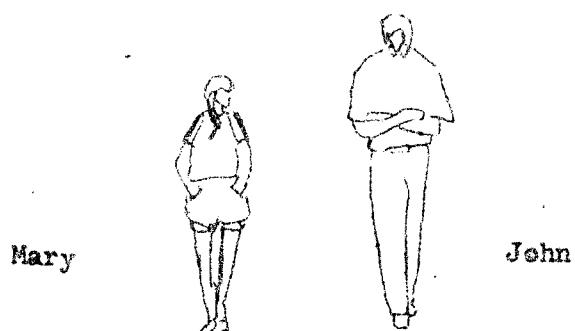
1. a. 13 baht	c. 10 baht
b. 12 baht	d. 8 baht
2. a. Reading	c. Riding
b. Be at home	d. Driving
3. a. They were going out.	c. They were speaking.
b. They were talking	d. They were telephoning.
4. a. 35	c. 37
b. 36	d. 38
5. a. Fried fish.	c. Rice and chicken.
b. Rice and fish.	d. Fried chicken.

6.	a. happy	c. sad
	b. bored	d. angry
7.	a. The market.	c. The cinema.
	b. The post office.	d. The party.
8.	a. England	c. Ireland
	b. Canada	d. Scotland
9.	a. Walk to a taxi.	c. Walk to a clock tower.
	b. Walk down a road.	d. Walk down the road or take a taxi.
10.	a. formal	c. impolite
	b. familiar	d. very polite
11.	a. 700 baht	c. 706 baht
	b. 760 baht	d. 716 baht
12.	a. The place to get on a bus.	c. The way to Lumpinee Park.
	b. The time to get on a bus.	d. The age of Lumpinee Park.
13.	a. To go to the party.	c. To visit their friends.
	b. To shop.	d. To see the movie.
14.	a. Thai	c. American
	b. Western	d. Chinese
15.	a. formal	c. impolite
	b. familiar	d. informal

Speaking Test

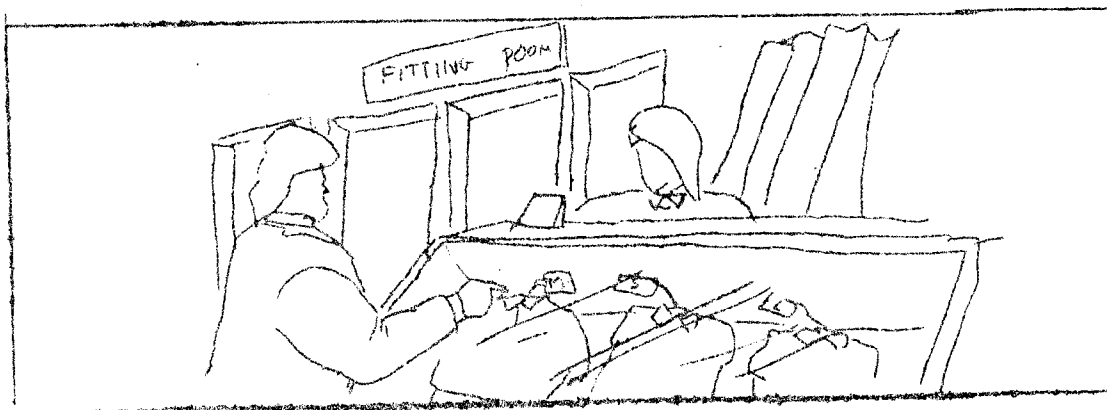
Direction

Look at the picture. Listen to the questions, then answer the questions by using the picture for guiding

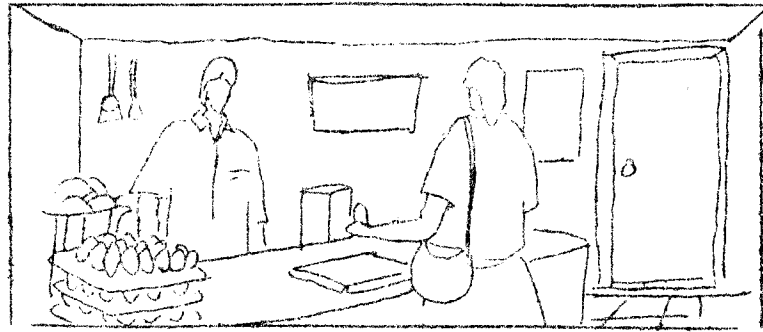
Example

You hear : Who is taller ?

You answer into the tape recorder : John is taller than Mary.

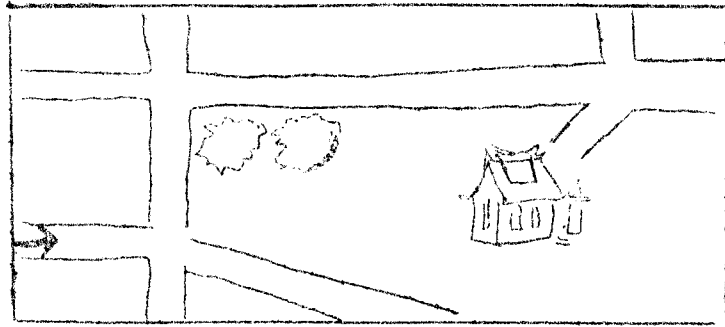

2

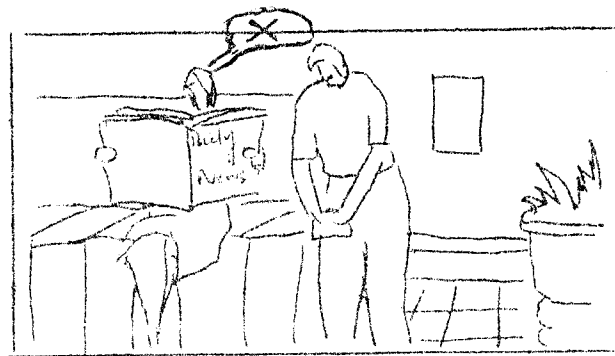

3

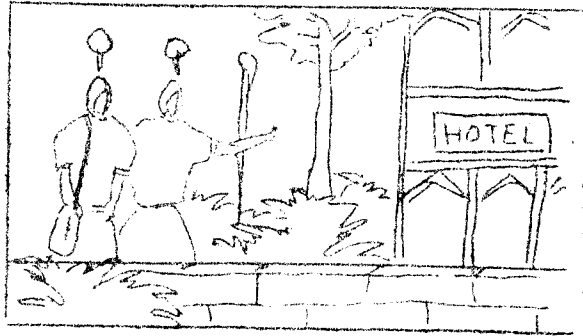
start →

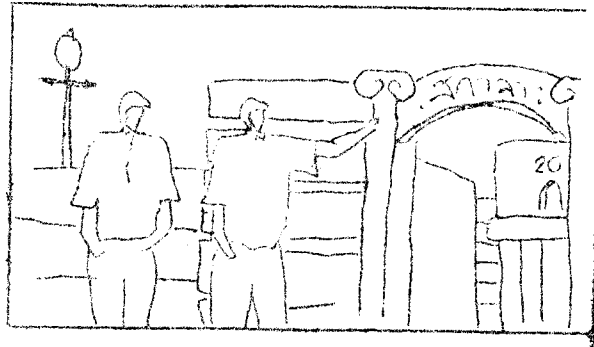
4

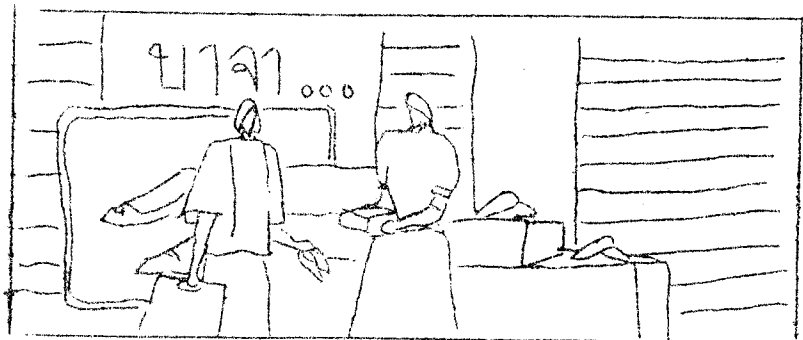
5

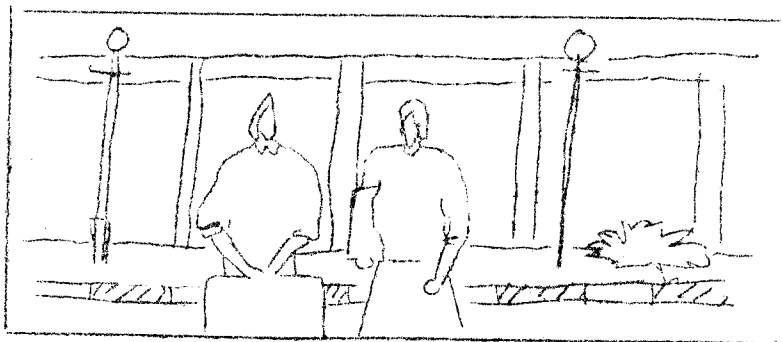
6

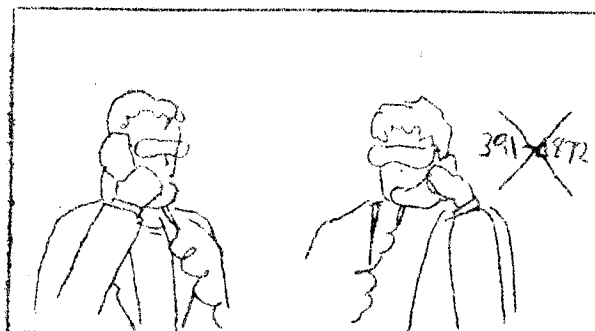
7

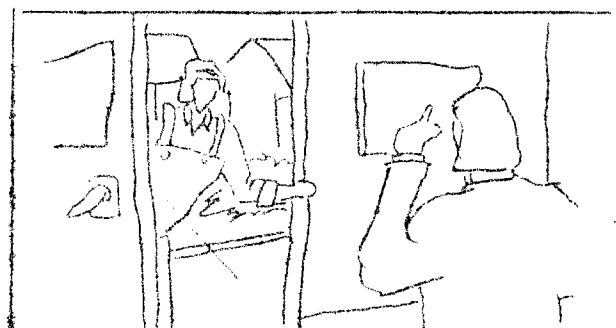
8

9

10

ภาคผนวก ข

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตาราง 7 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก (t)
	X	S ²	X	S ²	
1	3.20	1.17	2.13	.55	3.14
2	3.80	.89	2.86	.69	2.94
3	3.27	.93	2.07	.35	4.13
4	4.13	.55	3.13	.98	3.23
5	2.53	1.41	1.67	.38	2.46
6	4.07	.50	2.53	.69	5.31
7	4.00	1.57	2.87	1.12	2.63
8	4.33	.38	3.20	.60	4.35
9	4.53	.41	3.47	.41	4.81
10	4.33	.38	3.80	.46	2.21
11	4.00	.86	3.07	.49	3.10
12	2.73	.92	1.87	.41	2.96
13	4.00	.43	2.87	.84	3.89
14	4.20	.46	2.80	.89	4.67
15	4.20	.74	3.33	.81	2.72
16	4.00	.43	2.93	.35	4.65
17	4.47	.27	3.47	.55	4.34
18	4.00	1.14	2.73	1.21	3.22
19	4.20	.46	3.53	.27	3.05
20	4.20	1.17	3.33	.38	2.72

ตาราง 8 ค่าความยากง่าย(p)และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง

ข้อ	p	r	ข้อ	p	r
1	.73	.17 *	19	.72	.35
2	.77	.31	20	.81	.41
3.	.76	.13 *	21	.47	.34
4.	.69	.22	22	.38	.34
5.	.55	.21	23	.47	.31
6.	.48	.12 *	24	.63	.26
7.	.37	.29	25	.82	.23
8.	.54	.15 *	26	.69	.36
9.	.53	.12 *	27	.88	.33
10	.35	.29	28	.71	.22
11	.89	.37	29	.85	.32
12	.33	.34	30	.62	.27
13	.66	.32	31	.69	.22
14	.51	.39	32	.71	.21
15	.89	.18 *	33	.78	.26
16	.94	.32	34	.40	.45
17	.92	.31	35	.28	.24
18	.79	.31			

หมายเหตุ * หมายถึง ข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

ตาราง 9 ค่าอำนาจจำแนกแบบทดสอบการพูด

ข้อ	กลุ่ม	$\bar{X}$	S	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	กลุ่มสูง	76.77	12.70	2.22
	กลุ่มต่ำ	65.00	13.76	
2	กลุ่มสูง	77.38	13.14	2.09
	กลุ่มต่ำ	65.42	15.45	
3	กลุ่มสูง	82.15	11.61	2.98
	กลุ่มต่ำ	65.00	16.86	
4	กลุ่มสูง	70.54	13.35	2.51
	กลุ่มต่ำ	55.92	15.76	
5	กลุ่มสูง	64.31	6.16	4.60
	กลุ่มต่ำ	62.75	15.65	
6	กลุ่มสูง	78.77	10.45	2.06
	กลุ่มต่ำ	67.42	16.69	
7	กลุ่มสูง	84.77	5.33	4.85
	กลุ่มต่ำ	62.75	15.44	
8	กลุ่มสูง	73.54	25.67	1.78
	กลุ่มต่ำ	57.08	20.05	
9	กลุ่มสูง	85.69	6.37	2.70
	กลุ่มต่ำ	72.92	15.77	
10	กลุ่มสูง	81.57	10.46	5.02
	กลุ่มต่ำ	56.67	14.19	

ภาคผนวก ก

แผนการสอนทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง

แผนการสอนที่ 1 Introductions and Greeting

จุดประสงค์

1. ให้นักเรียนสามารถใช้คำทักทายและแนะนำตนเองได้
2. ให้นักเรียนเข้าใจวิธีการทักทายและอำลาแบบสุภาพ
3. ให้นักเรียนสามารถแนะนำผู้อื่นได้

เนื้อหา

1. A : Hello, sir. I'm Nitaya Borisoot.
 B : How do you do, Miss. Borisoot ?
 A : Please call me "Nit".
 B : All right, Nit. I'm Oshi Sakato.
 A : Nice to meet you.
2. A : Hello. Terry.
 B : Hi, Boon. How are you ?
 A : Fine, thanks, and you ?
 B : Pretty good.
3. A : Good bye, Mr. Sakato.
 B : Good bye, Dara. It was nice meeting you
 A : Nice meeting you, too.

สื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. หุ่น
3. บัตรสถานการณ์
4. เทป

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ลำดับขั้นการจัดกิจกรรม	สภาพการจัดกิจกรรม
1. ดึงฟังโดยรวมทั้งหมด 2. ให้นักเรียนฟังทีละประโยค 3. ดึงฟังและสื่อความหมายประกอบ 4. ดึงฟังเพื่อทบทวน 5. ดึงฟังและแสดงท่าประกอบ	1. นักเรียนฟังบทสนทนา 1 โดยไม่ต้องพูดตาม 2. ในขณะที่นักเรียนฟังบทสนทนา 1 ครูจะให้รูปภาพประกอบตามไปด้วย ฉะนั้นนักเรียนจะได้เห็นภาพขณะเดียวกันได้ฟังเสียงควบคู่กัน ให้นักเรียนฟังทีละประโยค หรือทีละส่วน พร้อมทั้งให้รูปภาพประกอบตามแต่ละประโยค 1. ให้นักเรียนฟังบทสนทนา 1 อีกครั้ง โดยที่ในครั้งนี้ นักเรียนจะดูภาพประกอบตามไปด้วยและแสดงท่าทางประกอบ จากบทสนทนา 1 เป็นเรื่องของการตกท้าย นักเรียนจะสัมผัสมือซึ่งกันและกัน ในขณะที่แนะนำ นักเรียนจะชี้ที่ตัวเอง 2. ในขณะที่แสดงท่าทางประกอบ นักเรียนพูดตามได้ แต่ไม่ให้มีเสียงออกมา 1. ให้นักเรียนฟังบทสนทนา 2 และบทสนทนา 3 พร้อมกับรูปภาพประกอบตามไปด้วย 1. ให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบพร้อมทั้งพูดตามได้ แต่ไม่ให้มีเสียงออกมา เช่น ในเรื่องเป็นการตกท้าย และกล่าวคำอำลา ให้นักเรียนสัมผัสมือซึ่งกันและกัน หรือแสดงท่าโบกมืออำลา (Gesture)

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	สภาพการจัดกิจกรรม
6. ให้นักเรียนพูดในสถานการณ์	1. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 6 คน แจกบัตรสถานการณ์ ให้เตรียมบทสนทนา และเตรียมแสดง 2. ตัวแทนของแต่ละกลุ่มออกมาแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้น

Group Work

Situation for role - playing

1. You see a foreigner near your house. Go out to meet him or her.

2. Take your new friend to meet someone in the class.

3. Bancha had a party last week. Five friends came.

They were Sri, Nukun, Maitree, Charn and Terry. Terry knows Bancha and Maitree. She is Sri's good friend, but she doesn't know Nukun or Charn.

a) Show what happens when Terry comes in and meets the others at the party.

b) Show what happens when Terry leaves the party.

c) Show your skit to the class.

4. Students do the exercises in the books.

แผนการสอนที่ 2 Giving and Asking for Suggestion

จุดประสงค์

ให้นักเรียนสามารถแนะนำว่าควรทำอะไร หรือไปไหนได้

เนื้อหา

1. A : I beg your pardon.
 B : Yes, can I help you ?
 A : Well, I'd like to find a good Chinese restaurant.
 Can you tell me the name of a good one ?
 B : Hmm ... the Peking Restaurant is very good.
 It's just around the corner. And the food
 is not expensive.
 A : Thank you very much.
 B : Are you from the United States ?
 A : No, I'm English. My name is Charles Sherman.
 B : It's nice to meet you. My name is Nit.
 A : Are you a student, Nit.
 B : No, I'm a salesgirl.
2. A : Hello, can we help you ?
 B : Oh, yes. Thank you. My friend and I would like
 to go to a nice place outside the town. Where should
 we go ?

A : Well, you can go to the seashore or how about
the waterfall ? The waterfall is very beautiful.

B : I don't know. What do you think, waterfall ?

C : I don't know. We don't have much time.

A : The waterfall is closer.

B : Yes. The waterfall sounds nice. Uh.....how
should we go ?

A : There's a bus across the street.

B : Thank you for your help.

A : That's quite all right. I hope you have a nice
time.

B + C : Thanks.

ข้อการสอน

1. รูปภาพ
2. หุ่น
3. เทป
4. บัตรสถานการณ์

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ลำดับขั้นการสอน	สภาพการจัดกิจกรรม
1. ดึงฟังโดยรวมทั้งหมด	1. ให้นักเรียนฟังบทสนทนา 1 ให้จบโดยไม่ ต้องพูดตาม
2. ให้นักเรียนฟังทีละประโยค	2. ในขณะที่นักเรียนฟังบทสนทนา 1 ครูจะ เสนอรูปภาพประกอบตาม
3. ดึงฟังและสื่อความหมาย ประกอบ	ให้นักเรียนฟังทีละประโยค พร้อมทั้งดูภาพ ประกอบตามแต่ละประโยค
4. ดึงฟังเพื่อทบทวน	ให้นักเรียนฟังบทสนทนา 1 อีกครั้ง โดยที่ใน ครั้งนี้ นักเรียนจะดูภาพ และแสดงท่าทางประกอบ
5. ดึงฟังและแสดงท่าประกอบ	นักเรียนสามารถพูดตามได้ แต่ไม่ให้มีเสียงออกมา ให้นักเรียนฟังบทสนทนา 2 พร้อมทั้งดู ภาพประกอบ
6. ให้นักเรียนพูดในสถานการณ์	ให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบ พร้อมทั้งพูด ตามได้ แต่ไม่ให้มีเสียงออกมา
	1. แบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม ๆ ละ 6 คน แจกบัตรสถานการณ์ให้เตรียมบทสนทนา และเตรียมแสดง 2. ตัวแทนของแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติ หน้าชั้น

Group Work

Situation for role - playing

1. You see a foreign visitor. You and your friend go over to talk. Introduce yourself and your friend. Both of you ask about the visitor and tell the visitor about yourself. The visitor will want to know good places to stay, to eat, to visit and to shop in your town. Try to help.

2. You are a tourist visiting Thailand. You have just come to town and you want to know good places in the town to stay, eat, buy things and visit. Some Thai students come out to talk to you. They ask about you and you ask about them.

3. Students do the exercises in the books.

แผนการสอนที่ 3 Buying and Selling

จุดประสงค์

ให้นักเรียนเข้าใจและสามารถเจรจาติดต่อเกี่ยวกับการซื้อขายในเรื่องราคา ขนาด และจำนวนสิ่งของที่ต้องการ

เนื้อหา

1. A : I'd like to see one of these blouses, please.
 B : Certainly, miss. What size do you want ?
 A : I think I take a medium.
 B : Here is a blue one and here is a yellow one
 A : Oh, they're both nice. How much are they ?
 B : They're 70 baht each.
 A : That's not bad at all I'll take both of them.
2. A : Good morning, m'am. Can I help you ?
 B : Yes, please. I'd like to buy a tube of toothpaste.
 A : Do you want the large size or the small size ?
 B : How much are they ?
 A : The large size is 30 baht and the small size is 17 baht.
 B : I'll take two large - sized tubes, please.
 A : Here you are. That'll be 60 baht.

3. A : How much are these durians ?

B : They're 125 baht each.

A : Oh ! That's much too expensive.

Can you lower the price ?

B : I'm sorry. That's the cheapest price I can give you.

A : Well, I won't buy any then 125 baht is too much for a price of fruit !

สื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. หุ่น
3. ของจริง
4. บัตรสถานการณ์
5. เทป

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ลำดับการจัดกิจกรรม	สภาพการจัดกิจกรรม
1. ดิกฟังโดยรวมทั้งหมด	1. ให้นักเรียนฟังบทสนทนา 1 ให้จบโดยไม่ต้อง พูดตาม
	2. ในขณะที่นักเรียนฟังบทสนทนา 1 ครูจะ เสนอภาพประกอบตาม
2. ให้นักเรียนฟังทีละประโยค	1. ครูแนะนำศัพท์ใหม่ - large - small - medium - size 2. ให้นักเรียนฟังทีละประโยค พร้อมทั้งดู ภาพประกอบตามแต่ละประโยค
3. ดิกฟังและสื่อความหมาย ประกอบ	ให้นักเรียนฟังบทสนทนา 1 อีกครั้ง โดยที่ นักเรียนจะดูภาพและแสดงท่าทางประกอบ นักเรียน สามารถพูดตามได้ แต่ไม่ให้มีเสียงดังออกมา
4. ดิกฟังเพื่อทบทวน	1. แนะนำศัพท์ใหม่ของบทสนทนา 2 - a tube of tooth paste - lower - the cheapest price 2. ให้นักเรียนฟังบทสนทนา 2 พร้อมทั้ง ดูภาพประกอบตาม
5. ดิกฟังและแสดงท่าทาง ประกอบ	ให้นักเรียนได้ฟังภาษาที่เรียนมาแล้วใน สถานการณ์อื่น โดยฟังจากเทปหรือจากครูพร้อมทั้ง ให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบตามบทสนทนา พูดตามได้ แต่ไม่ให้มีเสียงดังออกมา

ลำดับการจัดกิจกรรม	สภาพการจัดกิจกรรม
6. ให้นักเรียนพูดในสถานการณ์	1. แบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม ๆ ละ 6 คน แจกบัตรสถานการณ์ให้เตรียมบทสนทนาและเตรียมแสดง 2. ตัวแทนของแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้น

Group Work

Situation for role - playing

1. A tourist comes in to buy one of the things in the picture. Find out what size and color he / she wants and tell him / her the price.
2. A tourist wants to buy one of the things in the picture. Sell it to him / her.
3. A tourist wants to buy one of the things in the picture. He / She thinks the price is too expensive. Lower the price or tell him / her that you can't make it any cheaper.
4. Use the real things or picture and practice buying and selling things.
5. Students do the exercises in their books.

แผนการสอนที่ 4 Directions and Locations

จุดประสงค์

ให้นักเรียนสามารถบอกหรือถามทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ โดยสามารถบอกวิธีที่จะไป ระยะทางว่าไกลใกล้กี่กิโลเมตร หรือจะใช้เวลาเดินทางนานเท่าไร

เนื้อหา

1. A : Where can I find a barber shop.
 B : There's one on Wisedkun Road.
 A : Is it far from here ?
 B : No, it's only 5 minutes by tricycle.
2. A : Where's the Sri Trang Hotel ?
 B : It's near the clock tower.
 A : How do I get there ?
 B : Walk down this road and then turn left at the first corner.

สื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. เทป
3. บัตรสถานที่
4. หุ่น

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ลำดับชั้นการสอน	สภาพการจัดกิจกรรม
1. ฟังโดยรวมทั้งหมด	1. ให้นักเรียนฟังบทสนทนา 1 ให้จบโดยไม่ต้องพูดตาม
2. ฟังทีละประโยค	2. ในขณะที่นักเรียนฟัง ครูจะเสนอรูปภาพประกอบ นักเรียนจะได้ฟัง และดูภาพประกอบกัน 1. แนะนำศัพท์ใหม่ - tricycle - barber shop 2. ให้นักเรียนฟังทีละประโยค พร้อมทั้งดูภาพประกอบตามแต่ละประโยค
3. ฟังและสื่อความหมายประกอบ	ให้นักเรียนฟังบทสนทนา 1 โดยที่นักเรียนจะดูภาพและแสดงท่าทางประกอบ นักเรียนสามารถพูดตามได้ แต่ไม่ให้มีเสียงดังออกมา
4. ฟังเพื่อทบทวน	1. แนะนำศัพท์ใหม่ของบทสนทนา 2 - clock tower - corner 2. ให้นักเรียนฟังบทสนทนา 2 พร้อมทั้งดูภาพประกอบตาม
5. ฟังและแสดงท่าทางประกอบ	ให้นักเรียนได้ฟังภาษาที่เรียนมาแล้วในสถานการณ์อื่น โดยฟังจากเทปหรือครูพร้อมทั้งให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบตามบทสนทนา พูดตามได้ แต่ไม่ให้มีเสียงดังออกมา

ลำดับชั้นการสอน	สภาพการจัดกิจกรรม
6. ให้นักเรียนพูดในสถานการณ์	1. แบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม ๆ ละ 6 คน แจกบัตรสถานการณ์ให้เตรียมบทสนทนา และเตรียมแสดง 2. ตัวแทนของแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้น

Group Work

Situation for role - playing

1. You and your friend meet a **foreigner** in front of your school. He wants to find a good restaurant. He asks how to get there and how far it is. Help him.
2. You and your friend meet a foreigner in front of your school. He wants to go to the General Post Office. He asks how far it is and how to get there. Help him.
3. A foreigner wants to go to Phuket. She asks how far it is and how to get there. **Help her.**
4. You meet two foreigners in front of your school. They want to go to the Sunday Market. They ask how far it is and how to get there. Help them.
5. Students do the exercises in the book.

แผนการสอนที่ 5 Asking Permission

จุดประสงค์

1. ให้นักเรียนสามารถขออนุญาตหรือให้อนุญาตได้
2. ให้นักเรียนเข้าใจและสามารถตอบอนุญาตแบบเต็มใจ ไม่เต็มใจ หรือตอบปฏิเสธอย่างสุภาพ หรืออย่างไม่วอใจได้

เนื้อหา

1. A : May I use your telephone ?
B : Certainly.
2. A : May I take tomorrow off ?
B : Certainly not
3. A : Can I borrow your bicycle ?
B : Sorry, I need it today.
4. A : Could I come in ?
B : Sorry, the shop is closed.
5. A : Could you lend me 500 baht ?
B : Sorry, I can't
6. A : Do you mind if I leave five minutes early today ?
B : No, of course not.
A : Oh, thank you very much.
7. A : OK if I put a record on, B ?
B : Well, would you mind if I said no, A ?
It's just that I get complaints from the people underneath if there's any noise after 10.30.
A : Oh, that's all right I understand.

สื่อการสอน

1. เทป
2. รูปภาพ
3. บัตรสถานการณ์
4. หุ่น
5. ของจริง

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ลำดับขั้นการจัดกิจกรรม	สภาพการจัดกิจกรรม
1. ดึงฟังโดยรวมทั้งหมด	1. ให้นักเรียนฟังบทสนทนา 1 - 6 ให้จบ โดยไม่ต้องพูดตาม 2. ในขณะที่ฟังบทสนทนา ครูจะเสนอรูปภาพ ประกอบตาม
2. ให้นักเรียนฟังทีละประโยค	ให้นักเรียนฟังทีละประโยค พร้อมทั้งดูภาพ ประกอบตามแต่ละประโยค
3. ดึงฟังและสื่อความหมายประกอบ	ให้นักเรียนฟังบทสนทนา 1 - 6 โดยใช้วิธี ให้นักเรียนได้เห็นภาพและแสดงท่าทางประกอบ นักเรียนพูดตามได้ แต่ไม่ให้มีเสียงดังออกมา
4. ดึงฟังเพื่อทบทวน	1. แนะนำศัพท์ใหม่ - complain - complaint - underneath - record 2. ให้นักเรียนได้ฟังบทสนทนา 7 พร้อมทั้ง ดูภาพประกอบตาม

ลำดับขั้นการจัดกิจกรรม	สภาพการจัดกิจกรรม
5. ดึงฟังและแสดงท่าทางประกอบ 6. ให้นักเรียนพูดในสถานการณ์	ให้นักเรียนฟังบทสนทนา 7 โดยฟังจากครูหรือเทป พร้อมทั้งให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบพูดตามได้ แต่ไม่ให้มีเสียงดังออกมา 1. แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม ๆ ละ 6 คน แจกบัตรสถานการณ์ ให้เตรียมบทสนทนา และเตรียมแสดง 2. ตัวแทนของแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้น

Group Work

Situation for role - playing

1. Joan is visiting her friend, Paula. She is wearing new shoes and they are hurting her feet. She wants to take them off, so what does she say to Paula ?

2. Mr. Brown has just asked his boss, Mr. Temple for permission to take a week off in June to fly to his brother's wedding in Canada. Mr. Temple has no objection so how does he answer.

3. John, Brenda and Sally are talking about John's party on Friday. Sally wants to know if she can invite one or two more people. John says she can. Brenda wants to know what to bring to the party and John suggests some records and something to drink. Brenda offers to bring some food but John says that there is no need as his mother is seeing to the food. John then asks Brenda and Sally if they could help him get the flat ready before the party. Brenda and Sally say they can.

4. Students do the exercises in the book.

แผนการสอนที่ 6 Apologising

จุดประสงค์

ให้นักเรียนสามารถเข้าใจและสามารถใช้สำนวนต่าง ๆ ในการแสดงความเสียใจ หรือการขอภัยหรือให้อภัย

เนื้อหา

1. A : You didn't give me the right change.
B : Oh, I'm very sorry !
A : That's all right.
2. A : I'm sorry, you have the wrong number
B : I beg your pardon !
A : That's all right.
3. A : You gave me the wrong size.
B : Oh, excuse me !
A : It doesn't matter.
4. A : I'm very sorry, B. But I'm afraid I've lost
that letter.
B : Oh, surely not.
A : Yes, I'm afraid so. I must have accidentally
thrown it into the wastepaper basket when I was
clearing up my desk. I'm terribly sorry.

B : Well, it's rather to be sorry now,
 if you don't mind my saying so, A.
 That letter was very important.
 You must be more careful in future !

สื่อการสอน

1. เทป
2. ของจริง
3. รูปภาพ
4. หุ่น
5. บัตรสถานการณ์

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรม	สภาพการจัดกิจกรรม
1. ดึงฟังโดยรวมทั้งหมด	1. ให้นักเรียนฟังบทสนทนา 1 - 3 ให้จบ โดยไม่ต้องพูดตาม 2. ในขณะที่นักเรียนฟัง ครูจะเสนอรูปภาพประกอบ
2. ดึงฟังทีละประโยค	1. แนะนำศัพท์ใหม่ - change - wastepaper basket 2. ให้นักเรียนฟังทีละประโยค พร้อมทั้งดูภาพประกอบตามแต่ละประโยค

ลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรม	สภาพการจัดกิจกรรม
3. ดึงฟังและสื่อความหมายประกอบ	ให้นักเรียนฟังบทสนทนา พร้อมทั้งดูภาพและแสดงท่าทางประกอบ นักเรียนสามารถพูดตามได้ แต่ไม่ให้ออกเสียง
4. ดึงฟังเพื่อพบทวน	1. แนะนำศัพท์ใหม่ - accidentally
5. ดึงฟังและแสดงท่าทางประกอบ	2. ให้นักเรียนฟังบทสนทนา 4 พร้อมทั้งดูภาพประกอบตาม ให้นักเรียนได้ฟังบทสนทนา โดยฟังจากครูหรือเทป พร้อมทั้งให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบพูดตามได้ แต่ไม่ออกเสียง
6. ให้นักเรียนพูดในสถานการณ์	1. แบ่งนักเรียนเป็น 5 กลุ่ม ๆ ละ 6 คน แจกบัตรสถานการณ์ ให้เตรียมบทสนทนา และเตรียมแสดง 2. ตัวแทนของแต่ละกลุ่ม แสดงบทบาทสมมติหน้าชั้น

Group Work

Situation for role - play

1. Peter has arrived late at a meeting because his car broke down on the way. He apologizes and explains to his boss, Mrs. Stern.

2. Jone did not turn up at a party because her mother was ill. She phones up her friend, Paddy, to apologize and explain why.

3. James and John borrowed their friend's car to go to a party and accidentally damaged the bumper. They apologized to their friend and explains what happened. Their friend is angry at first but gradually calms down and when he realizes that it was not their fault.

5. Students do the exercises in the books.

การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูด แรงจูงใจ
และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธี
ตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและวิธีการ
สอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ

ของ

ยุพิน พุทธิกิจพัฒน์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
เมษายน 2531

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูด
แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับ
การสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและวิธีการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชา อ 041 (Keep Talking)
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน
กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน
กลุ่มควบคุม 30 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ กลุ่มควบคุม
ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู โดยใช้เวลาในการทดลองสอนกลุ่มละ 14 คาบ
คาบละ 50 นาที และใช้เนื้อหาเดียวกันในการทดลอง

ก่อนการทดลองมีการทดสอบก่อนโดยใช้แบบสอบถามวัดแรงจูงใจ แบบทดสอบวัด
ความสามารถในการฟัง การพูด หลังการทดลองได้ทำการทดสอบอีกครั้ง โดยใช้แบบสอบถาม
และแบบทดสอบชุดเดียวกัน และอีก 2 สัปดาห์ได้ทำการทดสอบอีกครั้ง เพื่อทดสอบความคงทน
โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกัน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test ในรูป

Difference Score

ผลการทดลองพบว่า

1. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตาม
แนวทฤษฎีธรรมชาติ และโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตาม
แนวทฤษฎีธรรมชาติและโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตาม
แนวทฤษฎีธรรมชาติและโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ความคงทนในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

5. ความคงทนในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA III STUDENTS' ENGLISH
LISTENING-SPEAKING ABILITY, MOTIVATION AND
RETENTION IN LEARNING ENGLISH THROUGH THE
METHOD BASED ON THE NATURAL APPROACH
AND THROUGH THE METHOD IN
THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

YUPIN PUTHAPIPAT

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

April 1988

The purpose of study was to compare the Matthayom Suksa III students' English listening-speaking ability, motivation and retention in learning English through the method based on the Natural Approach and through the method in the Teacher's Manual.

The Sample used in this study was 60 Matthayom Suksa III students learning "Keep Talking (E 041) at the Demonstration School of Srinakharinwirot University, Pratumwan, Bangkok in academic year 1987. The simple randomized sampling was used in the study. The sample was assigned into 2 groups the experimental and control groups with thirty students in each. The experimental group was taught through the method based on the Natural Approach; whereas the control group was taught through the method in the teacher's Manual. Each group was taught with the same content for fourteen 50 minutes' periods.

Before the experiment, the subjects were measured by using English listening-speaking ability and motivation tests. After the experiment, the subjects were measured with the same tests. Then two weeks later the subjects were measured again with the same tests. The data was statistically analysed by t-test difference score.

The study findings revealed that

1. The English listening ability of the students taught through the method based on the Natural Approach and the method in the Teacher's Manual was not significantly different.
2. The English speaking ability of the students taught through the method based on the Natural Approach and the method in

the Teacher's Manual was significantly different at the .01 level.

3. The motivation in learning English of the students taught through the method based on the Natural Approach and the method in the Teacher's Manual was not significantly different.

4. The retention in listening English of the students taught through the method based on the Natural Approach and the method in the Teacher's Manual was not significantly different.

5. The retention in speaking English of the students taught through the method based on the Natural Approach and the method in the Teacher's Manual was significantly different at the .05 level.